

# Sử Thụ Ngự Phu

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Sử Thụ Ngự Phu</b>   | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 11       |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 15       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 19       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 23       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 27       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 31       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 34       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 38       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 42       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 44       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 49       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 54       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 58       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 62       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 67       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 74       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 78       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 81       |

## Sử Thụ Ngự Phu

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, nhất thụ nhất công, sử thụ, ngọt văn. Tình trạng: 40 chương, hoàn. Pairing: Đông Phương

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/swu-thu-ngu-phu>*

## 1. Chương 1

“Loảng xoảng!”

“Đông!”

An Trữ giật mình tỉnh ngủ, buông trong tay quyển sách, đứng dậy nhào người ra ngoài cửa sổ, tối đen một mảnh cái gì cũng nhìn không thấy. An Trữ mở miệng kêu: “Trương công công, có chuyện gì sao?”

Vừa nghe thanh âm khàn khàn quen thuộc kia, Trương công công cũng đang khó hiểu sao lại có tiếng vang, bèn đáp lời: “Nô tài đi nhìn xem.”

“Người chờ một chút,” An Trữ chống tay lên cửa sổ, thân mình nhẹ nhàng nhảy một cái, đi ra, “Ta đi cùng người.”

Trương công công ngẩn ra một hồi lâu, mới hoảng hốt kêu lên: “Ôi tiểu chủ tử của ta, sao lại nhảy ra từ cửa sổ nha, rất không có quy củ.”

An Trữ cười hắc hắc: “Yên tâm, không ai thấy.”

Trương công công nghe xong, cảm thấy lòng chua xót, thở dài, không nói thêm gì nữa, cầm đèn, đi phía trước.

“Cũng không biết trễ như thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” An Trữ chấp tay sau lưng, đi ở phía sau.

“Chẳng lẽ là con mèo nhỏ làm đổ chậu hoa?” Trương công công đoán.

“Nhìn sẽ biết.” An Trữ nói.

Kia một cái đen đen...là người đi? An Trữ nhặt cành khô lên, hướng người nọ chọc chọc, tựa hồ chọc tới miệng vết thương, người nọ rên lên một tiếng, xem ra vẫn chưa chết.

“Trương công công.” An Trữ không quay đầu lại, kêu một tiếng.

“Là, nô tài biết.” Trương công công bắt đắc dĩ nhận mệnh, đưa đèn cho An Trữ, còn mình công hắc y nhân kia, xem dáng người, chắc cũng chỉ khoảng hai mươi.

“Ngô...” Người trên giường có vẻ từ từ chuyển tỉnh, An Trữ buông sách, tiến lên thăm hỏi.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, từng chút, từng chút một, mở mắt ra, thấy một khuôn mặt cực xấu cực dọa người, Đông Phương Ngọc lại chậm rãi nhắm mắt lại, làm trước một bước chuẩn bị tâm lý...

An Trữ thấy y tựa hồ lại hôn mê, ngáp một cái, đang định tiếp tục đọc sách, người nọ lại mở mắt.

“Người tỉnh?” Thanh âm khàn khàn thoát phá.

Đông Phương Ngọc có điểm cam chịu. Theo lý mà nói, người nào tướng mạo xấu xí hẳn là sẽ có giọng nói dễ nghe...

An Trữ giúp đỡ nam nhân bị thương ngồi dậy, lại đi rót chén nước đến, một ngụm một ngụm uy y uống.

Hắn thực thiện lương...Đông Phương Ngọc nghĩ trong lòng, vẻ ngoài dù xấu nhưng tâm địa lương thiện cũng rất tốt.

“Có thể nói chuyện sao?” An Trữ buông chén, cười hỏi.

“Àn.” Đông Phương Ngọc mở miệng, “Đa tạ các hạ cứu giúp.”

“Đừng khách khí.” An Trữ cười, “Lần này được mới điều chế xem ra cũng không tệ lắm, ta còn lo độc tính quá mạnh sẽ làm người bị thương mà.”

...Hắn thực sự là người tốt sao? Miệng vết thương bắt đầu ần ần đau nhức, suy yếu như vậy đáng lẽ phải thập phần muốn ngủ mới đúng, nhưng vì sao thần trí lại càng ngày càng thanh tỉnh?

“Vừa rồi trong nước có thả chút tinh thần dược. Người ngủ hai ngày hai đêm, ta nghĩ hay là nên bảo trì một chút thanh tỉnh, miễn cho đầu óc ngủ phá hư.”

Nghe lý luận quái dị của hắn, Đông Phương Ngọc ngẩn người một lát, mới nhẹ giọng nói thầm: “Đầu óc người bị hỏng thì đúng hơn...”

Nếu bình thường, thiếu niên lão thành như y hẳn là sẽ không nói như vậy, có lẽ là do mê man hai ngày mới tỉnh lại, lại còn phát sốt nữa...

(thiếu niên lão thành: trưởng thành trước tuổi, ở mình hay gọi là ông cụ non ٧٧)

An Trữ đang định quay về bên cạnh bàn lại dừng lại, quay đầu lại, mỉm cười: “Đầu óc ta đúng là bị hỏng.”

...Ở trong mắt Đông Phương Ngọc, cảnh tượng lại thành như sau: Dị nhân đang chuẩn bị quay về bàn bỗng dừng lại, quay đầu lại nhìn y, uy hiếp lẫn đe dọa mà cười: “Đầu óc ta đúng là bị hỏng. Người có ý kiến sao?”

“Trước đây ta bị mẫu thân ta hạ độc, tổn thương trí não,” An Trữ trở về ngồi bên cạnh bàn, “Cho nên đọc sách rất khó tập trung, trí nhớ cũng không tốt.”

Là thế sao? Ánh mắt Đông Phương Ngọc nhìn thoáng qua hai ba vết sẹo dữ tợn trên mặt An Trữ rồi nhanh chóng dời sang chỗ khác. Bất quá thời gian tuy ngắn ngủi nhưng y vẫn nhớ kỹ đôi con ngươi đen lầy kia.

“Vậy mặt của người...” Thuần túy tò mò, còn có chút...Không đành lòng, chẳng qua chỉ là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, ai lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?

“Là mẫu thân ta làm.” An Trữ nhẹ giọng trả lời, “Cổ họng cũng vậy. Vốn nàng còn muốn chọc mù một con mắt, nhưng cuối cùng không có nhẫn tâm hạ thủ.”

“Nương người...” Đông Phương Ngọc kinh ngạc, sao lại có thể có mẫu thân như vậy?

“Ân, người đừng hiểu lầm. Mẫu thân ta là thương ta, mới có thể làm thế.”

“Ân?” Đông Phương Ngọc khiêu mi.

“Trong hoàng cung, dung mạo xinh đẹp chưa chắc là phúc khí.” An Trữ vẫn như cũ hòa nhã mà yên lặng mỉm cười, “Mẫu thân ta bởi vì xinh đẹp xuất chúng, kết quả bị chúng hậu phi ghen tị. Các nàng hướng phụ thân ta tiến lời gièm pha, cho nên mẫu thân mới bị đánh vào lãnh cung. Nàng sợ thất thế vô lực bảo hộ ta khỏi bị người chen ép hoặc khi nhục, vì thế mới ra hạ sách này.”

...Đông Phương Ngọc không nói được lời nào, người trước mắt nói rất đúng, chỉ là hẳn thật sự không có một chút tiếc hận hay thống khổ sao, hay là hẳn quả thực đơn thuần lãnh đạm hòa thiện lương...

“Ai nha, hình như không cần thận nói hơi nhiều chuyện, chúng ta còn không có rất thân quen a. Ân, bởi vì nơi này bình thường không ai đến, cho nên ta vừa thấy có người liền rất vui..., thật là xấu hổ.” An Trữ cười cười, có điểm ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, “Đúng rồi, ta gọi là An Trữ.”

Tĩnh một chút, Đông Phương Ngọc mở miệng: “Ta tên là Đông Phương Ngọc.”

## 2. Chương 2

Ngủ thẳng một mạch tới hừng đông, Đông Phương Ngọc rời giường, cảm thấy được miệng vết thương thật đúng là không quá đau đớn. Thử thử một chút, cư nhiên có thể ngồi dậy, có điểm không thể tin được, không ngờ còn có thể xuống giường...

Chậm rãi đến gần cửa sổ, thấy được một màn...kinh tuyệt...

Một người mặc áo bào trắng ở giữa vườn khởi vũ, xung quanh là lạc anh nở đầy trời, gió thổi tung những cánh hoa kiêu diễm, bay xuôi theo từng chuyển động của người nọ, thật sự là thế gian tuyệt cảnh. Thẳng đến thấy rõ mặt người nọ...

Cảnh đẹp như vậy lại phối với gương mặt xấu xí dọa người, khiến cho nó có vẻ quỷ dị.

Thấy An Trữ đột nhiên dừng lại, Đông Phương Ngọc có chút nghi hoặc, tưởng hần phát hiện mình, nhưng hần lại lập tức dời đi tầm mắt.

Cuối cùng, thở dài, An Trữ hướng Trương công công cách đó không xa gọi to: “Chiêu tiếp theo là cái gì?”

“Là liễu tự dương phi.” Trương công công nhìn bí tịch trả lời.

“Nga.” An Trữ nghĩ nghĩ, lại bắt đầu vũ khởi nhánh cây.

Theo bản năng lắc lắc đầu, Đông Phương Ngọc lại chậm rãi quay về giường, nằm xuống, kéo chăn qua, nhắm mắt. Sau đó...đại khái là ác mộng đi, luôn xuất hiện khuôn mặt xấu xấu kia...

“Người muốn ta dẫn người đi ra ngoài?” Đông Phương Ngọc có chút giật mình.

“Ân, ba ngày sau ta qua sinh nhật mười sáu tuổi, liền làm phiên người dẫn ta ra hoàng cung.” An Trữ mỉm cười.

“Vì cái gì?” Đông Phương Ngọc khó hiểu. Tuy rằng ngày thường y cũng không phải tò mò chuyện người khác như vậy.

“Nguyện vọng của mẫu thân ta.” An Trữ hơi hơi nghiêng đầu, “Nàng hy vọng ta ở trong cung bình an tới mười sáu tuổi, sau đó rời đi nơi này, vĩnh viễn không cần trở lại.”

Đứng dậy, An Trữ đi tới bên cửa sổ, bên ngoài là một mảnh tối đen, hơi hơi thở dài: “Trước người cũng có không ít người đã tới nơi này, có thích khách, có đạo tặc, cũng có người vương vấn với người trong cung, hoặc là bị thương hoặc là bị đuổi giết trốn tới tiểu viện này, cũng có rất nhiều là người trong giang hồ, đều nói có thể dẫn ta đi. Nhưng ta phải tuân thủ nguyện vọng của mẫu thân. Mà ba ngày sau, ta liền tròn mười sáu tuổi.”

“Như vậy, người thực sự quyết tâm phải đi ra ngoài?” Đông Phương Ngọc còn cẩn thận hỏi.

Mặc kệ đó là hạng người gì, tại trong thâm cung có lẽ nhàm chán, có lẽ có rất nhiều nguy hiểm, nhưng so với bên ngoài vẫn an toàn hơn rất nhiều.

“Ân, là ý nguyện của mẫu thân ta...” An Trữ giống như cảm khái, thật lâu sau, “Đương nhiên, ta cũng rất muốn đi xem một chút thế giới bên ngoài. Ta cũng hiểu được, có thể gặp được người, thật là một loại duyên phận.”

“Vậy, người phải an bài tốt hết thủy, lai lịch của người, còn có Trương công công”

“Cái đó dễ lắm. Tên của ta đã kêu An Trữ, vốn là theo họ ngoại, cho nên không có vấn đề gì lớn. Trương công công là gia phó của ta. Ta xuất thân quý tộc, đầu năm nay nghèo túng quý tộc còn nhiều mà, sẽ không ai chú ý tới ta. Về phần dung mạo của ta cùng giọng nói, là bị thế gia cừu nhân hãm hại.”

“...” Đông Phương Ngọc nhìn An Trữ, như có điều suy nghĩ, thật lâu sau mới nói, “Người đều đã lên kế hoạch kỹ lưỡng?”

An Trữ cười thoải mái gật đầu.

“Vậy người không phải là hỏi ta, mà chính là tại nói cho ta biết?” Đông Phương Ngọc cong lên khóe môi.

Nụ cười trên gương mặt An Trữ dần biến mất, quay về ngồi cạnh bàn, cúi đầu, sau một lúc lâu, thanh âm khàn khàn mới vang lên: “Đương nhiên là tại hỏi người. Nếu người không muốn, chẳng lẽ ta còn có thể ép buộc sao?”

...Tâm bồng dưng thắt chặt, Đông Phương Ngọc nhìn người có bề ngoài xấu xí đáng sợ nhưng hiện tại chỉ cảm thấy được hân giống tiểu động vật đáng thương sắp bị vứt bỏ...

“Người đương nhiên có thể.” Đông Phương Ngọc nói, “Người đã cứu ta một mạng, tự nhiên có quyền kia.”

An Trữ ngẩng đầu, cho Đông Phương Ngọc một cái mỉm cười ngọt ngào, cho dù như vậy lại khiến mặt hân càng thêm khùng bố: “Cảm ơn người!”

“Cái gì? Chủ tử ý là muốn dẫn ta cùng đi?” Nét mặt già nua của Trương công công tràn đầy kinh hỉ cùng chần chừ.

“Đúng vậy.” An Trữ vẻ mặt đương nhiên.

“Nhưng, lão thân là thái giám, hơn nữa thanh âm này...” Trương công công thở dài, tuy rằng hân rất muốn cùng chủ tử đi nhưng..

An Trữ lấy ra một bình sứ nhỏ đặt ở lòng bàn tay: “Cho nên ta chuẩn bị cái này.”

“Đây là?” Trương công công hỏi.

Đông Phương Ngọc cũng rất hiếu kỳ. Y phát hiện, hiện tại người này, tựa hồ vĩnh viễn đều có thể khiến người ta tò mò cùng kinh hỉ.

“Là thiếp được đầu tiên mẫu thân cho ta uống.” An Trữ giải thích, có điểm ưu thương nhưng là thực thoải mái.

“Ý của ngài là” Trương công công nhìn hần, có chút kích động, “Quả nhiên không hổ là nhi tử của An phi nương nương, ngay cả chuyện này đều dự đoán được.”

“Như vậy không ai có thể nói với ta một chút đến tột cùng là như thế nào sao?” Đông Phương Ngọc hỏi.

“Ân, năm đó uống xong, cổ họng ta liền biến thành như vậy.” An Trữ giải thích, “Đối người khác, có thể nói gia phó của ta Trương công trung tâm hộ chủ kết quả cũng chịu độc thủ.”

“...” Đông Phương Ngọc lặng lẽ giạt nhẹ khóe miệng, “Đầu óc người thật sự bị độc phá hủy sao? Tình vi đến một tia không lọt...”

“Cái này gọi là người chậm cần bắt đầu sớm, hết thấy từ khi mẫu thân qua đời ta liền bắt đầu tự hỏi.” An Trữ đáp.

“Như vậy, là lúc nào mà?”

“Ta năm tuổi một tháng lễ ba ngày.”

“...” Đông Phương Ngọc không biết nên cười hay nên than, chỉ có thể mỉm cười nhìn An Trữ.

### 3. Chương 3

Đông Phương Ngọc lại cảm giác được, một loại hoặc nói là kinh hãi, hoặc nói là bất đắc dĩ. Cái gì mà gọi là y dẫn bọn hần đi ra ngoài, rõ ràng là An Trữ dẫn theo y đi mất hai ngày trong núi sâu chỗ gần bãi săn của hoàng gia, sau đó ra hoàng cung, tới đường núi ngoài thành.

Hít thở thật sâu không khí tự do mới mẻ, An Trữ vận vận người cho đỡ mỏi. Ha hả, rốt cục đi ra a.

Xoay người, mỉm cười với Đông Phương Ngọc ở phía sau: “Đa tạ công tử tương trợ.”

“Không khách khí.” Đông Phương Ngọc trả lời, vị hoàng tử dung mạo xấu xí đầu óc hạt đậu này quả thực quá khách khí...

“Đúng rồi, ta rất hiếu kỳ, chẳng qua đều vẫn quên chưa hỏi, người vì sao muốn đi nhà của ta nha?” An Trữ tò mò, “Người trước kia hoặc là vì trộm bảo, hoặc là vì trả thù, cũng có yêu đương vụng trộm, người là loại nào mà?”

“...” Đông Phương Ngọc xoa xoa mi tâm, quyết định nói thực, miễn cho vị hoàng tử này lại có thêm những

ý nghĩ kỳ quặc, thật rất mất hình tượng của y, “Nhị tỷ của ta một năm trước gả cho phụ thân người. Hầu môn thâm tự hải, người cũng biết, nàng không có khả năng trở ra. Lần này ta là đi tìm nàng ôn chuyện. Nhưng tựa hồ không cẩn thận bị phát hiện, cho nên mới xuất hiện trong viện của người.”

(hầu môn thâm tự hải: cửa vương phủ thâm sâu như biển, ai có chị hay em mà gả vào nhà giàu có thì hiểu ngay thôi)

“Nga, vậy người có gặp được Nhị tỷ của người hay không?” An Trữ hỏi, “Nếu như không gặp được chẳng phải rất tiếc?”

“Lần này không gặp, về sau còn có cơ hội.” Đông Phương Ngọc mỉm cười, “Nhưng thật ra người, ở bên ngoài không quen thuộc, tính thế nào bây giờ?”

“Dễ lắm.” An Trữ tự tin cười, “Ta có cái này.”

Đông Phương Ngọc nhìn hẩn lồi từ trong người ra một cái túi nhỏ...

Tơ lụa đệ nhất Giang Nam, thiết bài của Lô bảo xưng bá võ lâm phương Nam, nhẫn đính hôn của võ lâm đệ nhất mỹ nữ, trức lệnh của đại trưởng lão Cái Bang...

“Đều là những người đó cho ta, bọn họ còn dạy ta dụng độc dùng dục, dạy ta tập võ, còn có nói chờ ta đi ra ngoài thì gả nữ nhân cho ta...Chẳng qua mấy thứ này nhiều lắm ta nhớ không hết nên đem tất cả viết ra giấy.” An Trữ nói.

Đông Phương Ngọc xem như hoàn toàn bị đánh bại: “Được rồi, có mấy thứ này, người muốn tiêu dao khắp giang hồ cũng không phải việc khó.”

“Thật thế sao?” An Trữ cao hứng mở to mắt, “Ân, nhưng ta không biết họ ở nơi nào...”

“Nếu như vậy, không bằng trước theo ta về Đông Phương gia nghỉ chân một chút, sau đó tính tiếp?” Đông Phương Ngọc đề nghị, “Coi như là ta báo đáp người, bằng không trong lòng ta cũng thấy hổ thẹn.”

“Thế có được không?” An Trữ hỏi.

“Đương nhiên được.” Đông Phương Ngọc vẻ mặt rất khiến người ta tin phục.

“Ân, kia cảm ơn người!” An Trữ cao hứng trả lời.

“Đừng khách khí.” Ân, tên đơn thuần thiện lương này thực là quá khách khí.

Đông Phương gia nằm ở Giang Nam, lần này đi hơn ngàn dặm ra bắc, tuy rằng tâm nguyện chưa đạt được, nhưng dấu sao chuyện nên làm cũng xem như xong. Còn nhân tiện quơ được một con phượng hoàng không quen thuộc thế gian để đáp ân cứu mạng.

Dọc theo đường đi An Trữ cao hứng cực kỳ. Hắn chính là bị giam cầm trong đại viện suốt mười sáu năm trời. Cho nên mặc dù vì dung mạo cùng thanh âm mà không tiện nơi nơi đi lại, chỉ ngồi trên xe ngựa nhìn bên ngoài qua cửa xe thôi cũng đã rất vui vẻ.

Đông Phương Ngọc ở cùng xe bởi vì hắn đội mũ sa không thấy rõ dung mạo, nhưng cũng bị cảm xúc vui sướng của hắn cuốn hút, tâm tình cũng trở nên rất tốt.

Hành trình vui vẻ sẽ cảm thấy ngắn ngủi, sau đó rất nhanh đã tới Giang Nam Đông Phương gia.

Đương gia hiện tại của Đông Phương gia chính là tổ mẫu của Đông Phương Ngọc tuy đã ngoài sáu mươi nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh. Bốn tháng trước Đông Phương Ngọc để lại thư trốn đi nói là du ngoạn giang hồ, sau đấy liền bật vô âm tín. Đương gia tổ mẫu cũng không quản hắn, tôn nhi này làm việc luôn có chừng mực. Mà Đông Phương gia giáo dục từ trước đến nay rộng mở rất nhiều, dạy dỗ ra con cái đều là hạng đỉnh thiên lập địa bình thần phóng khoáng.

Tới trước đại môn, Đông Phương Ngọc xuống trước, An Trữ được Trương bá đỡ xuống sau, mở to hai mắt nhìn đại môn đồ thẩm uy nghiêm khí thế. Hắn mặc dù xuất thân hoàng tộc, nhưng vừa sinh ra đã không được sủng, ở trong lãnh cung rách nát, nên cũng chưa từng nhìn thấy.

Đông Phương Ngọc cách mạng sa cũng có thể thấy rõ thần sắc của hắn, cười lắc đầu, này rõ thật là kẻ quê mùa ra hoàng thành mà.

“Người muốn ở đây bao lâu cũng được.” Đông Phương Ngọc nói với An Trữ, “Cho dù sau này người bước chân vào giang hồ, mệt mỏi rồi, cũng có thể tùy thời trở về Đông Phương gia nghỉ ngơi.”

“Thật thế chẳng?” An Trữ cười mỉa mắt. Thật tốt, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, còn thể cho tiểu viện lạnh lùng tăng thêm nhân khí, cho nên lúc trước hắn đều không hề cảnh giác cũng không hề sợ cầu báo đáp mà cứu những người bị thương xuất hiện trong viện của hắn. Cũng không ngờ lại có thể thu được rất nhiều hồi báo, tuy rằng hắn an lòng tiếp nhận, tất nhiên cũng chân thành cảm tạ.

“Đương nhiên.” Đông Phương Ngọc nhìn hắn thật lòng tươi cười, cũng cười nói, chỉ là tươi cười có thêm một chút cưng chiều chìm đắm mà chính y cũng không chú ý tới.

Sớm có người truyền báo cho đương gia tổ mẫu. Tuy rằng mấy tháng chẳng quan tâm, nhưng trong lòng luôn lo lắng, hiện tại biết tin tôn nhi đã trở về, đương gia tổ mẫu lập tức đến đại sảnh chờ.

“Nãi nãi!” Đông Phương Ngọc tiến lên, đến trước mặt trưởng bối làm bộ ngoan ngoãn đòi tốt.

“Đi ra ngoài lâu như vậy, giờ mới chịu về?” Đông Phương nãi nãi vỗ vỗ đầu tôn nhi, chú ý tới hơn hai vị khách nhân.

“Nãi nãi, ta giới thiệu với người, đây là An Trữ – An công tử, đây là Trương bá, là lão bộc của An Trữ. Tôn nhi xuất môn bên ngoài, không cần thận trọng sơn tặc mai phục, ít nhiều An Trữ cứu giúp, mới giữ lại được một mạng. An Trữ gia đạo sa sút, hiện tại đã không chỗ nương tựa, tôn nhi nghĩ muốn giữ hân ở lại nhà của chúng ta, để đáp tạ ân tình, có được không?” Đông Phương Ngọc một phen nói thực thực giả giả, ngữ khí cũng rất chân thành khẩn thiết. Y mới có hai mươi sáu tuổi, cũng chỉ là hàng văn bối, nhưng luận về mưu lược võ công, đều thuộc hạng thượng thừa.

“An Trữ gặp qua đương gia nãi nãi.” An Trữ nhu thuận mở miệng, ở trên đường sớm nghe Đông Phương Ngọc kể chuyện lớn nhỏ của nhà y.

Nghe thanh âm khàn khàn thoát phá, Đông Phương nãi nãi có chút nghi hoặc, xem người trước mặt, thân hình bất quá là cái thiếu niên, còn có mạng sa kia

“An Trữ khi còn nhỏ bị bắt cóc, dung mạo lẫn thanh âm đều bị phá hủy, Trương bá trung tâm hộ chủ, cũng chịu khổ độc thủ.” Đông Phương Ngọc giải thích.

“An Trữ sợ dung mạo dọa người, kinh đến đương gia nãi nãi, cho nên không dám” An Trữ cũng nói.

“Lão thân ta du ngoạn giang hồ cũng vài chục năm, còn sợ thấy gương mặt người sao? An công tử đừng lo lắng, để lão thân xem mặt với thương thế của người, nói không chừng còn có thể trị liệu.” Đông Phương nãi nãi hòa ái nói.

An Trữ nghe vậy, do dự một chút, nhưng vẫn gỡ mạng sa xuống. Cùng Đông Phương Ngọc ở chung nhiều ngày, hân thành thói quen ở trước mặt y thản nhiên lộ mặt, nhưng đối với người khác, vẫn có chút bất an.

Đông Phương nãi nãi tinh tế nhìn mặt hân, thở dài: “Kẻ kia cũng thật nhẫn tâm, sao lại có thể đối một tiểu oa nhi hạ độc thủ như vậy! Chắc rất đau đi?”

“Không đau, đương gia nãi nãi, đều đã qua hơn mười năm, sớm không đau.” An Trữ trả lời.

Nghe hân nói thực tự nhiên, Đông Phương nãi nãi nhìn vết thương trên mặt hân, thật cảm thấy đau lòng.

Đông Phương nãi nãi gật đầu: “Lão thân duyệt qua vô số người, vừa thấy đã biết người là hài tử ngoan. Ngọc nhi được người cứu giúp là phúc khí của nó, cũng là duyên phận của các người. Người hiện tại đã không có chỗ để đi, vậy cứ xem Đông Phương gia như nhà của người, lão thân cũng có thêm cái tôn nhi nhu thuận để yêu thương.”

“An Trữ tạ ơn đương gia nãi nãi!” An Trữ luôn luôn ngay thẳng, cho tới bây giờ cũng không có học được lời lẽ giả dối gì đó, nguyện ý nhận liền thành tâm nhận, không muốn nhận bình thường cũng gợn gượng dứt

khoát sẽ không uyển chuyển cự tuyệt. Được người giúp đỡ nhớ ở trong lòng là tốt rồi, về sau thì sẽ hồi báo.

Đông Phương nãi nãi thấy hần ngay thẳng, vừa lòng cười gật đầu: “Vậy người cũng học Ngọc nhi kêu nãi nãi đi, bốn chữ người kêu cũng không ngại mệt.”

An Trữ bị chọc cười: “Là, nãi nãi.”

“Ngoan, các người đi đường xa mệt nhọc, về tiền viện nghỉ ngơi đi. Dàn xếp tốt thì cùng đi dùng bữa chiều, để giới thiệu An Trữ với huynh đệ tỷ muội. An Trữ, người từ nay về sau sẽ ngụ ở Đào uyển, chờ một lát sẽ kêu Lý quản gia đưa các người đi.” Đông Phương nãi nãi phân phó nói.

“Là, nãi nãi.” Hai người trả lời.

#### 4. Chương 4

Đông Phương Ngọc cùng An Trữ đi đến Đào uyển.

“Ta ở tại Trúc viên, ở phía Tây. Đào uyển của người ở phía Đông, có thời gian ta đưa người đi khắp phủ một lượt, sau này không lo lạc đường.” Đông Phương Ngọc vừa đi vừa dặn.

“Nga.” An Trữ đáp. Hần rất muốn nói cho Đông Phương Ngọc hần kỳ thật đã muốn lạc đường. Bất quá cũng không sao, đến lúc đó tìm người hỏi một chút là được, Trương bá cũng có thể dẫn đường.

Tới Đào uyển, Đông Phương Ngọc phân phó hạ nhân nơi đó vài câu, liền quay về viện của mình chuẩn bị.

An Trữ vào phòng đưa hành lý cho Trương bá giúp hần sắp xếp, còn mình đi ra cửa phòng, tỉ mỉ quan sát phòng ốc.

Đào uyển quả thực là đúng như tên gọi. Trong viện có vài gốc cây đào, hơn nữa đều là loại cổ thụ. Hiện tại đã qua kỳ nở hoa, cành lá um tùm, đã có một vài quả non nhu nhú.

Mới vừa được phân tới chiếu cố hần chính là một nha hoàn tuổi tác tương đối nhiều, tuy rằng cảm thấy dung mạo hần kinh khủng dọa người, nhưng ở mặt ngoài cũng không biểu lộ ra. Thấy hần ra khỏi phòng, liền nghênh đón: “Xin hỏi công tử có cần gì, phân phó xuống dưới, để nô tỳ đi chuẩn bị.”

“Xin hỏi tỷ tỷ xưng hô như thế nào?” An Trữ đáp phi sở vấn.

“Nô tỳ nữ danh Thúy Nhi.”

“Ân, Thúy tỷ tỷ không cần lo lắng, An Trữ có cái gì cần sẽ chủ động nói cho tỷ tỷ.” An Trữ cười nói.

Thúy tỷ âm thầm đánh giá ánh mắt của hắn, chỉ cùng hắn nói chuyện mấy câu đã có thể cảm nhận được thiếu niên này thực chân thành, trong lòng ngầm khen ngợi: “Vây là tốt rồi, công tử bây giờ là khách quý, chúng ta đâu thể chậm trễ.”

“Làm sao nha, An Trữ mới đến, rất nhiều quy củ nơi này cũng đều không hiểu, còn muốn tỷ tỷ nhiều nhắc nhở mà.” An Trữ nói, “Đúng rồi, tỷ tỷ thấy ta đi lại tại quý phủ, mang mạng sa tốt, hay không mang thì tốt?”

Thúy tỷ cười nói: “Công tử là ở lâu dài, chẳng lẽ vĩnh viễn cũng không cần chân diện gặp người.”

An Trữ hé miệng: “Nhưng ta lo lắng...”

“Mặt công tử là khi còn bé bị kẻ bắt cóc hủy dung đúng không, cũng không phải lỗi của công tử. Công tử yên tâm, mọi người thấy chỉ biết tâm sinh không đành lòng, nào có nghĩ khác? Công tử cũng không nên xem thấp người trong viện đi.” Thúy tỷ cẩn thận khuyên nhủ.

“Ân, ta đây nghe theo tỷ tỷ.” An Trữ cười đáp.

Khi hắn ở trong cung, tiếp xúc chỉ có Trương công công cùng một số thái giám cung nữ đến đưa nhu yếu phẩm hàng ngày, cho nên từ trước đến nay cũng không biết dung mạo mình dọa người, cho đến tận khi người đầu tiên xông vào tiểu viện của hắn. Người nọ là một nữ tử yếu điệu, dù đã va chạm ở đời nhưng khi nhìn thấy hắn cũng thiếu chút nữa hét chói tai hôn mê bất tỉnh, từ đó về sau làm cho hắn biết dung mạo mình nguyên lai là như thế. Cũng may những người ngoài tuy rằng lần đầu gặp hắn cơ hồ đều đã bị giật mình, nhưng trải qua một thời gian ngắn ở chung, biết được nguyên nhân bên trong, đều nguyện ý cùng hắn kết giao.

Hiện tại hắn thân ở Đông Phương gia, nhưng là tin tưởng người của Đông Phương gia cũng giống Đông Phương Ngọc, hồi lâu sẽ chấp nhận hắn, cho dù không thể, đại khái cũng có thể thói quen đi.

Quả nhiên khi An Trữ theo Thúy tỷ đi ra phạn thính (nhà ăn), khiến cho oanh động không nhỏ. Một cái oa nhi khoảng ba bốn tuổi lúc này sợ tới mức khóc lớn lên.

An Trữ xấu hổ, nhất thời đứng ở đại sảnh không biết nên làm cái gì bây giờ. Đông Phương Ngọc thở dài, đi qua nắm tay hắn tới vị trí bên cạnh Đông Phương nãi nãi, để hắn ngồi xuống, còn chính mình ngồi ở bên cạnh.

“Tình Thiên ngoan, không khóc.” Cha mẹ đứa nhỏ vừa dỗ dành vừa ngăn đầu ngượng ngùng nói, “An công tử thực xin lỗi, Tình Thiên bình thường không phải như thế, là mấy ngày trước đây vừa vấp vài kẻ xấu bắt cóc, kẻ kia trên mặt cũng có vết sẹo...Thật sự là thất lễ!”

“Không sao, là An Trữ không biết, An Trữ hẳn là trước che lấp một chút.” An Trữ cũng áy náy.

“Không có việc gì, tiểu hài tử thói quen là tốt rồi.” Cha mẹ đứa nhỏ nói.

“Đối, Tinh Thiên thực có thể phân biệt người tốt người xấu, qua không lâu hẳn cùng người nhận thức, biết người là người tốt, sẽ không sợ.” Đông Phương Ngọc cũng an ủi người bên cạnh.

“Đến đến, lão thân giới thiệu với mọi người.” Đông Phương nãi nãi cười mở miệng, “Vị này chính là lão thân vừa mới thu tâm tôn nhi An Trữ. An Trữ, bắt đầu từ ta, theo thứ tự là đại ca đại tẩu của ngươi, tứ tỷ, lục ca với thất ca. Ta hỏi qua Ngọc nhi, ngươi cũng chỉ lớn hơn so với tiểu oa nhi khóc không ngừng kia a.”

Mọi người cười cười, Đông Phương Ngọc mở miệng, “Tiểu oa nhi kia là tâm can bảo bối của đại tẩu, kêu Đông Phương Tinh Thiên. Đừng xem hiện tại khóc nháo, kỳ thực hẳn thật sự là cái tiểu quỷ.”

Đông Phương đại ca bưng chén rượu lên: “Trữ đệ, chuyện của ngươi chúng ta đều đã nghe lão tam nói. Mọi người về sau không cần khách khí, đều là người một nhà. Ta trước uống với ngươi một chén.”

“Hảo, An Trữ kính đại ca.” An Trữ vội đứng dậy, cùng Đông Phương Mặc cạn chén.

Các tỷ muội khác cũng không thuận theo, nói gì đó ‘không thể chỉ kính đại ca, như vậy bất công’, khiến An Trữ theo chân bọn họ uống liền một vòng.

Đông Phương Ngọc có chút lo lắng, rượu của Đông Phương gia đều là tự nhượng, mùi vị nồng đậm, độ mạnh lại cao, sợ An Trữ uống không được. Nhưng nhìn hẳn uống một vòng xong mà mặt không đỏ tím không loạn, còn quay đầu lại thay y uống một ly.

“Rượu này tác dụng chậm, ngươi đừng vội mạnh.” Đông Phương Ngọc nhíu mày.

“Ta mới không có vội mạnh.” An Trữ cười nói, “Trước kia ta ở tiểu viện đều là tự mình nhượng rượu đến uống, không biết so với này mạnh ít nhiều. Đa tạ Ngọc ca ca quan tâm, An Trữ chính mình còn không biết chừng mực sao?”

...Té ra tiểu tử này còn là một tửu quỷ? Đông Phương Ngọc một bên cùng hẳn uống rượu một bên bắt đầu dĩ nghĩ.

“Cuối cùng mới đến kính nãi nãi, An Trữ đúng là bất kính, lần đầu tiên phạt ba chén.” An Trữ quả thực một hơi uống hết ba chén, chọc cười cả bàn ăn.

Chỉ có tiểu quỷ đầu kia, cũng không khóc, mà chỉ nhìn An Trữ bằng đôi mắt vừa muốn nhìn lại vừa sợ hãi. An Trữ thấy, cảm thấy thực buồn cười, từ trong tay áo lấy ra một cái tiểu cung nhỏ bằng bạch ngọc: “Cái này là thứ duy nhất ta có hợp với ngươi, đến, cho ngươi.”

Vợ chồng Đông Phương Mặc tiếp nhận, vừa thấy ngọc, thông thấu thanh triệt, là hàng thượng đẳng, vì thế nói: “Ngọc này rất quý giá, đưa cho tiểu phá hài này quá lãng phí.”

Đông Phương Ngọc hiểu kỳ: “Người tùy thân mang theo đồ chơi của tiểu hài tử làm gì?”

An Trữ nhẹ nhàng cười giải thích: “Là mẫu thân ta để lại, bình thường xem như kỷ niệm mang theo.”

“Thế thì tiểu Tinh Thiên càng không thể nhận.” Vợ chồng Đông Phương Mặc vội đưa trả lại.

“Không sao.” An Trữ mỉm cười, “Dù sao là đồ chơi của hài tử, ta mang theo cũng không cần thiết, lại luyến tiếc, sớm muốn tìm người hữu duyên đưa cho hắn. Mẫu thân ta ghi nhớ ở trong lòng là được rồi, cũng không nhất định phải nhìn vật ngoài. Tiểu Tinh Thiên, người nhận lấy nó, về sau thấy ta nhưng không được lại khóc.”

Một câu nói khiến mọi người cười rộ lên, thảm thán hắn rộng lượng cùng hiền trí. Được đến lễ vật, Đông Phương Tinh Thiên cảm thật chặt cây cung, vẫn là không nói lời nào, nhưng một đôi mắt sáng long lanh lại chăm chăm nhìn An Trữ.

Đông Phương Ngọc hơi hơi quay đầu nhìn An Trữ đang bình thản tự nhiên chuyện trò vui vẻ, cảm thấy tiểu tử này thật sự là bất khả tư nghị, rõ ràng là khờ dại như đứa nhỏ, đầu óc phản ứng chậm, dung mạo cũng không hảo, lại nhiều năm ở thâm cung, vậy mà quy củ lại làm được đầy đủ, trong nháy mắt đã thu phục được mọi người, làm y mất công lo lắng cho hắn một hồi, cũng không khỏi hoài nghi tiểu tử này có lẽ căn bản là ở phần trư cật lão hồ.

Rượu cạn cơm no, An Trữ trở về Đào uyển. Đông Phương Ngọc nói không yên tâm hắn, liền cũng đi theo. Dù sao người là y mang về, lại là ân nhân cứu mạng của y, đương nhiên phải chiếu cố nhiều hơn, tuy rằng tiểu tử này xem ra thành thực.

An Trữ ưỡn cái bụng nhỏ, thoải mái nằm trên ghế, híp mắt lại. Rượu tác dụng chậm lên, làm cho mặt hắn hồng hồng. Đông Phương Ngọc ngồi ngay bên cạnh, vừa uống trà vừa cùng hắn chuyện trò câu được câu không.

“Còn có cái gì cần hoặc là khuyết thiếu?” Đông Phương Ngọc hỏi.

“Ân”, An Trữ híp mắt suy nghĩ một lát, “Sách, ta muốn sách, thật nhiều thật nhiều sách.”

“Những loại nào?”

“Đều phải, chỉ cần là ta nhận thức tự là được.”

“Hảo, ta phân phó đi xuống, ngày mai liền đưa đến cho ngươi.” Đông Phương Ngọc thưởng thức chén trà,

“Người muốn sách để làm chi?”

“Đương nhiên là đọc nha.” An Trữ nằm trên ghế thoải mái trở mình, “Trong sách có vạn lượng hoàng kim, có trăm ngàn đồng tây kim cổ, tự hữu diện như ngọc. Hắc hắc, người cũng biết ta dốt nát thôi, không xem nhiều một chút để tăng thêm tri thức, hôm nay ở nhà người còn không biết sẽ ra nhiều ít chề cười đâu.”

“Được rồi, mệt nhọc liền lên giường ngủ.”

“Àn, ta đây cũng không tiện khách.” An Trữ hí hóp mắt nói với y.

Đông Phương Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười lắc lắc đầu, tiểu tử này nói chuyện vĩnh viễn đều là trực tiếp như vậy, vì thế đứng dậy nói câu: “Cáo từ.” sau đó liền cũng phối hợp tự hành rời đi.

An Trữ lại ở trên ghế trở mình, giống con mèo con lẩm bẩm hai tiếng, cứ thế nhắm mắt ngủ.

Mà Đông Phương Ngọc chân trước mới ra khỏi cửa nhớ tới còn có việc đã quên nói, lại quay trở lại, vừa vặn thấy một màn này, thở dài lắc đầu, đi đến ôm lấy hắn, dời hướng trên giường. Trên đường nhìn thoáng qua gương mặt hắn, lông mi đậm vừa dài vừa cong khẽ run lên, mặt cũng phẫn hồng phẫn hồng, khung xương cùng ngũ quan, nếu không có vài vết sẹo dữ tợn kia, hẳn cũng là một mỹ nhân bại hoại.

Đưa người trong lòng nhẹ nhàng đặt lên giường, kéo qua chăn đắp cho hắn, Đông Phương Ngọc phát giác động tác của mình cẩn thận như thế, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khẽ cười, quả nhiên đúng như nãi nãi nói, chính mình tựa hồ đã quen có thêm một cái đệ đệ đến yêu thương.

## 5. Chương 5

An Trữ kê một cái bàn nhỏ cùng ghế bành dưới gốc cây vừa ngồi đọc sách vừa uống trà. Trí lực hắn kỳ thực cũng chỉ có lực chú ý cùng trí nhớ là bị hao tổn, còn những cái khác như lực lĩnh ngộ và phân biệt cũng không thấp, tài trí của hắn vốn được di truyền từ cha mẹ, cho nên dù trí lực bị hao tổn, nhưng cũng không phải nguyên bản ngu dốt.

Chẳng qua, nếu không thể tập trung, đọc sách đương nhiên cũng chính là xem được ba chữ liền ngẩn người hoặc là dời tầm mắt đi nơi khác, đồng nhìn tây nhìn một chút. Do đó hắn mới nhìn thấy lấp ló ngoài cửa sân một thân ảnh nho nhỏ mặc y phục xanh ngọc.

“Tiểu thiếu gia, người tới nơi này làm gì? Chắc không phải lạc đường chứ?” Thúy tỷ cũng phát hiện hắn, tiến lên ngồi xổm xuống hỏi.

“Không phải, ta không có lạc đường...” Thanh âm tiểu oa nhi ngọt ngào, “Ta tới tìm...”

“Tìm thiếu gia An Trữ?” Thúy tỷ cười hỏi.

Tinh Thiên gật gật đầu.

Thúy tỷ cười cho đi: “VẬY tìm thiếu gia An Trữ chơi đi. Bắt quá người ta vừa mới tới, người đừng có khi dễ hần nha.”

“Àn!” Tinh Thiên sau khi gật đầu, liền hướng bạch y thiếu niên đi đến. Có điều rốt cuộc có chút sợ hãi, càng đến gần bước chân càng chậm.

An Trữ buồn cười nhìn đứa nhỏ trước mặt, vẫy tay: “Người tới làm cái gì? Không sợ ta?”

Tinh Thiên giơ tiểu cung bạch ngọc lên.

“Nga, hồng? Người thật đúng là nghịch ngợm, ta dùng mười mấy năm cũng chưa phá hồng, vừa đến tay người liền thành vậy. Lấy đến ta xem xem.”

Tiểu hài nhi cuối cùng cũng đi tới trước mặt hần, đưa cung ra lại lui lại một bước dài, một bộ có chuyện là chạy ngay lập tức.

An Trữ giả vờ như không thấy, cúi đầu nghiên cứu cách sửa, ngô, là dây chun bị đứt. Quay đầu lại kêu hạ nhân lấy ít dây chun đến, sau đó tu tu bổ bổ một phen, cuối cùng đem một cái cung hoàn hảo trả lại cho Tinh Thiên.

Tinh Thiên nhận lấy cung, nghiêng nghiêng đầu, nửa ngày mới nói một câu: “Cám ơn An Trữ thúc thúc.”

“Không cần cảm tạ. Chỗ ta có mứt, muốn ăn không?” An Trữ tùy tay lấy ra một khối hoa quế đường, dụ dỗ nói.

Tinh Thiên gật đầu. Cha mẹ hần trông nom hần rất kỹ, sợ hần ăn vặt đến bữa sẽ không ăn cơm, cho nên một khối nho nhỏ hoa quế đường thật rất hấp dẫn.

“Cầm đi, ngoan.” An Trữ cười, rốt cuộc vẫn là tiểu hài nhi, thật dễ dụ.

Cho nên lúc Đông Phương Ngọc xử lý sự vụ xong xuôi trở về, hỏi quản gia An Trữ thế nào, quản gia hé ra vẻ mặt cười khổ báo cáo: “An Trữ thiếu gia cùng tiểu thiếu gia hôm nay chơi bắn tên phá hư hai khối vườn hoa, làm bể chậu hoa lan của lão đương gia, nói muốn xem chim nhỏ nên leo lên cây, kết quả không xuống được, còn đang chờ bắc thang xuống.”

“...” Đông Phương Ngọc khẽ nhếch môi, “Hiện tại đang ở đâu?”

Quản gia dẫn đường tới Hạnh viên, trên cây cổ thụ ước chừng đến trăm năm có hai cái thân ảnh một trắng một xanh, đang cao hứng xem chim nhỏ mới sinh ra ở trong tổ, hạ nhân phía dưới ngẩng đầu nhìn nhìn, sợ hai vị thiếu gia ngã xuống.

“An Trữ! Tinh Thiên!” Đông Phương Ngọc hô.

“A?” An Trữ nghe thấy, cúi đầu nhìn xuống thấy Đông Phương Ngọc nghiêm mặt nhìn mình lom lom, trong lòng thầm kêu không xong, thang bắc lên rồi cũng không dám xuống, sợ bị Đông Phương Ngọc phạt.

Đông Phương Ngọc cười lạnh một tiếng, hơi nhún chân một cái đã phi thân lại đại thụ, trước ôm lấy tiểu hài nhi, trừng mắt liếc An Trữ rồi phi xuống, đem Tinh Thiên giao cho tỷ nữ, lại đề khí bay lên cây.

An Trữ nhìn sắc mặt y không tốt lắm, vòng vo biện giải: “Hắc hắc, việc này...”

“Người có biết người đang làm cái gì hay không? Cây cao như vậy chơi thích lắm sao? Té xuống thì biết làm sao? Cũng đã mười sáu tuổi đầu sao lại cùng cái tiểu hài nhi giống nhau không biết nặng nhẹ!” Đông Phương Ngọc không cho hắn có cơ hội mở miệng, vừa nói liền mắng một tràng.

“Thực xin lỗi, không nên mang theo Tinh Thiên leo lên đây.” An Trữ cúi đầu, rất có ý thức nhận sai.

“Tinh Thiên thật không có gì, từ nhỏ hắn đã tập khinh công, cây trong nhà có cái nào chưa từng trèo? Ta là nói ngươi, không để ý một chút, ngươi là thành tâm muốn cho mình ngã chết sao?”

“Ta cũng sẽ khinh công...” An Trữ nhỏ giọng nói thầm.

“Thật thế sao, vậy ngươi phi xuống cho ta xem?” Đông Phương Ngọc khoanh tay trước ngực.

“...Rất cao.” An Trữ nói nhỏ.

Đông Phương Ngọc hừ lạnh một tiếng, vòng tay ôm hắn phi thân xuống.

Mới vừa đặt chân xuống đất, Tinh Thiên chạy nhanh ra nói: “Ngọc thúc thúc đừng trách An thúc thúc, là Tinh Thiên không ngoan, Tinh Thiên cứ bắt An thúc thúc cùng leo lên xem chim con.”

“Tiểu quỷ đầu này, hôm qua mới sợ tới mức khóc nhè, hôm nay đã bênh nhau chăm chăm sao?” Đông Phương Ngọc nhéo nhéo khuôn mặt phẫn nộ của Tinh Thiên, xem như nheo nhỏ trừng phạt.

“An Trữ thúc thúc không phải người xấu, Tinh Thiên thích chơi đùa với An Trữ thúc thúc.” Tinh Thiên trả lời, nhanh cầm tay An Trữ, “Ngọc thúc thúc đừng nóng giận được không?”

“Được rồi.” Đông Phương Ngọc vỗ vỗ đầu hấn, “Đi ăn cơm trưa đi.”

Thấy Đông Phương Ngọc không còn ý trách cứ, An Trữ trộm thở một hơi.

Lần đầu tiên gặp Đông Phương Ngọc phát hỏa, khí thế khi tức giận...thật dọa người...

Bởi vì cùng Tinh Thiên đánh cái thân thiết, An Trữ vốn cũng chỉ là tiểu hài tử tâm tính, cách vài ngày, liền không để ý giáo huấn của Đông Phương Ngọc hôm ấy, hai người trèo tường, leo cây, hôm nay xem chim con, ngày mai đi câu cá, ngày qua ngày rất khoái hoạt, toàn bộ bù lại thời thơ ấu cô đơn của hấn. Đương nhiên, tất thấy đều là gạt vài cái đương gia đại nhân tiến hành.

Đông Phương gia gia nghiệp lớn, nói tóm lại là thương hộ, chính là mở cửa hàng buôn bán vật dụng hàng ngày, hiệu thuốc, tiêu cục, hiệu cầm đồ, cũng là gia tộc trọng yếu về vận tải đường thủy của Giang Nam. Đông Phương gia tổ mẫu là tổng quản, vài đứa con phân phó khắp cả nước mở chi nhánh, tôn bối trừ bỏ lưu có mấy người ở Giang Nam, còn lại cũng phân ra khắp nơi.

Cho nên ban ngày cả tòa đại trạch cơ hồ không thấy được bóng dáng của mấy vị đại nhân, An Trữ cùng Tinh Thiên mừng rỡ tiêu dao, tất nhiên cũng phải phân phó hạ nhân giữ bí mật trước.

Qua mấy ngày chạy ngược chạy xuôi, An Trữ coi như là đem cả phủ chạy đủ một lần, nhưng vẫn như trước không nhớ được đường, nếu Tinh Thiên chạy quá nhanh hấn theo không kịp, như vậy cũng chỉ có thể mang theo gương mặt xấu xấu, đông hỏi một câu tây hỏi một câu mới có thể trở lại tiểu viện của hấn. Tinh Thiên sớm đã lĩnh hội được bản lĩnh lạc đường của hấn, cho nên nếu quay đầu lại mà không thấy An Trữ thúc thúc dẫu, cũng sẽ ngoan ngoãn về Đào uyển chờ. Nhưng lúc này Tinh Thiên đợi đã cả buổi, đợi đến tận khi Ngọc thúc thúc của hấn về, đến Đào uyển tìm người, vẫn là không thấy bóng dáng An Trữ thúc thúc.

Đông Phương Ngọc vừa tức vừa buồn cười mà nghe Tinh Thiên đại khái thuật lại tình huống, hỏi địa điểm nào thì không thấy An Trữ, sau đó dắt Tinh Thiên đi tìm tên lạc đường kia.

Tinh Thiên là từ Lý viên đi ra thì không thấy An Trữ, vì thế Đông Phương Ngọc trực tiếp đi Lý viên. Tới sân, chợt nghe thấy tiếng đàn du dương của lão thất Đông Phương Lỗi. Đến gần, quả nhiên thấy tên kia đang ngồi cạnh Đông Phương Lỗi, cười nghe hấn đánh đàn.

Đông Phương Ngọc cũng không nói lời nào, đợi Đông Phương Lỗi đàn xong một khúc, mới cao giọng trầm trầm khen ngợi.

An Trữ vừa thấy là y, còn dắt theo tiểu Tinh Thiên, chợt dạ cúi đầu. Đông Phương Ngọc tự tiểu phi tiểu, tiểu tử này là do y mang đến Đông Phương gia, người quen hấn đầu tiên cũng là y, vậy mà lại liên tiếp cùng người nhà y giao hảo, tiểu Tinh Thiên là thế, lão thất cũng là thế. Nhìn hấn mới vừa rồi cười đến thực thoải mái, nhưng vừa nhìn thấy y đã như chuột thấy mèo, ngay cả nhìn thẳng cũng không dám.

“Tam ca, sao hôm nay lại đến Lý viên thăm ta thế này?” Đông Phương Lỗi cười nói, đứng dậy kêu hạ nhân mang thêm hai ghế dựa nữa, “Là đến tìm tiểu An Trữ của ngươi đi?”

“Cái gì gọi là ‘tiểu An Trữ của ta’?” Đông Phương Ngọc dương mi, “Hắn cũng không phải là đệ đệ của mình ta.”

“Đúng đúng, là tiểu đệ nói sai, nói sai.” Đông Phương Lỗi cười nói, tự giải thích trước, “An Trữ tựa hồ là lạc đường đi, cho nên mới đến viện của ta. Người cũng biết ta ở nhà dưỡng thương đã nhiều ngày, mỗi ngày nhàm chán, chỉ có đánh đàn đọc sách, nên kêu An Trữ ở lại, Tam ca sẽ không trách tội đi?”

“Sao lại trách chứ?” Đông Phương Ngọc cười, miết mắt nhìn An Trữ một cái, “An Trữ có thể tiếp xúc với nhiều người đương nhiên là tốt. Hắn ở chỗ người đọc sách nghe đàn, tổng tốt hơn nhiều so với cả ngày đi theo Tinh Thiên leo cây lợi nước.”

An Trữ nghe xong, trong lòng nhất thời một mảnh hắc ám, nguyên lai y cũng biết. Không khỏi âm thầm trừng mắt liếc nhìn tiểu Tinh Thiên đang chột dạ lùi phía sau Đông Phương Ngọc, tiểu tử kia, bán đứng hắn nhanh như vậy.

“Nga?” Đông Phương Lỗi cười ra tiếng, “Xem bộ dạng An Trữ yên lặng hòa nhã, nguyên lai cũng là một cái nghịch ngợm quỷ.”

“Cũng không hẳn thế.” Đông Phương Ngọc liếc nhìn người kia cúi đầu ngày càng thấp.

An Trữ trừ bỏ chột dạ, càng không rõ chính là mình vì sao lại chột dạ...Theo đạo lý hắn một người tự do, tự nhiên là muốn làm cái gì thì làm cái đó, vì sao phải để ý Đông Phương Ngọc giáo huấn? Mấu chốt chính là mình sợ Đông Phương Ngọc, ả, khi Đông Phương Ngọc tức giận... Chẳng lẽ mẫu thân hắn lúc trước cũng đem lá gan hắn chinh nhỏ?

“Tốt rồi, cũng đến lúc dùng bữa, mọi người vừa vặn cùng nhau đi.” Đông Phương Lỗi gọi hạ nhân lại thu cầm. Vì thế đoàn người dời hướng nhà ăn.

Nhìn Tam ca của hắn tự nhiên mà kéo An Trữ đi phía trước, một bộ bảo hộ tư thế, Đông Phương Lỗi sờ sờ cái mũi, cười lắc đầu đuổi theo.

## 6. Chương 6

An Trữ cùng Đông Phương Lỗi quen thân, nhưng ở trong Lý viên ngày người hai ngày cũng đã cảm thấy nhàm chán. Vì thế Đông Phương Lỗi bèn đề nghị Tam ca của hắn khi xuất môn dẫn theo An Trữ, thứ nhất là thuận tiện “trông giữ”, thứ hai là bên ngoài có rất nhiều thứ, sẽ không khiến An Trữ lại thấy nhàm chán.

Đông Phương Ngọc ngẫm lại cũng không sai, vì thế mỗi ngày trước khi xuất môn đều đến Đào uyển gọi người, chỉ có Đông Phương Tinh Thiên, thiếu người cùng hắn chơi, không vui vài ngày, cho nên cha mẹ hắn cũng đơn giản dẫn hắn theo bên người.

Đông Phương Ngọc chủ quản cửa hàng cùng hiệu thuốc. Đông Phương gia thuê người đều là tai thính mắt tinh không nhiều miệng lưỡi, thấy bên cạnh Tam đương gia thêm một người đội mũ sa, cũng không ai tò mò tiến lên hỏi, khiến An Trữ cảm thấy thực thoải mái.

An Trữ đối được liệu cũng có vài phần nghiên cứu, sau vài ngày đi theo liền chơi xấu bám trụ ở hiệu thuốc không đi, Đông Phương Ngọc cũng tùy hấn, mỗi ngày xuất môn đều sẽ ném hấn ở hiệu thuốc, tới khi phải về nhà lại đến đón. Nhưng xét thấy lý luận chữa bệnh của An Trữ không giống người thường, tỷ như lớn mật dùng độc trị độc, nên Đông Phương Ngọc chỉ cho hấn quan sát, tuyệt đối không được tự mình thực nghiệm.

Thấy An Trữ ngày ngày cũng coi như quá được phong phú khoái hoạt, Đông Phương Ngọc không khỏi cong cong khóe môi, người là do y mang từ hoàng cung ra, làm cho hấn vui sướng vô ưu là trách nhiệm của mình đi. Bất quá giấc mộng của người nọ là du biến đại giang nam bắc, sông núi các nơi, không biết khi nào hấn chán nơi này, rồi lại đi tha hương. Cười lắc đầu, thanh thanh cổ họng, kêu lên: “An Trữ!”

An Trữ đang xem lão đại phu khai phương thuốc nghe tiếng gọi, đứng dậy chạy đến, khó hiểu: “Còn chưa tới giữa trưa mà?”

“Hôm nay ta muốn đi bến tàu chờ hồ Động Đình một chuyến, người đi theo ta đi, sau đó về nhà luôn.” Đông Phương Ngọc giải thích.

“Nga.” An Trữ gật đầu, bằng bản tính chỗ nào náo nhiệt là chui vào của hấn, tự nhiên là vui.

“Vậy đi dạo một chút, sau đó đi thôi.” Đông Phương Ngọc nói.

Lúc An Trữ đi ra, thấy ngoài cửa có hai con ngựa cao to.

“Chúng ta kỵ mã đi sao?” An Trữ kinh hỷ hỏi.

“Từ chỗ này đến đó khoảng một canh giờ, người nói đi?” Đông Phương Ngọc trả lời, giật nhẹ khóe miệng, “Người hội kỵ mã sao?”

An Trữ mới rốt cục nhớ tới, vẻ mặt vốn cao hứng cũng sụp xuống: “Sẽ không.”

“Vậy người vừa mới cao hứng như vậy làm cái gì?” Nói mặc dù nghe có vẻ là đang đả kích An Trữ, kỳ thực là Đông Phương Ngọc sớm đã dự tính, khiên hai con ngựa đến cũng chỉ là thử xem thôi, “Hôm nay người cứ cười cùng ta trước, sau này có thời gian ta sẽ dạy người.”

“Ân!” An Trữ cười tươi.

Đông Phương Ngọc lên ngựa trước, sau đó một tay kéo An Trữ, đưa hấn lên, ngồi ở phía trước. Hai tay

y lôi kéo dây cương, liền đem An Trữ vây trong ngực. An Trữ ngẩn người, chưa từng cùng người thân cận như vậy bao giờ, đột nhiên cảm thấy ngưỡng ngừng, trên mặt bị mạng sa che mắt cũng không biết biểu tình là gì, chính là dọc theo đường đi thực im lặng, chỉ khi Đông Phương Ngọc hỏi mới trả lời được một câu.

Đến bến tàu, An Trữ mới biết nguyên lai Đông Phương Ngọc chỉ là giúp đại ca của y truyền lời, nói xong là được, vì thế chính mình cũng không cần phải xuống ngựa. Không có Đông Phương Ngọc ôm ấp, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, vẫn như cũ tự đắc xem cảnh sắc xung quanh.

Đột nhiên, một tiếng pháo vang lên ngay bên cạnh, làm ngựa nổi chứng, phóng nhanh về phía trước, chạy được vài bước đã đến mép sông, vì thế lại gượng dừng lại, chỉ có An Trữ đáng thương, còn không kịp phản ứng, liền đã rơi xuống nước.

Đông Phương Ngọc cũng bị dọa, vội bỏ lại người đang giao sự, quát to một tiếng “An Trữ” rồi lao theo, bơi tới bên An Trữ đang giãy dụa, nâng hắn lên, đỡ hắn gắt gao ôm cổ mình, thoáng bình ổn một chút, mới mở miệng hỏi: “Không có việc gì?”

An Trữ bị một phen kinh hoảng, mũi sa cũng ướt, kinh hồn chưa định, lại cười rộ lên: “Ta không sao, chỉ uống mấy ngụm nước. Nước này thật mát, lần sau người dạy ta bơi đi.”

Đông Phương Ngọc chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, chẳng qua ngẫm lại, phản ứng như vậy mới là An Trữ, vỗ nhẹ nhẹ lưng hắn, sau đó chậm rãi bơi lại bờ.

Sau khi lên bờ, hai người vội vàng vắt tạm quần áo, Đông Phương Ngọc đột nhiên thấy An Trữ dừng lại động tác, một đôi mắt to mang chút hoảng sợ nhìn y, vừa định hỏi, lại hơi cảm giác được bên hông bị một vật cứng đè lên, liền lập tức hiểu được.

Nếu bình thường gặp phải loại tình huống này, y làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp, nhưng lần này lại có An Trữ, võ công không có lại dốt nát, y cũng không muốn cố tình động thủ miễn cho An Trữ bị thương, vì thế âm thầm thở dài, ngoan ngoãn đi theo.

Hai người bị đưa tới một ngôi miếu rách nát, sớm đã có người chờ ở đó, thấy người đến, vội ôm quyền nói: “Đông Phương Tam đương gia, đặc tội.”

“Đâu có.” Đông Phương Ngọc toàn thân vẫn bị ướt, chịu đựng tính tình chu toàn lễ phép với bọn họ, “Bất quá, phiền toái trước tìm giúp cho chúng ta hai bộ xiêm y sạch sẽ để thay đổi, hoặc là đốt đồng lửa cho chúng ta hong khô cũng được.”

An Trữ hợp thời hắt xì hơi một cái.

“Hảo hảo, nhị vị chờ.” Người nọ đáp.

Đông Phương Ngọc lục túi tiền, người nọ vội ngăn lại: “Tuy rằng Cái Bang chúng ta là nhất giới cùng

đường, nhưng tiền cấp nhị vị chuẩn bị xiêm y cũng vẫn phải có.”

Cái Bang? Cái Bang... Trong đầu An Trữ hiện ra cái gì, nhưng lại nghĩ không ra, nhú mày, hiếm khi tập trung suy nghĩ. Đông Phương Ngọc thấy vậy, cũng không chỉ cho hắn, chỉ khoanh tay ở bên cạnh nhìn.

“A, đúng rồi, tín vật.” An Trữ cuối cùng cũng nhớ ra, hô một hơi, mở ra túi gấm tùy thân, nhìn nhìn, lại nhú mày.

Đông Phương Ngọc buồn cười nhìn hắn lôi ra một đồng đồ, rút cục vươn tay giúp, ở trong một đồng tín vật tìm ra trúc lệnh của đại trưởng lão Cái Bang, thuận tay nhẹ nhàng gõ gõ đầu hắn: “Lần sau đừng nhớ trên giấy, ghi tạc trong đầu.”

“Vậy cũng nhớ được thôi.” An Trữ nói thăm.

Đông Phương Ngọc cười lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hướng kẻ chủ sự, nghiêm mặt nói: “Không biết tại hạ nơi nào đắc tội quý bang, nhưng thỉnh các hạ xem ở trúc lệnh phân thưởng, thả người bên cạnh ta, vị này nhưng là ân nhân cứu mạng của đại trưởng lão.”

“Không cần.” An Trữ vội kêu, thấy Đông Phương Ngọc nhú mi nhìn hắn, cố lấy dũng khí nói, “Phải đi phải lưu cũng phải cùng nhau, ta sao có thể bỏ lại một mình người.” Dứt lời còn muốn đoạt lại trúc lệnh.

Thở dài, vẫn là bị tiểu tử dốt nát này làm cho cảm động. Đông Phương Ngọc giơ cao tay, không cho An Trữ lấy được, một tay kia ngăn hắn lại: “Đưa ngọc, dưới loại tình huống này có thể đi một cái là một, tình nghĩa huynh đệ để sau hãy biểu hiện.”

“Ai là huynh đệ với người.” An Trữ nhăn mũi, “Ta chỉ biết là, nếu ta không liên lụy người, người cũng sẽ không dễ dàng bị bắt đến đây...”

“Ngu ngốc, người cũng biết người là liên lụy a...” Đông Phương Ngọc giống như cười, giống như thán, xem sắc mặt bọn họ, chỉ sợ càng không dễ thả An Trữ ra rồi. Cũng thế, trúc lệnh kia đại khái cũng có thể giữ cho hắn an toàn.

“Đây là” kẻ chủ sự lộ vẻ chần chừ.

“Trúc lệnh của đại trưởng lão quý bang, thấy vật như thấy người.” Đông Phương Ngọc nói.

Người nọ trầm ngâm một chút, mới nói: “Tại hạ là Cái Bang đệ thập nhất trưởng lão, Động Đình đường chủ Lâm Nhất Long, lần này thỉnh nhị vị đến, chỉ là muốn Tam đương gia giúp đỡ một việc.”

“Nga? Mời nói.” Đông Phương Ngọc chọn mi.

“Tiêu cục Đông Phương gia gần đây nhận một chuyến đi kinh thành, tại hạ hy vọng Tam đương gia hỗ trợ từ chối việc này.”

“Tiêu cục luôn luôn là lão lục xử lý, người tìm ta thì được gì?” Đông Phương Ngọc nói.

“Nhưng tại hạ biết Đông Phương gia trừ bỏ lão đương gia cùng Đại đương gia cũng chỉ có Tam đương gia lời nói có phân lượng nhất.”

“Vậy vì sao không trực tiếp tìm lão đương gia hoặc Đại đương gia?”

“...Năm đó lão đương gia đã từng cứu tại hạ một mạng, tại hạ không muốn thêm phiền toái cho lão đương gia, mà Đại đương gia, tại hạ vô năng, thỉnh không đến.” Lâm Nhất Long cười khổ, “Vốn hôm nay nghĩ muốn thừa dịp kinh mã loạn thỉnh Tam đương gia đến, cũng không dám xác định có thành công hay không, ai ngờ đã có chuyện xấu.” Dễ dàng như vậy cũng là ở ngoài ý liệu của hắn, Lâm Nhất Long không khỏi nhiều nhìn người dung mạo xấu xí thanh âm khàn khàn kia một chút, vừa rồi Đông Phương Ngọc nói hắn là ân nhân cứu mạng của đại trưởng lão?

Đông Phương Ngọc cũng nhìn “Chuyện xấu” kia liếc mắt một cái, bàn tay nắm tay y vẫn một khắc cũng chưa buông.

Quần áo mới đưa đến, Lâm Nhất Long sai người kéo màn che ở một góc, để cho hai người đi vào đổi.

Vốn đang cởi quần áo ướt, Đông Phương Ngọc lơ đãng nhìn lại, An Trữ đang cởi quần áo, lộ ra làn da trắng như tuyết, thân thể tiêm gầy nhưng do gần đây chạy chơi khắp nơi nên trở nên khá rắn chắc, trong lòng đột nhiên vừa động, hoàn hồn sau mới phát hiện mình ngây người, vội vàng chải tóc, rất nhanh đã thay xong quần áo, lại quay đầu lại, An Trữ cũng đã đổi xong, chỉ là tựa hồ đai lưng không thắt được. Đông Phương Ngọc vừa mắng hắn dốt nát vừa giúp hắn mặc, An Trữ bĩu môi cũng không có cách nào phản bác.

Hai người vén rèm đi ra, thấy trong miếu thêm một người chủ sự nữa, thấy bọn họ, Lâm Nhất Long tiến lên, mang theo xin lỗi nói: “Thực xin lỗi nhị vị, mới vừa rồi được đến tin tức, nói Đông Phương tiêu cục đã muốn đưa hàng lên đường. Còn phải ủy khuất hai vị, theo ta chặn họ lại.”

## 7. Chương 7

“Xem tình hình này, chúng ta có muốn nói không cũng không được.” Đông Phương Ngọc tự tiếu phi tiếu, “Bất quá vẫn một câu, xem ở đại trưởng lão phân thượng, đến lúc đó nếu ra chuyện gì, mong rằng các vị có thể giữ lại An Trữ một mạng.”

“Tam đương gia sao lại nói lời ấy, chúng ta chỉ cần đến lúc đó người đi lên cùng người trong tiêu cục nói nói một chút, sao có chuyện gì được mà?” Chủ sự tiến lên cười làm lạnh, “Tại hạ là Lâm Nhất Hổ, Động Đình phó đường chủ.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Đông Phương Ngọc hừ lạnh.

Cái Bang cũng là võ lâm nhất đại bang phái, bình thường đều đường hoàng làm việc, nhưng lần này bọn họ dùng cách này “thỉnh” y “hỗ trợ”, còn liên lụy đến An Trữ, y nhất định sẽ không về mặt hòa nhã đối bọn họ.

“Có nhiều đắc tội, kính xin tha thứ.” Lâm Nhất Hồ ôm quyền, “Nhị vị, thỉnh.”

Đông Phương Ngọc cùng An Trữ vẫn ướm tóc, cũng không buồn để ý, dù sao đi theo người Cái Bang, không phải cũng tính lời thôi sao? Vẫn là hai người cộng thừa một con ngựa, trước sau đi theo mười mấy người, thật đúng là canh chừng chặt chẽ.

An Trữ vừa ngã xuống nước, hơn nửa cơm trưa cũng còn chưa ăn, mệt đến không có khí lực, cả người hoàn toàn dựa vào ngực Đông Phương Ngọc, nửa híp mắt, cứ nhiên ngủ, chỉ khổ Đông Phương Ngọc hai tay phải ôm chặt hắn, không để hắn ngã xuống.

Đoàn người coi như là xuất phát sớm, ra khỏi thành không đến mười dặm, đã đuổi được đội áp tải của Đông Phương tiêu cục.

Vừa thấy là Tam đương gia đến, trước sau còn đi theo người của Cái Bang, mọi người liền dừng lại, trưởng đoàn dẫn đầu tiến lên hỏi Đông Phương Ngọc có chuyện gì?

Đông Phương Ngọc thở dài: “Bằng hữu Cái Bang ‘thỉnh’ ta hỗ trợ ra mặt, việc lần này không làm.”

“Này...” Mọi người trong tiêu cục hai mặt nhìn nhau.

Lâm Nhất Long tính tình ôn nóng, không đợi Đông Phương Ngọc nói chuyện xong, liền nói thanh đắc tội, sau đó tiến lên xe ngựa duy nhất trong đoàn, đẩy mình ramọi người thấy Đông Phương Ngọc ở đây, nên cũng không có người đứng ra ngăn cản.

Trên xe là một tiểu cô nương nhỏ nhắn, đang nhàn rỗi nhàm chán cắn hạt dưa, thấy có người ngăn lại cũng không kinh hoảng, vỗ vỗ tay, chủ động nhảy xuống xe ngựa, một bên hoạt động tay chân, vừa nói: “Cô nương ta ở trên xe cũng ngốc buồn, vừa vắn xuống dưới đối không khí.”

Lâm Nhất Long nhìn nàng liền trắng mặt, quay đầu lại cùng Lâm Nhất Hồ sắc mặt đồng dạng không tốt trao đổi ánh mắt, sau đó hướng cô nương kia chất vấn: “Vật kia đâu?”

“Vật kia?” Cô nương nhú mày suy nghĩ một chút, “Nga, vật kia a, ở chỗ này.” Nàng rút từ trong tay áo ra một cái hộp gấm.

Lâm Nhất Long vội đoạt lấy, mở ra nhìn, là một viên ngọc bích nhỏ như trứng bồ câu. Sắc mặt Lâm Nhất

Long lại trắng bệch, run rẩy đưa trả hộp lại cho cô nương kia: “Đây là có chuyện gì?”

“Ân, tiểu thư nhà ta phó thác ta mang bảo thạch vô giá này đi lên kinh thành làm hạ lễ mừng hảo tử muội của nàng xuất giá.” Cô nương trả lời.

“Vậy, nha đầu kia thì sao?” Lâm Nhất Long hỏi.

“Tiểu thư a? Nửa tháng trước đã bỏ trốn cùng Lục đương gia của Đông Phương gia rồi.” Cô nương le lưỡi cười khê.

Đông Phương Ngọc nghe xong thấy thật tò mò, chuyện này xem ra thực phức tạp, còn dính dáng đến lão lục? An Trữ ở trong lòng ngực hần, cũng sớm tỉnh, xoa nhẹ ánh mắt liền ngoan ngoãn nhìn, cũng không nói một câu.

“Này, này chúng ta bị nha đầu kia lừa một vỏ!” Lâm Nhất Long dậm chân lắc đầu, căm giận thừa nhận.

“Ca, không có việc gì, chúng ta lại đi truy nha đầu kia, có thể đuổi được.” Lâm Nhất Hổ an ủi.

“Sợ là không kịp rồi, nửa tháng trước tiểu thư khởi hành, hiện tại chắc đã tới Hoa Sơn.” Cô nương kia lạnh lạnh nói.

“Hoa Sơn? Nàng đi Hoa Sơn làm cái gì? Không phải đi lên kinh thành?” Lâm Nhất Long lại cả kinh.

“Tiểu thư túc trí đa mưu, ta chỉ là một tiểu tiểu nha hoàn, sao có thể biết nàng nghĩ gì chứ?” Cô nương cười nói.

“Được rồi, may là không phải đi kinh thành, ca, có thể yên tâm một chút.” Lâm Nhất Hổ tiến lên vỗ vỗ vai đại ca.

“Không được, lão phu lo lắng, đi, đến Hoa Sơn.” Lâm Nhất Long quay đầu lại nói.

Trong nháy mắt một đám người liền vội vàng rời đi.

Đông Phương Ngọc vẫn bàng quang đứng nhìn, đột nhiên gợn lên khóe miệng, cúi đầu đối người trong lòng nói: “Không bằng, chúng ta cũng đi theo đi?”

“Tốt! Chỉ là vì cái gì?” An Trữ khó hiểu.

“Người không phải thích xem náo nhiệt sao, ta cam đoan, một chuyến này tuyệt đối sẽ phi thường náo

nhiệt.” Đông Phương Ngọc cười nói, “Hơn nữa người không phải muốn du ngoạn giang hồ? Phong cảnh Hoa Sơn cũng coi như không tồi.”

An Trữ nghe xong cũng cười nói: “Hảo, chúng ta đi xem nào nhiệt! Chẳng qua trước đó, có thể lấp đầy bụng không?”

“Đông Phương Tam đương gia cũng muốn đi Hoa Sơn sao? Vậy xin hỏi có thể cho tiểu nữ Yên Hồng đồng hành không? Tiểu thư phân phó, nếu trên đường bị đám đại thúc kia ngăn cản, ta cũng không cần phải chống lại, trực tiếp đi Hoa Sơn tìm nàng.” Yên Hồng tiến lên hỏi. Đông Phương gia mỗi người đều là mỹ nhân, lục gia là thế, tam gia cũng vậy, có điều thiếu niên xấu xí trong ngực hắn là ai a, trong trí nhớ giang hồ không có người nào như vậy đi.

Đông Phương Ngọc trầm ngâm một chút: “Cũng tốt, vừa mới cô nương nhắc tới chuyện lão lục cùng tiểu thư của quý phủ, có thể cho ta hỏi cô nương một chút sao?”

“Hắc hắc, ta tuy biết được rõ ràng, nhưng chuyện của tiểu thư ta không tiện nhiều lời, Tam đương gia nếu muốn biết, đến lúc đó trực tiếp hỏi tiểu thư chẳng phải tốt hơn.” Yên Hồng cười khẽ.

“Cũng được.” Đông Phương Ngọc cũng không miễn cưỡng.

“Vậy Tam đương gia,” Tiêu đầu tiến lên, “Việc lần này không làm, chúng ta nên làm gì giờ?”

“Từ đâu tới liền về đó, còn muốn ta dạy sao?” Đông Phương Ngọc nói, “Sau khi trở về phiên chuyển cáo Lão đương gia, nói ta cùng An Trữ có việc đi Hoa Sơn một chuyến, bảo nàng không cần lo lắng. Các người trước khi đi nhớ lưu lại một con ngựa cho vị cô nương này, lại lấy ít lương khô và nước đến, An Trữ thiếu gia bị đói.” Cuối cùng lại nhớ đến cái gì, “Cô nương có biết kỵ mã?”

“Nếu ta nói sẽ không?” Yên Hồng cười.

“Vậy bảo tiêu đầu lưu lại xe ngựa.” Đông Phương Ngọc đáp.

“Như vậy không biết phải kéo dài tới khi nào.” Yên Hồng nói, thấy người dắt ngựa lại đây, liền trực tiếp phi thân lên ngựa.

An Trữ thấy thế ninh ninh mi: “Vậy chỉ có ta sẽ không kỵ mã?”

“Sau này sẽ dạy người.” Đông Phương Ngọc vừa nói vừa tiếp nhận lương khô và nước tiêu đầu đưa lên, lại giao cho An Trữ, “Ăn đi, cẩn thận đừng nghẹn.”

Dứt lời, ba người cáo biệt đoàn xe, quay đầu ra đi.

An Trữ ăn bánh mì, uống nước, hồi lâu mới hỏ tâm phát hiện ngắ đầu lên hỏi: “Người không đói bụng sao? Người cũng chưa ăn cơm trưa.”

“Đói bụng cũng không có biện pháp ăn, người xem hai tay ta đều cầm dây cương.” Đông Phương Ngọc bắt đắ dĩ.

“Ta đây uy người.” An Trữ nói xong liền thực sự làm, lấy một khối bánh, dùng nước tắm ướt, quay người lại đưa đến bên miệng Đông Phương Ngọc, “Ăn đi, ăn như vậy sẽ không nghẹn.”

Đông Phương Ngọc cũng không khách khí, há mồm cắn. Cứ như vậy tới tới lui lui, An Trữ uy Đông Phương Ngọc no rồi, mới lại mở bình nước tiếp tục ăn. Hai người một bên bình thần tự nhiên, Yên Hồng nhìn, run rẩy run rẩy trên người không biết vì sao lại nổi da gà, sau đó nhìn chăm chăm về phía trước, làm bộ không thấy một màn quỷ dị vừa rồi.

Ăn no uống đã, Đông Phương Ngọc dường như mới nhớ tới hỏi: “Không biết cô nương có sốt ruột đi hay không?” Một chuyện này y cũng không tính toán vội đi.

“Không vội, tiểu thư nói, muốn xem kịch vui phải đợi đến một tháng sau, thời gian một tháng, đi Hoa Sơn dư dả.” Nàng cũng không quên lúc này bọn họ nói gì, bọn họ chính là ngắm phong cảnh thuận đường xem náo nhiệt. Dù sao nàng vốn không vội, có thể có cái anh tuấn công tử đi cùng, đương nhiên là rất tốt rồi.

## 8. Chương 8

Tới thành trấn kế tiếp, trời cũng đã chập tối. Mua cho An Trữ mũ sa để đội, ba người mới đi tìm khách \*\*\* để trọ, ăn tối xong, liền sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Phòng An Trữ với Đông Phương Ngọc ở sát cạnh nhauĐông Phương Ngọc sợ hấn nửa đêm gặp phải kẻ xấu linh tinh không thể ứng phó, riêng thỉnh thoảng quây an bài, về phần nha đầu tinh quái không dễ khi dễ kia, y mới không cần lo lắng.

Nửa đêm, Đông Phương Ngọc quả nhiên nghe được tiếng động khác thường vang lên ở vách bên, thở dài, thật đúng là việc tốt không thấy, việc xấu thì luôn tới. Đứng dậy, nhẹ bước từ cửa sổ nhảy sang phòng bên.

Nguyên lai là một kẻ xấu thấy An Trữ đội mũ sa, lại thấy dáng người hấn mảnh khảnh, tưởng mỹ nhân nữ phần nam trang, vì thế nửa đêm tới cửa, nghĩ dù có không phải là mỹ nhân, không hứng thú cướp sắc, cũng có thể cướp tài.

Nhưng vừa đẩy màn ra, nường ánh trăng thấy rõ diện mạo người nọ, kẻ cắp ngược lại bị kinh hách, vội buông màn, quay đầu lại muốn tìm tìm xem có cửa cái gì đáng giá hay không, đã thấy một thân ảnh khoanh tay đứng trước mặt.

Đông Phương Ngọc cười lạnh một tiếng, thuận thực đem kẻ xấu điểm huyết, tìm dây thừng trói lại rồi ném ra ngoài cửa sổ. Tái quay đầu lại, động tĩnh lớn như vậy, tiểu tử kia vẫn không tỉnh vừa vào nhà liền ngửi thấy mùi mê hương tiến lên nhìn, quả nhiên ngủ thật ngon lành.

Thói quen mà thờ dài, Đông Phương Ngọc đẩy An Trữ dịch vào trong, còn mình nằm ngoài, cân nhắc lần sau có tìm khách \*\*\* ngủ trọ liền ở cùng một gian với tiểu tử này luôn, cũng đỡ lãng phí tiền thuê phòng, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Sáng sớm, An Trữ chậm rãi mở mắt, cảm thấy được đầu có chút choáng, đang buồn bực, mới phát hiện bên cạnh có người, quay đầu vừa thấy kỳ thật sớm nghe được tiếng thở của người nọ đúng là Đông Phương Ngọc không sai.

“Người ở phòng ta làm cái gì?” An Trữ nghiêng đầu, chớp chớp mắt, hỏi.

“Còn hỏi ta, nếu đêm qua ta không tỉnh táo, tiểu dê béo như ngươi chỉ sợ sớm bị kẻ cắp ăn sạch sẽ, ngay cả xương cốt đều không còn.” Đông Phương Ngọc không khách khí nói.

“A?” An Trữ nhú mày, không hiểu rõ lắm.

Đông Phương Ngọc giải thích: “Tôi hôm qua có kẻ cắp vào phòng ngươi, định trộm tiền cướp sắc.”

“Thật sự?” An Trữ mắt sáng rực lên.

Đông Phương Ngọc thấy thế nào cũng thấy được tiểu tử này kinh hỷ lớn hơn kinh hách.

“Nhưng sao ta lại không biết?” Quả nhiên, An Trữ có hơi không cam lòng.

“Ngay từ đầu ngươi đã bị mê được biến thành mơ mơ màng màng rồi.” Đông Phương Ngọc giật nhẹ khóe miệng, hẳn không cam lòng cái gì?

“...Vậy sao ngươi không lay tỉnh ta dậy mà? Làm cho ta nhìn xem kẻ cắp đó bộ dạng thế nào, trước kia đều chỉ có thể xem trong tiểu thuyết...”

“...” Khóe miệng Đông Phương Ngọc run rẩy, được rồi, y hẳn là đã sớm thói quen lối suy nghĩ kỳ quái của hắn mới phải, “Tốt lắm, nếu tỉnh, thì mau rời giường rửa mặt chải đầu đi, còn phải lên đường nữa.”

An Trữ nghe lời đứng dậy, lại hơi choáng một chút, sau đó đưa tay búi tóc.

“Làm sao vậy?” Đông Phương Ngọc thấy hắn khác thường, vội hỏi.

“Đau đầu...” An Trữ nhíu chặt mày.

“Đau như thế nào?” Đông Phương Ngọc đưa tay sờ trán hắn, không nóng.

“Ấn ấn đau.” An Trữ nói.

“Sao lại như thế? Người nằm xuống trước, ta đi tìm đại phu.” Đông Phương Ngọc đứng dậy xuống giường.

“Không cần đi? Kỳ thật cũng không sao...” Thanh âm của An Trữ dưới cái quay đầu trừng mắt của Đông Phương Ngọc dần nhỏ đi rất nhiều, “Đau...”

“Ngộ nhớ là đầu óc trước kia bị hao tổn, hiện tại di chứng phát tác ra thì sao?” Đông Phương Ngọc nói xong, mặc quần áo rửa mặt, “Nếu không sớm trị liệu, về sau ngờ nghệch không phải lại ỷ vào ta cả đời.”

“Nga...” An Trữ ngoan ngoãn thuận theo, rất muốn nói hắn cũng có thể coi như là cái đại phu.

Đại phu tốt nhất trần được mời tới, trái nhìn phải nhìn An Trữ nửa ngày, xác định không có gì đáng ngại, phỏng chừng là di chứng do tối qua kẻ xấu dùng khói mê, khai mấy thang an thần tỉnh não được liền đi rồi.

Tiến đại phu xong, Đông Phương Ngọc trở về giường ngồi xuống, hỏi: “Bây giờ còn đau không?”

An Trữ hé miệng lắc đầu: “Không đau, nhưng mà đói bụng.”

“...”

Hai người xuống lầu ăn điểm tâm, một hồi giăng co nhiều chuyện như thế, tới lúc này mặt trời đã lên cao, Yên Hồng cô nương đang ngồi ở gần cửa sổ, buồn chán nhìn ra bên ngoài. Thấy bọn họ đi tới, cười hỏi: “Sao trẻ thế mới xuống lầu, hay tối hôm qua không ngủ đi làm chuyện xấu gì?”

“Yên Hồng cô nương nói đùa.” Đông Phương Ngọc để An Trữ ngồi vào sát bên cửa sổ, còn mình ngồi bên cạnh hắn, như vậy có thể che chắn tầm mắt của mọi người, để An Trữ an tâm vén mạng sa ăn cơm.

“Yên Hồng chưa bao giờ biết Tam đương gia chăm sóc công tử cẩn thận như thế, không biết sau này vị cô nương nào có diễm phúc làm phu nhân của Tam đương gia đây.” Yên Hồng cười nói, có điều ám chỉ.

Nghe vậy, Đông Phương Ngọc hơi sững sốt một chút, như suy nghĩ gì đó mà liếc nhìn thoáng qua người bên cạnh đang chuyên tâm ăn uống, mới cười trả lời: “An Trữ đối tại hạ có ơn cứu mạng, hiện tại lại là tiểu đệ nhỏ nhất của tại hạ, lần đầu hắn ra giang hồ, có rất nhiều việc không hiểu, tại hạ tự nhiên phải lo lắng nhiều hơn,”

“Tam đương gia có lòng hiệp nghĩa như thế, quả thật là một thế hệ danh môn.” Yên Hồng vẫn cười nói như trước, cũng có chút như có như không liếc nhìn An Trữ.

Đông Phương Ngọc không nói gì, chỉ thản nhiên cười bắt đầu ăn cơm.

Y đối An Trữ là thực tâm săn sóc, sủng ái đệ đệ của mình, có cái gì không đúng sao?

Dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy, An Trữ có vẻ xem đến nghiệm, một hàng ba người cũng rất cục tới được Hoa Sơn.

Nhạc gia tại Hoa Sơn, là một trong tứ đại thế gia của võ lâm, Nhạc đại tiểu thư Nhạc Bích Lam được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân, tài hoa lẫn võ nghệ đều tinh thông, đối nhân xử thế lại thông minh khiêm tốn, là đối tượng theo đuổi của rất nhiều hiệp khách công tử giang hồ.

Đại khái một tháng trước, trong chốn võ lâm có người tung tin tuyệt bảo vô giá của Cái Bang xuất hiện ở Hoa Sơn, khiến võ lâm yên bình đã lâu nay lại dậy sóng, mặc kệ là thật hay giả, người tốt, người xấu lẫn người chỉ thích xem náo nhiệt đều nhất loạt ùn ùn kéo lên Hoa Sơn. Đương gia của Nhạc gia là Nhạc Hùng sợ đến lúc đó tình huống khó có thể khống chế, vì thế tìm một lý do mời nhân sĩ giang hồ, các đại thế gia cùng các đại môn phái đến Hoa Sơn. Những người được mời đều là người hiệp nghĩa, biết Nhạc gia lần này e là gặp nạn, cho nên liền khăng khái tương trợ.

Chính vì thế, khi ba người tới trấn nhỏ dưới chân Hoa Sơn, ở đây đã trở nên cực kỳ náo nhiệt, các khách \*\*\* hầu như đã chật cứng người.

Đông Phương Ngọc đang tính giải quyết vấn đề chỗ ở, đã thấy Yên Hồng nháy mắt với y, ý bảo đi theo nàng, Đông Phương Ngọc liền vui vẻ giục ngựa đuổi theo sau.

Lúc đuổi kịp, nhận ra đây là đường lên Hoa Sơn, Đông Phương Ngọc cảm thấy hiểu được vài phần, cũng không hỏi nhiều. Về phần An Trữ, đã sớm bị Đông Phương Ngọc biến thành Thiên Lôi sai đâu đánh đó, kêu đi hướng đông không dám đi hướng tây, tất nhiên là ngoan ngoãn để Đông Phương Ngọc ôm vào lòng, một chút cũng không thắc mắc.

Đoạn đầu đường tốt, ngựa còn có thể đi, càng về phía sau, đường càng trắc trở, vì thế ba người đành xuống dắt ngựa đi bộ. Đông Phương Ngọc với Yên Hồng đều có võ công, leo núi cũng chỉ coi như là rèn luyện thân mình, chỉ đáng thương cho An Trữ, mới đi chưa đến trăm bước đã thở không xong, Đông Phương Ngọc bắt đắc dĩ, đành phải công hấn đi lên.

Đông Phương Ngọc công An Trữ, đương nhiên không nhìn thấy được cái cười trộm của hắn, chỉ có Yên Hồng nhìn thấy, nhưng cũng không nói gì, chỉ là khẽ mỉm cười, theo sau Đông Phương Ngọc.

Cuối cùng lên tới Hoa Sơn, thủ vệ trước cổng Nhạc gia vừa thấy Yên Hồng, liền lập tức mở miệng nghênh đón: “Nhị tiểu thư đã về!”

Đông Phương Ngọc không quá kinh ngạc, chỉ có An Trữ hơi chút ngạc nhiên về thân phận thật sự của nàng, sau đó được Yên Hồng cười nghênh vào Nhạc gia.

“Hồng nhi, đã quay về?” Một nữ tử uyển chuyển từ trong đại đường đi ra, cười khanh khách cầm lấy tay Yên Hồng.

“Tỷ, Hồng Nhi không phụ người nhờ vả hoàn thành sự tình, Hồng Nhi muốn thưởng.” Yên Hồng lôi kéo tay Nhạc Bích Lam, làm nũng nói.

“Hảo, người muốn cái gì tỷ đều đáp ứng người còn chưa được sao?” Bích Lam hơi hơi nhéo mũi nàng, “Người còn dẫn về cho ta hai vị khách nữa?”

“A, chẳng qua bối phận cùng xưng hô thật khó nói, rốt cục nên là Tam ca của tỷ phu tương lai, hay vẫn là vị hôn phu của người?” Yên Hồng cười khẽ.

Gỗ đầu muội muội thích quậy phá của mình, Bích Lam đối hai người mỉm cười, “Hồng Nhi không hiểu chuyện, nói năng lung tung, Tam đương gia chớ để trong lòng, mời theo ta vào đại sảnh, chúng ta ngồi xuống uống trà, cho Bích Lam tạ lỗi với Tam đương gia.”

“Cũng tốt.” Đông Phương Ngọc cười đáp, kéo An Trữ không biết làm sao lại ngây ngốc đứng một bên, đi theo hai tỷ muội vào đại sảnh.

Ngồi xuống ghế, phân phó hạ nhân dâng trà, Bích Lam mới đứng dậy, tự mình bưng trà đến chỗ Đông Phương Ngọc: “Tam đương gia, Bích Lam cũng không quanh co lòng vòng, Bích Lam cùng Tam đương gia từ nhỏ liền có hôn ước. Nhưng chắc hẳn Tam đương gia cũng giống Bích Lam, đều sẽ không để loại hôn ước không có tình cảm này trở buộc. Có điều bất luận thế nào, Bích Lam lớn mật, đã tự định chung thân cùng với người khác, là Bích Lam không đúng, hiện tại hướng Tam đương gia bồi tội, cũng khẩn cầu Tam đương gia đồng ý giải trừ hôn ước.”

## 9. Chương 9

Đông Phương Ngọc cười: “Hôn ước thật không cần giải trừ, chẳng phải đều là con dâu của Đông Phương gia sao? Đến lúc đó hướng ngoại nhân giải thích là lúc trước nhầm lẫn tên của hài tử Đông Phương gia là được.”

Nhạc Bích Lam nghe vậy, nhất thời đỏ mặt, trừng hướng Yên Hồng, Yên Hồng vội xua hai tay: “Không phải ta nói, ta cái gì cũng chưa nói.”

“Là ta đoán.” Đông Phương Ngọc chủ động đáp, “Nếu vậy xem ra, ta đoán không sai, là Lục đệ?”

“...Tam đương gia quả nhiên thông minh.” Bích Lam đỏ mặt thừa nhận.

“Còn gọi ‘Tam đương gia’?” Đông Phương Ngọc cố ý nhú mi.

“... Là, Tam ca.” Bích Lam cũng cười, “Tam ca, thỉnh uống chén trà này, là tiểu muội kính Tam ca.”

Uống cạn trà, Đông Phương Ngọc từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội: “Đây là tín vật đính hôn khi trước, coi như mấy năm nay ta thay người cùng Lục đệ bảo quản, vừa rồi chén trà kia cũng chính là phí bảo quản đi.”

“Tạ ơn Tam ca.” Bích Lam tiếp nhận, mặt mang vẻ có lỗi, “Thực xin lỗi Tam ca, tín vật Đông Phương gia tặng cho tiểu muội, bị tiểu muội”

“Cho nên mới nói trong ngẫu nhiên có tất nhiên.” Đông Phương Ngọc đánh gãy lời của nàng, chuyển hướng người bên cạnh, “Uy, thấy mỹ nhân ngây người lâu như vậy cũng nên hoàn hồn đi.”

An Trữ dưới mũi sa nháy mắt vô tội: “Ta nào có, nàng không có đẹp bằng mẫu thân ta.”

Nghe thanh âm khàn khàn cùng cách nói chuyện thẳng thắn hiếm có, Bích Lam trừng lớn mắt, có chút không dám tin: “An Trữ, ngươi đi ra?”

Gỡ mũi sa xuống, An Trữ đối nàng cười cười: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, Bích Lam tỷ tỷ.”

“Thật là người!” Bích Lam cao hứng nói, “Đã lâu không gặp, gần đây khỏe?”

“Ta tốt lắm, có Đông Phương Ngọc ca ca chiếu cố.” An Trữ đáp, “Đúng rồi, đây là trước đây người cho ta.”

An Trữ lấy bảo thạch nhân màu u lam từ trong túi ra: “Hiện tại chúng ta đã gặp lại, cái này cũng không cần thiết.”

Bích Lam ngượng ngùng cười, quay qua Đông Phương Ngọc giải thích: “Lúc trước tiểu muội có việc đột nhập hoàng cung, kết quả bị phát hiện, lại bị trọng thương, may nhờ An Trữ cứu giúp, lúc ấy trên người không có vật gì đáng giá, chỉ có thể dùng chiếc nhẫn kia làm tín vật báo ân, xin Tam ca lượng thứ.”

“Không có việc gì.” Đông Phương Ngọc cười, cầm lấy nhẫn trong tay An Trữ, lại bỏ lại vào túi gấm của hắn, nói, “Thứ này người vẫn cầm lấy, coi như tín vật Đông Phương Ngọc ta đưa cho người, đồ phải sau này người nói ta không có báo đáp người.”

An Trữ ngoan ngoãn thu hồi túi gấm.

“Đúng rồi, vì sao tới bây giờ cũng chỉ có em dâu người ở, tiểu lục tử nhà chúng ta đâu?” Đông Phương Ngọc hỏi.

“Tam ca người đừng trêu ta.” Mặt Bích Lam hiện lên hai mặt đỏ ửng, trông rất xinh đẹp, “Hắn cùng với cha mấy ngày trước đây xuống núi làm việc, còn chưa trở về.”

“Nga.” Đông Phương Ngọc gật đầu.

“Kia Tam ca làm sao lại quen biết với An Trữ mà?” Bích Lam cười hỏi.

Đông Phương Ngọc liếc nhìn An Trữ đang ngoan ngoãn ngồi, đơn giản kể lại sự tình từ lúc gặp gỡ đến khi ra cung, còn nói: “Người cũng biết tâm tính hắn đơn thuần, ta sợ hắn ở bên ngoài gặp phải người xấu, cho nên mới đưa hắn tới Đông Phương gia, cũng là báo ân. Sau đó đương gia nãi nãi thấy hắn thật là thích, vì thế nhận hắn làm tôn nhi, hiện tại đã là người của Đông Phương gia.”

Bích Lam hé miệng mỉm cười: “An Trữ thiện lương nhân nghĩa, cả đời này nhất định được bình an đại phúc.”

“Chỉ mong thế.” Đông Phương Ngọc cũng cười nói.

“Ha ha, đi lên Hoa Sơn phải mất rất nhiều công sức, Tam ca cùng An Trữ đi đường mệt nhọc, nên sớm đi nghỉ ngơi mới tốt?” Bích Lam quan tâm nói.

“Tiểu tử này làm sao mệt, một đường đều là ta công lên.” Đông Phương Ngọc lạnh lạnh liếc nhìn An Trữ, “Người nghĩ ta không biết người giả vờ?”

An Trữ lập tức nịnh nọt cười: “Ngọc ca ca tốt nhất.”

“...” Đông Phương Ngọc không nói, chỉ một bộ cười cười như có như không.

Bích Lam che miệng cười trộm, cùng muội muội một đường đưa hai người tới khách phòng.

Phòng của hai người ở tây sương, liền nhau.

An Trữ đương nhiên là không mệt, mới cất kỹ hành lý căn bản không có hành lý bởi Đông Phương gia tiền tài không thiếu, nên không mang theo thứ gì, y phục thì trên đường đi thuận tiện mua mấy bộ để thay mà thôi. liền khẩn trương ra cửa phòng, thăm thú nơi ở mới.

Đông Phương Ngọc vừa mở cửa sổ ra, lập tức nhìn thấy bạch y thiếu niên đang ở hoa viên đông ngao du tây ngó nghiêng, chốc chốc ngắm hoa, chốc chốc lại nhổ cỏ, bộ dạng này giống như đã từng nhìn thấy mấy

ngày trước, y mở cửa sổ, liền thấy hắt dưới đây trời lạc hoa múa kiếm, tuy rằng công phu mèo quào không dám khen tặng, nhưng nếu không nhìn mặt hắt, cảnh tượng đó vẫn là rất đẹp.

An Trữ tựa hồ trời sinh chỉ mặc đồ trắng, ban đầu là vì mẫu thân hắt giữ đạo hiếu, sau đó thành thói quen. Màu trắng lại có thể trợ giúp ổn định tâm tính, hữu ích đối đại não bị thương tổn, cho nên vẫn mặc như vậy. Sau khi đi ra, Đông Phương Ngọc mua y phục cho hắt cũng chiều theo thói quen của hắt.

An Trữ mặc bạch y rất tạo cảm giác thanh liệt thoát tục. Cho dù là gương mặt bị hủy dung, Đông Phương Ngọc nhìn hồi lâu, cũng không cảm thấy có gì khác người.

Bất quá hiện tại, y phục thuộc hàng thượng đẳng kia, đã muốn dính đầy bùn đất cùng màu hồng hồng lục lục của hoa cỏ.

Đông Phương Ngọc ở bên cửa sổ vỗ vỗ thái dương, vô ý thức mỉm cười. Y biết An Trữ kỳ thật là thông minh nhanh nhạy, cũng biết hắt bởi vì đầu óc bị hao tổn mới chậm phát triển, cho nên tựa như cái đại hài tử ham chơi. Đông Phương Ngọc nghĩ, nếu y có thể vĩnh viễn che chở hắt, cưng chiều hắt, làm cho hắt bảo trì tâm tính hài tử ấy, vậy thật tốt.

Đương nhiên, hài tử, tóm lại là phải quản giáo.

Đông Phương Ngọc chỉnh chỉnh lại biểu tình trên mặt, trầm giọng hô: “An Trữ!”

Quả nhiên, tiểu tử đang ngồi chồm hổm trên đất nghịch sâu nhỏ kia vội bật người đứng dậy, cười gượng nhìn y. Đông Phương Ngọc âm thầm buồn cười, rời cửa sổ, đi ra khỏi phòng, suy đoán xem rốt cuộc là cái gì hấp dẫn hắt chơi đến không biết gì nữa.

Cùng hài tử vui đùa, cũng là trách nhiệm của đại nhân a.

## 10. Chương 10

Đông Phương Ngọc cùng An Trữ tới Nhạc gia được mấy ngày, nhân sĩ võ lâm được mời cũng đã đến. Nhất thời trong Nhạc gia vô cùng náo nhiệt, Nhạc Hùng vẫn chưa trở về, Nhạc đại tiểu thư liền đảm đương việc tiếp đón các đạo nhân mã, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo.

An Trữ đương nhiên là thích náo nhiệt nhất, nhưng bất đắc dĩ bị Đông Phương Ngọc lệnh cường chế chỉ có thể đi theo y, không được rời xa ba bước. Cho nên mỗi lần trở về phòng mình, An Trữ thường sẽ bĩu môi buồn bực tự hỏi, hắt sao có thể sợ Đông Phương Ngọc như vậy a? Chẳng qua ngấm lại, đi theo Đông Phương Ngọc cũng không phải chuyện xấu, tuy rằng hơi thiếu tự do một chút, nhưng tóm lại là có thịt ăn.

“Đang suy nghĩ gì? Thất thần lâu như thế. Ta đều hô to đến vài tiếng.” Đông Phương Ngọc dương trang

uy nghiêm.

An Trữ sờ sờ cái trán bị gõ, thở dài: “Đừng luôn gõ đầu ta, sẽ thành dốt nát.”

“...” Đông Phương Ngọc tự tiểu phi tiểu, “Nga, về sau ta đây cần phải chú ý nhiều hơn mới được.”

An Trữ bĩu môi, ai cũng có thể nhìn ra y một chút cũng không thiệt tình.

“Đúng rồi, vừa rồi người nói chúng ta bây giờ đi đâu?” An Trữ hỏi.

“Xem diễn.”

Quả nhiên là xem cuộc vui. Nhạc Hùng thỉnh gánh hát nổi danh tới đây, lại mời một vài cô nương thanh lâu có tiếng tới, ngay tại hậu viện Nhạc gia tổ chức ca múa.

Đang ngồi đều là các vị anh hùng hào kiệt trong võ lâm, trời sinh tính hào sảng, có thanh lâu cô nương làm bạn càng thêm vui thích, dù sao ban ngày rõ ràng như vậy, cũng đâu thể làm ra chuyện gì bất chính. Chỉ có số ít đã thành gia thất thì ngồi quy củ một chỗ, tỷ như Đông Phương Lăng, liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Nhạc gia đại tiểu thư. An Trữ không mang mũ sa, nhưng có cái lớn mặt hoặc là người ngoại tộc thanh lâu nữ tử muốn đến gần hắn, đáng tiếc bị Đông Phương Ngọc liếc mắt một cái, động tác liền cứng lại rồi. Nàng kia thức thời, cười cười đi tới bên người khác.

Vì thế mọi người đều biết, An Trữ là người của Đông Phương gia, cũng không phải có thể dễ dàng động tới.

Không ai biết dụng ý của Nhạc Hùng, phát thiệp mời thiên hạ hào kiệt tới đây, chẳng lẽ chỉ vì nghe một chút ca múa dân gian sao? Tất nhiên là không có khả năng, cho nên cũng liền im lặng ngồi, bên này chào hỏi xã giao, bên kia trêu đùa cùng thanh lâu cô nương, hoặc là cùng bình luận lời kịch hay con hát.

Dị biến bình thường luôn phát sinh vào lúc không ai ngờ tới, hoặc là lúc mọi người chờ mong...Con hát vốn đang xướng ca trên sân khấu, đột nhiên giọng lợi kiếm, thẳng hướng Nhạc Bích Lam đâm tới, Đông Phương Lăng đương nhiên là anh hùng cứu mỹ nhân. Mà Đông Phương Ngọc cùng An Trữ ngồi bên cạnh họ tất chịu liên lụy. An Trữ được Đông Phương Ngọc ôm vào lòng tránh sang một bên, cũng bình yên vô sự.

Hiện trường nhất thời loạn lên, Đông Phương Ngọc thiêu mi, cúi đầu nhìn An Trữ, An Trữ chính đang cao hứng phấn chấn nhìn một đoàn loạn...

Sớm thành thói quen, Đông Phương Ngọc không hề phát tác, ôm người trong lòng, không dấu vết mà ly khai.

An Trữ ‘xem cuộc vui’ đang cao hứng, nghi hoặc nhưng vẫn thuận theo từ Đông Phương Ngọc khinh công đưa hắn đi.

Hai người tới đông sương phòng.

Không một bóng người, phỏng chừng đều đến nội viện đi.

Đông Phương Ngọc một tay nắm tay An Trữ, một tay không chút khách khí đẩy ra cửa khuê phòng của Nhạc Bích Lam.

“Ừ, như vậy không tốt...” Khi An Trữ nhìn thấy có người trong phòng thì dừng một chút, “Đi...”

Hắc y nhân đang lục tung phòng thấy người tiến vào thì kinh hãi, An Trữ cũng kinh hãi: “Lâm Nhất Hổ!?”

“...” Hắc y nhân ngây ngẩn cả người. Dễ dàng như vậy đã bị tiểu tử này nhận ra?!

Đông Phương Ngọc cũng thoáng kinh ngạc liếc nhìn An Trữ, sau đó mới chuyển hướng Lâm Nhất Hổ: “Lâm đường chủ ở đây làm việc này, nói vậy chắc có thể giải thích đi.”

“Tam đương gia.” Lâm Nhất Hổ lắc đầu, xả khăn che mặt xuống, cười khổ, “Tam đương gia lại vì sao có mặt ở đây?”

“Bên ngoài rất âm ỉ, muốn tìm nơi thanh tĩnh.” Đông Phương Ngọc đáp.

“Nhưng nơi này là khuê phòng của Nhạc tiểu thư.” Cho nên ai mới tin lời y nói.

“Lâm đường chủ cũng biết đây là khuê phòng của Nhạc tiểu thư.” Đông Phương Ngọc tự tiểu phi tiểu.

“...Tam đương gia, vốn dĩ không liên quan gì đến người, tội gì phải nhúng tay.” Lâm đường chủ ngưng mày.

“Đúng là không liên quan đến ta, có điều lúc trước, là ai lôi chúng ta vào mà?” Đông Phương Ngọc vẫn ung dung.

“...”

“Một khi đã như vậy, không hảo hảo ngoạn nháo một phen, sợ là không thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của xá đệ.” Đông Phương Ngọc cười nói.

An Trữ phối hợp theo long lanh long lanh hai con mắt.

“...”Trán Lâm Nhất Hổ rớt xuống ba điều hắc tuyến.

“Ta không biết người phải tìm cái gì, nhưng khẳng định không ở trong này. Nơi ta cũng có thể nghĩ ra, Nhạc gia cùng lão Lục không có khả năng không nghĩ tới. Hiện tại nơi đây sợ đã sớm bày ra thiên la địa võng...Lâm đường chủ chắc hẳn không thể không nghĩ tới việc này, sao lại vẫn xông vào hang hổ?”

“...”Lâm Nhất Hổ đầu tiên là im lặng thật lâu, cuối cùng thở dài, nói, “Tam đương gia, người đến tốt cùng có ý đồ gì, trực tiếp nói cho tại hạ đi.”

“Ý đồ sao, không phải mới vừa nói qua, mang theo xá đệ ngoạn nháo, thỏa mãn hiếu kỳ của hân đối với giang hồ.”

An Trữ trộm trở mình cái xem thường, đơn thuần như vậy chỉ có ma mới tin.

Đông Phương Ngọc nói thế cũng đúng, y tính toán chính là mang theo An Trữ nơi nơi chơi đùa, miễn cho ngày nào đó hân buồn chán, rồi đi y một mình một người ‘bước chân vào giang hồ’, không khéo ngày hôm sau phải đi giúp hân thu dọn. Cho nên cùng là phiền toái, không bằng hiện tại liền phiền toái, ngày sau mới yên ổn được.

“Ngọa nháo?! Đến lúc đó kéo theo là biết bao nhiêu mạng người!” Lâm Nhất Hổ tức giận nói.

“Đã nói không phải chúng ta chủ động dây vào.” Đông Phương Ngọc mặt không đổi sắc, “Ân, có một câu không phải, thỉnh tha thứ, không chừng hai huynh đệ chúng ta còn có thể cứu mạng hơn một trăm thủ hạ của người mà.”

“...Lời này thật sao?”

“Tùy tiện nói nói.”

“...”

An Trữ từ đầu tới cuối chính là chớp chớp ánh mắt, không nói lời nào, trực giác nói cho hân biết, chuyện sắp phát sinh nhất định là thực mạo hiểm thực thú vị, ân, hảo chờ mong...

“Như vậy đi, Đông Phương Ngọc mặc dù không phải là người thiện lương gì, nhưng cũng chưa bao giờ làm chuyện thấy chết mà không cứu, lần này không ngại cùng người chung đường, xem xem tạo hóa thế nào?” Đông Phương Ngọc nói, tới gần bàn trang điểm, vỗ vào ngăn kéo thứ ba bên trái từ trên xuống, trong phòng dần dịch chuyển để lộ ra một đoạn cầu thang.

An Trữ cùng Lâm Nhất Hổ đều kinh ngạc nhìn về phía y.

“Hoặc là tin tưởng ta, không chừng có thể cứu tính mạng người của Cái Bang”, Đông Phương Ngọc cầm tay An Trữ, lập tức đi xuống cầu thang, “Hoặc là ở lại chỗ này, chờ Nhạc bang chủ tới đây.”

Nghे thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, Lâm Nhất Hồ cắn chặt răng, đi theo bọn họ.

## 11. Chương 11

Thông đạo không có một tia sáng, An Trữ nắm chặt tay Đông Phương Ngọc, không một chút sợ hãi, cho dù có Lâm Nhất Hồ không biết là thiện hay ác đi sau bọn họ.

Trong bóng tối, Đông Phương Ngọc dựa vào mẫn tuệ sâu sắc mà dò đường, dẫn theo An Trữ cũng không hề đụng tới vách tường hay chướng ngại gì. Dần dần nghe được có tiếng nước chảy, còn có ầm ầm tiếng gió thổi đến, Đông Phương Ngọc biết đã sắp tới lối ra, nhưng chợt nghe “A nha” một tiếng, tay bị kéo giật lại, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân vấp tới rồi.” Thanh âm đáng thương của An Trữ vang lên. Thông đạo cũng không san bằng.

Đông Phương Ngọc thở dài, bất đắc dĩ hạ người xuống: “Đi lên.”

Sớm thành thói quen An Trữ không việc gì làm liền giúp y tìm phiền toái.

Ngẫm lại y một thế hệ uy phong lẫm lẫm Đông Phương Tam đương gia, khi nào cư nhiên đã luân xuống làm một cái đại bảo mẫu của Xú tiểu tử, nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười? Đông Phương Ngọc suy tính có nên rút lại lời nói lúc trước hay không, trực tiếp tại thông đạo giết Lâm Nhất Hồ diệt khẩu cho xong việc...

Rốt cục ra khỏi thông đạo, tới dòng suối nhỏ phía sau núi, đại khái đi thêm vài bước nữa là có thể thấy con đường xuống núi. Vì thế trước đem An Trữ đang nhăn mặt chịu đau đặt trên tảng đá bên suối, hỏi: “Chân nào bị?”

Nhìn sắc mặt y tuy rằng không tốt, nhưng thanh âm nghe ảm áp quan tâm, An Trữ ủy khuất nói: “Chân trái.”

Vì thế Đông Phương Ngọc cẩn thận giúp hắn cởi giày, kiểm tra kỹ càng, cũng không có thương gân động cốt, sau đó lấy ít nước suối rưới lên mắt cá chân của An Trữ, dẫn tới một tiếng kêu to thảm thiết.

“Thật đau đến như vậy?” Đông Phương Ngọc chọn mi.

“Không.” Biết mình dễ dàng bị nhìn thấu, An Trữ dô miệng, “Nhưng thật sự là rất đau thôi...”

“Chính mình không cẩn thận.” Đông Phương Ngọc vỗ vỗ đầu hắn, lấy ra kim sang được bôi lên, xoa bóp một hồi, mới đi lại giày cho hắn, toàn bộ quá trình tương đương cẩn thận mà ôn nhu.

“Đông Phương Ngọc ...” An Trữ nhẹ nhàng mở miệng.

“Ân?” Đông Phương Ngọc hơi nheo mắt nhìn hắn.

“Ngọc ca ca...”

“Ân.”

“Người đối với ta thật tốt.” An Trữ cười, một chút cũng không nịnh nọt, mà là phát ra từ nội tâm.

“Người là ấu đệ của ta, tự nhiên đối với người hảo.” Đông Phương Ngọc khẽ gõ trán hắn.

“Hắc hắc..” An Trữ sờ sờ trán.

Đông Phương Ngọc đứng dậy, xoay người, “Lên đi.”

Từ đầu tới đuôi bị hai người coi như không khí, Lâm Nhất Hồ không biết nên vừa mừng vừa lo, hay là vừa cười vừa giận. Ai, cũng thế, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Ở nơi khác, trong khuê phòng của Nhạc đại tiểu thư, Đông Phương Lăng thở dài: “Tam ca thật là nhanh tay.”

“Y người xem, hành động lần này của Tam đương gia là vì sao?” Nhạc Hùng hỏi.

“Tiểu chất không biết.” Đông Phương Lăng thôi thôi tay, “Y tính tình của Tam ca, nhất định sẽ không chủ động tiếp tay làm việc xấu, trừ phi...”

“Trừ phi là bị người bức bách?” Nhạc Bích Lam nói tiếp.

“Ân, nhưng ta không tin huynh đệ Lâm gia có thể ép buộc được hắn.” Đông Phương Lăng lúc này cũng rất là khó hiểu.

“Đương nhiên không phải huynh đệ họ Lâm.” Nhạc Bích Lam cười nói, “Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn là người kia”

Nói chưa xong liền một cái lão đảo, Đông Phương Lăng vội đỡ lấy nàng: “Thế nào, không sao chứ?”

“Không có việc gì, có chút choáng váng đầu mà thôi.” Bích Lam khoát tay.

Luôn luôn bàng quang nhìn mọi người, Tuệ Năng phượng trưng lúc này mới mở miệng: “Nhạc cô nương ẩn đường đen nhánh, hơi thở bất ổn, không lẽ”

“Đúng vậy,” Nhạc Hùng trả lời, “Đây chính là lý do tại hạ mời các vị đại hiệp tới đây.”

“Kỳ thật ta luôn tại hoài nghi,” Ở trên lưng Đông Phương Ngọc, người nào đó khinh nhú mi, không biết nên nói hay không, “Bích Lam tỷ tỷ nàng thoát nhìn...”

“Nga, Nhạc cô nương thoát nhìn làm sao vậy?” Đông Phương Ngọc nhàn nhàn hỏi.

Thấy thái độ y có lệ như thế, An Trữ đô miệng: “Trúng độc.”

“Nga.” Đông Phương Ngọc cười ra tiếng. “Người có thật chắc chắn?”

An Trữ ninh ninh mũi, “Bệnh trạng rõ ràng như vậy, người không cần luôn xem thường ta, lúc trước mạng của người cũng do ta cứu về đi.”

“Đó là do bản đương gia phúc lớn mạng lớn, bị người đánh bậy đánh bạ mà trúng thôi.” Đông Phương Ngọc hừ nhẹ, y cũng không quên lúc trước tên ngu ngốc này là như thế nào lấy y ra làm vật thí nghiệm.

An Trữ bĩu môi, không thềm nói nữa.

Phía sau Lâm Nhất Hồ mới rốt cục hiểu được vì sao lại đột nhiên toát ra một cái Đông Phương An Trữ, nguyên lai là cùng Đông Phương Ngọc có quan hệ, hơn nữa xem ra là đại trí giả ngu, tựa hồ cũng không phải người tầm thường.

“An Trữ a,” một lát sau, Đông Phương Ngọc cuối cùng mở miệng trước, “Người nói một chuyện này, người muốn kích thích một chút, hay là huyền bí một chút?”

“...” An Trữ còn thật sự nghĩ nghĩ, “Kích thích chút đi, huyền bí ta đây đầu óc dốt nát cũng không hiểu được, hưởng thụ không đến lạc thú.”

“Nga.”

Khóe miệng Lâm Nhất Hồ run rẩy một chút, nhin xuống xung động muốn giáo huấn hai người này một trận tuy rằng võ công Đông Phương Ngọc cao hơn hẳn rất nhiều, nhưng dẫn theo một cái An Trữ, nếu thật sự động thủ, hẳn không nhất định sẽ ở thế hạ phong.

Xuống Hoa Sơn, bầu trời cũng đã tối đen. An Trữ sớm đã đói bụng, nằm nhoài hẳn trên lưng Đông Phương Ngọc, đơn giản nhắm mắt dưỡng thần. Đông Phương Ngọc liền ‘tươi cười sáng lạn’ hỏi Lâm Nhất Hồ:

“Trước tìm khách \*\*\* nghỉ ngơi một chút được chứ?”

Lâm Nhất Hổ làm sao có thể nói không?

Vì thế liền tìm một khách điểm rộng lớn, bởi vì Nhạc gia quảng chiêu quần hùng, khiến cho rất nhiều người khác cũng muốn đến xem náo nhiệt, phòng trống vì thế cũng không còn nhiều lắm, phòng hảo hạng chỉ còn có hai, Đông Phương Ngọc trực tiếp lấy một phòng, phòng kia cho Lâm Nhất Hổ.

Cơm nước xong, vào phòng, khóa cửa, cởi bỏ y phục, chui vào trong chăn. Như cũ An Trữ ngủ bên trong, Đông Phương Ngọc nằm ngoài, rất là một bộ bảo hộ tư thế.

An Trữ có chút không ngủ được, vì thế nhẹ nhàng lạp lạp tay áo Đông Phương Ngọc: “Thật sự sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Người sợ?” Đông Phương Ngọc cũng không ngủ, một tay gối dưới đầu, một tay cầm lấy tay An Trữ.

“Không có, ta chỉ là lo lắng.” An Trữ lâu bầu nói, “Ta đây dốt nát, nếu liên lụy người làm sao bây giờ? Hơn nữa vốn người cũng không cần phải quản mấy chuyện này ...”

“Giờ mới nghĩ tới liên lụy ta?” Đông Phương Ngọc hỏi lại.

“Vẫn có nghĩ đến...”

“Không sao.” Đông Phương Ngọc cười khẽ, “Ta đã tính kĩ mới hành động như vậy, bằng không nếu để cho người xảy ra chuyện gì, người bảo ta làm thế nào ăn nói với Lão đương gia?”

“Người sẽ bảo vệ ta sao?” An Trữ ngẩng đầu lên hỏi.

“Đương nhiên.” Đông Phương Ngọc cười đáp.

An Trữ cười, một lần nữa nằm xuống, đầu dựa vào vai Đông Phương Ngọc, rất là nhu thuận dịu ngoan: “Đúng rồi, người làm sao biết trong phòng Bích Lam tỷ tỷ có địa đạo mà?”

“Lúc trước, toàn bộ cơ quan trong Nhạc phủ đều do ta giúp lão đương gia bố trí an bài.” Đông Phương Ngọc trả lời.

“Người thật lợi hại...” An Trữ nhẹ nhàng nói.

Cảm nhận được hân hoan toàn tín nhiệm. Đông Phương Ngọc mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu hân, nghĩ, có

một ấu đệ dễ cưng chiều, thật đúng là không tồi.

## 12. Chương 12

Nếu An Trữ tiểu thiếu gia mở kim khẩu —— hàng thật giá thật —— phải đi kích thích lộ tuyến, như vậy Đông Phương Ngọc cùng Lâm Nhất Hổ hai người tự nhiên là vô điều kiện vâng theo. Người trước tất nhiên là cam tâm tình nguyện, người sau thì bị người áp chế, cho dù trong lòng tức giận, cũng không có cách nào khác.

Vì thế liền hướng thẳng đảo Hoàng Long mà đi. Lâm Nhất Hổ tất nhiên sẽ không nói cho hai người biết tất cả bí mật, nhưng Đông Phương Ngọc đoán sự tình xuất phát từ hồ Động Đình, bèn đi theo hướng ấy, sau đó nhìn sắc mặt Lâm Nhất Hổ, liền biết mình đoán trúng tám chín phần mười.

Nếu quay về hồ Động Đình, cũng chỉ cách bản gia Đông Phương không xa. Vì để cho An Trữ có thể nhìn ngắm thêm nhiều cảnh đẹp, Đông Phương Ngọc cố ý lựa chọn một con đường khác về nhà. An Trữ đương nhiên không biết, dọc đường đi vui vẻ thưởng thức phong cảnh, du ngoạn non nước giang san, đây chính là giấc mộng nhiều năm qua của hắn a...

Ném thử đặc sản mọi nơi, nghe phong tình điệu hát dân gian, uống trà nông gia tự chế, thỉnh thoảng hỏi một chút ‘trăm sự thông’- Đông Phương Ngọc, chắc chắn, thật sự là ngày tựa thiên đường a!

Nhìn Đông Phương Ngọc lại lấy một khối điểm tâm dứt cho An Trữ đang mê mẩn xem kịch, Lâm Nhất Hổ tự thán một tiếng, lại mang theo một chút khinh thường: “Tam đương gia, cũng quá cưng chiều tiểu thiếu gia đi.”

Không nói đến việc dọc đường đi tranh thủ ngắm cảnh, nhưng ngay cả cơm ăn chỗ ngủ tổng hội tìm nơi nào nhiệt nhất, chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của xú tiểu tử kia.

Đông Phương Ngọc thản nhiên cười cười: “Hắn là ấu đệ của ta, lại là ân nhân cứu mạng, không cưng chiều hắn cưng chiều ai?”

Đúng rồi, ẩn hiện tại xem ra, Đông Phương An Trữ là bảo bối của Đông Phương Ngọc, nếu giam giữ tên ngốc không có võ công này làm con tin, không biết có thể áp chế được Đông Phương Ngọc hay không, vậy thì...Chỉ sợ đến lúc đó, bức Đông Phương Ngọc phải dùng thủ đoạn, ngược lại làm hỏng đại sự.

Chuyện liên quan đến tính mạng như vậy, tốt nhất là không nên tùy tiện hành động.

Một lát sau, Đông Phương Ngọc thấy ngoài cửa có gánh hàng rong bán đồ chơi bằng đường đi qua, nhớ tới An Trữ từng nói muốn ném thử chút quà vật đáng yêu này, liền vỗ nhẹ nhẹ vai An Trữ: “Ngồi ở đây đừng đi đâu, ta ra ngoài một chút rồi quay lại.”

An Trữ cũng không quay đầu lại, “Ân” một tiếng.

Đông Phương Ngọc giật nhẹ khóe miệng, tiểu tử này càng ngày càng không phép tắc thôi. Tiện gõ đầu hắn một cái, sau đó trực tiếp nhảy qua cửa sổ lầu hai ra ngoài.

Bên này Đông Phương Ngọc vừa mới đi, bên kia khách \*\*\* liền có vài nam nhân bộ dáng hung bạo đi vào, tiểu nhị thấy thế vội ra tiếp đón: “Ai u, thật sự là không may mà, các vị đại gia, tiểu \*\*\* đã đầy ngập khách...”

Mấy đại hán không buồn để ý đến hắn, lập tức đi lên lầu hai.

“Đại ca, vị trí bên cửa sổ kia không tồi.” Một người trong đám nói.

“Hảo.” Một người đáp.

Vì thế mấy người tiến lên, đem đại đao đặt lên trên bàn: “Huynh đệ, nhường chỗ chút coi.”

Thanh âm rất lớn, cũng rất cục gọi An Trữ hồi đầu qua đi, a, giang dương đại đạo? (giang dương đại đạo: hải tặc, cường đạo)

Là người thật nha!

Từ từ, đại hộ thân phù Đông Phương Ngọc đâu? (hộ thân phù: bùa hộ mệnh)

Cho nên, đợi Đông Phương Ngọc mua được hai món đồ chơi bằng đường trở về lần này là đi cửa chính, liền nhìn đến cảnh bé đội mũ sa ủy khuất đứng trước cửa, còn Lâm Nhất Hổ bên cạnh đang chờ xem kịch vui.

“Ô, Ngọc ca ca...” An Trữ chào đón.

“Khỏi vờ đáng thương.” Đông Phương Ngọc đưa đồ chơi bằng đường cho hắn, “Sao lại đứng ở đây?”

“Ta bị người ta khi dễ.”

“Thế ăn no chưa?”

“Ăn no.”

“Xem đủ rồi sao?”

“Xem đủ rồi.”

“Vậy chờ ta một lát, rất nhanh sẽ xuống thôi.” Đông Phương Ngọc nói xong, xoay người lên lầu.

Chỉ nghe trên lầu binh binh bång bång sau một lúc, \*\*\* tiểu nhị tiến vị đại gia Đông Phương Ngọc này tới tận cửa, lại dắt ngựa đến, nhìn theo bọn họ rời đi.

Người tốt nha, không chỉ giúp dân chúng giáo huấn nhất phương ác bá, lại còn trả cho chưởng quầy phí sửa chữa cái bàn nữa. Mới vừa nghe trong \*\*\* có vị khách nói, kia hình như là Tam thiếu gia của Đông Phương gia a, chẳng qua, mũ sa tiểu tử được y cưng chiều đó lại không có người nào biết là ai mà.

“Vậy người giáo huấn bọn họ thế nào nha?” An Trữ ngồi trong lòng Đông Phương Ngọc hỏi.

“Cũng giống bình thường đánh nhau.” Đông Phương Ngọc giục ngựa, trả lời.

“Thế bình thường đánh nhau là như thế nào ni?”

“Có muốn bây giờ ta xuống ngựa biểu diễn cho người xem một chút không?” Đông Phương Ngọc khiêu mi.

“...Không cần.” An Trữ cười gượng hai tiếng, ngậm miệng.

### 13. Chương 13

Dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy, ngoạn nhạc khắp chốn, An Trữ sắp bị nơi phồn hoa hấp dẫn đến quên cả mục đích chuyến đi. Nhưng dẫu sao cuối cùng cũng tới gần hồ Động Đình. Đông Phương Ngọc còn chưa có mở miệng, Lâm Nhất Hổ đã làm ngơ quay mặt sang hướng khác. Đông Phương Ngọc định cũng không “làm phiền” hắn, chính mình viết thiệp báỉ phóng trực đăng Cái bang Giang Nam phân đà đi.

Giang Nam là nơi nào? Giang Nam là đại bản doanh của Đông Phương gia nha!

Quả nhiên, giữa trưa báỉ thiệp, buổi chiều đã thu được trả lời, Lưu tổng quản của Giang Nam phân đà rất hoan nghênh Đông Phương Ngọc hai người tới thăm quý phủ. Về phần Lâm Nhất Hổ, vốn là người Cái bang thôi, Đông Phương Ngọc thậm chí còn khách khách khí khí nói với hắn: “Hai huynh đệ ta xin phép từ biệt Lâm đường chủ, đa tạ Lâm đường chủ một đường dẫn chúng ta lại đây.”

Sắc mặt Lâm Nhất Hổ từ lúc đi cùng bọn họ đã được ngày nào tốt quá, hiện tại trăm ngàn biến đổi, hồng hồng rồi lại hắc hắc...

“Nhưng lúc trước chính các người nói phải cùng liên thủ.” Lâm Nhất Hổ phi thường bất mãn.

“Chúng ta bây giờ cũng là liên thủ a.” Đông Phương Ngọc khiêu mi, “Huống hồ dọc đường đi chúng ta cũng không có bức hiếp Lâm đường chủ người, kỳ thật người tùy thời đều có thể rời đi, đi theo chúng ta chẳng qua chỉ là nửa tin nửa ngờ, nhưng đến gần thời khắc cần thiết người lại thận trọng quá mức. Thận trọng không phải không tốt, có điều người đã có chỗ khó xử, vậy hân không ngại mỗi người một ngã, sau này còn gặp lại.”

Lâm Nhất Hổ nhất thời ghen lời, Đông Phương Ngọc nói không sai...Hắn tin tưởng thực lực của Đông Phương Ngọc, nhưng lại hoài nghi dụng tâm của y.

Đông Phương Ngọc cầm lấy vài lọn tóc rủ xuống ngoài mũ sa của An Trữ mà chơi đùa, mỉm cười mở miệng: “Chuyến đi này cũng đa tạ người giúp An Trữ giải buồn.”

...Lâm Nhất Hổ tức tối, vung tay: “Để ta xem các người làm như thế nào, Tam đương gia đừng để đến lúc đó phải mang tiếng xấu chịu người đời sỉ vả mới tốt!”

An Trữ bực hân dám nói Đông Phương Ngọc như vậy, muốn tiến lên phía trước tranh luận với hắn, kết quả quên sợi tóc còn đang trong tay Đông Phương Ngọc, dùng sức một cái

Đông Phương Ngọc nhìn An Trữ thò tay vào mũ sa nhu nhu da đầu, bất giác bật cười, ngẩng đầu đối Lâm Nhất Hổ nói: “Lâm đường chủ yên tâm, ta có cương chiêu ấu đệ đến đâu, cũng vẫn sẽ giữ gìn thanh danh của mình.”

Lâm Nhất Hổ hừ lạnh một tiếng: “Vậy tại hạ cáo từ.”

“Tạm biệt.” Đông Phương Ngọc cười đáp.

Nhìn bóng dáng Lâm Nhất Hổ rời đi, giác thấy có người kéo níu níu tay áo, Đông Phương Ngọc cúi đầu: “Làm cái gì?”

“Chúng ta có phải hay không sắp đi làm đại sự a?” An Trữ ngẩng đầu hỏi.

Đông Phương Ngọc khoanh tay cười hỏi: “Cái gì là đại sự?”

“...Ân, chính là oanh động vô lâm, chấn kinh thể nhân, lưu danh sử sách đi?” An Trữ nghiêng nghiêng đầu.

Đông Phương Ngọc ngẫm lại, vỗ vỗ đầu hắn: “Nói không chừng là đúng nga.”

Oa! Mắt An Trữ lập tức lờ lờ tỏa sáng, Đông Phương Ngọc buồn cười lại vỗ vỗ đầu hắn: “Đi thôi.”

Tổng quản Cái bang Giang Nam – Lưu Dần Phong có tiếng nham hiểm, tuổi đã trung niên, võ công cao cường, năng lực cũng không tồi, là một trong những người có khả năng tiếp nhận chức vị bang chủ Cái bang.

An Trữ đi theo sau Đông Phương Ngọc bước vào đại môn, hết nhìn đông tới nhìn tây một phen. Lại nói tiếp, tuy là Cái bang, nhưng bày biện a, bố cảnh a, phải nói là cực kỳ lịch sự tao nhã. Khóe miệng Đông Phương Ngọc xả ra một mặt cười lạnh, thấy Lưu Dần Phong ra nghênh đón, liền dắt An Trữ tiến vào.

“Tại hạ Lưu Dần Phong, gặp qua Tam đương gia, tiểu thiếu gia.” Lưu Dần Phong bẻ quyền làm lễ nói, “Tam đương gia đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này a.”

“Đâu có, đâu có,” Đông Phương Ngọc cũng bẻ quyền nói, “Tại hạ cũng nghe uy danh của Lưu tổng quản đã lâu, vẫn luôn muốn tới bái phỏng.”

“Ha ha”, Lưu Dần Phong cười to, “Thỉnh!”

Đông Phương Ngọc nắm tay An Trữ theo Lưu Dần Phong vào đại đường, Lưu Dần Phong phân phó người dâng trà.

An Trữ mang theo mũ sa, trái phải nhìn quanh, Lưu Dần Phong không khỏi nhìn hẩn nhiên một chút. Đông Phương Ngọc thấy thế, liền cười nói: “Mặt An Trữ bị thương, đi lại trên đường khó tránh khỏi bị người để ý, khiến cho hoảng sợ, nên mới đội mũ sa.”

Lưu Dần Phong gật đầu: “Tại hạ xá tiểu công tử không cần câu nệ.”

“Ấn, tạ ơn Lưu chủ quản.” An Trữ cũng làm vẻ nho nhã lễ độ trả lời, lập tức bỏ mũ xuống.

Lưu Dần Phong trong lòng nghĩ, có nghe thấy Đông Phương gia mới thu nhận một cái nghĩa tử, diện sừ thanh ách, được Đông Phương Ngọc đặc biệt cưng chiều. Kỳ thật vẫn hiếu kỳ muốn nhìn tận mắt, vì thế đợi An Trữ bỏ mũ sa xuống mà cẩn thận đánh giá một chút.

Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng thay An Trữ sửa sang lại sợi tóc tán loạn, mới hướng Lưu Dần Phong nói: “Khiến Lưu chủ quản chê cười rồi.”

Lưu Dần Phong vội vàng lắc đầu: “Làm sao làm sao, chỉ nói ngày đó là kẻ nào nhẫn tâm đả thương người như vậy mà thôi, tiểu công tử tri thư đạt lễ, tính cách ôn nhuận, tựa như phác ngọc chưa được gọt giũa a.”

Một phen qua lại, may là An Trữ phản ứng chậm, mặt mày hớn hỏ, càng thêm hữu lễ: “Lưu chủ quản quá lời rồi.”

Đông Phương Ngọc giật nhẹ khóe miệng, tùy ý tiểu tử này diễn trò.

Ba người vì thế lại bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển, hàn huyên chốc lát, Lưu Dàn Phong mới nghiêm nghị hỏi: “Tam đương gia đệ thiếp bái phỏng, là vì có việc tìm đến Cái bang, xin hỏi là chuyện gì?”

Đông Phương Ngọc cười cười, nâng chén trà lên, thổi thổi bọt trà, lại uống một hơi, sau đó mới nói: “Sự tình khá lớn, ngay cả tiểu đệ ngu dốt của ta đây cũng biết.”

Sắc mặt Lưu Dàn Phong càng thêm nghiêm túc, An Trữ thấy Đông Phương Ngọc nhìn về phía mình, nháy mắt mấy cái, là muốn hắn nói sao? Nhưng mà cái gì hắn cũng không biết a... Ngay cả Lưu Dàn Phong cũng nhìn về phía hắn, An Trữ khẽ mím môi, cuối cùng mở miệng: “Cái bang có bại hoại.”

...Đông Phương Ngọc đặt chén trà xuống, vờ nắm tay che miệng ho nhẹ một cái để che dấu ý cười, một bên không có bỏ qua một tia lóe lên dưới đáy mắt Lưu Dàn Phong.

“Ta cũng chỉ là nghe lời đồn đãi, Cái bang gần đây chính là không ngừng có người trúng độc?” Đông Phương Ngọc tùy tiện nói bừa một cái lý do, có sai cũng không lo, dù sao chỉ cần quy tội “người qua đường truyền miệng” là được.

Trong mắt Lưu Dàn Phong lần này cũng lóe qua một thứ gì đó. Đông Phương Ngọc thâm nghĩ vận khí của mình quá tốt, một câu đã trúng. An Trữ tuy rằng không rõ suy tính trong đó, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi im không nói.

“Kỳ thật cũng không liên quan đến ta, chẳng qua xá đệ một lòng hiệp nghĩa, sau khi nghe thế, nhất định muốn ta đến xem, nếu chuyện này Lưu chủ quản cũng không biết, vậy thuận tiện nói cho Lưu chủ quản một tiếng.” Đông Phương Ngọc tiếp tục tán dóc.

Lưu Dàn Phong trầm ngâm một chút, mới ngẩng đầu nói: “Đa tạ Tam đương gia cùng tiểu công tử quan tâm tới Cái bang, tại hạ chắc chắn sẽ tra rõ việc này.”

“Lưu chủ quản khách khí.” Đông Phương Ngọc cười nói, “Nếu cần tại hạ hỗ trợ, lưu chủ quản cứ việc nói đừng ngại.”

“Vậy xin tạ ơn Tam đương gia trước.” Lưu Dàn Phong bẻ quyền nói.

Đông Phương Ngọc liền đứng dậy: “Tại hạ hôm nay đến đây cũng là vì việc này, nếu đã báo cho Lưu chủ quản, chúng ta cũng không tiện ở lâu, không quấy rầy Lưu chủ quản.”

Lưu Dàn Phong cũng đứng dậy: “Bởi vì chuyện riêng trọng đại, ta cần phải đi điều tra rõ, hôm nay đành không lưu lại hai vị khách quý, ngày khác nhất định đáp tạ hai vị.”

“Khách khí.” Đông Phương Ngọc nói: “Vậy xin cáo từ trước.”

“Ta tiến nhĩ vị.” Lưu Dàn Phong cũng rất thẳng thắn.

Ra khỏi phân đà, Đông Phương Ngọc giúp An Trữ đội mũ sa, cùng hắn dạo bộ về khách \*\*\* đang ở tạm.

Dọc đường đi An Trữ im lặng, khác xa so với ngày thường. Đông Phương Ngọc khước miệng mang theo ý cười, cũng không quản hắn. Chờ tới khi trở về khách \*\*\*, vào phòng, mới bỏ xuống mũ sa, hỏi: “Nghĩ cái gì, suy nghĩ cẩn thận không?”

An Trữ nháy mắt mấy cái nhìn về phía y, thành thật lắc lắc đầu.

Vừa lúc có người gõ cửa: “Tam đương gia, có dùng trà hay không?”

Đông Phương Ngọc gật đầu: “Một ấm bích loa xuân, lấy thêm một ít điểm tâm đến nữa.”

“Là.” Tiểu nhị vâng dạ, lui ra.

Đây là sản nghiệp của Đông Phương gia, phòng thượng hạng này chỉ dành cho người của Đông Phương gia. Nơi đây nói chung là thực an toàn, nhưng suốt một đường Đông Phương Ngọc với An Trữ ở chung phòng đã thành thói quen, cho nên cũng vẫn như vậy.

An Trữ tới trước giường treo mũ sa lên, sau đó xoay người lại, bĩu môi: “Người muốn nói gì thì nói luôn đi, biết ta dốt nát còn up úp mở mở?”

Đông Phương Ngọc ngồi xuống bên bàn cạnh cửa sổ: “Người không phải dốt nát, người chỉ là có chút phản ứng chậm.”

An Trữ nghe câu này không biết là khen hay là chê, cũng không biết là nên cao hứng hay phẫn nộ, đơn giản đi qua đi, ngồi đối diện Đông Phương Ngọc, trông mong nhìn y, chờ y giải thích nghi hoặc.

Đông Phương Ngọc cười lắc đầu: “Người từ từ...ánh mắt Lưu Dàn Phong mới vừa rồi lóe lên, chắc hẳn có vấn đề.”

“A, đúng rồi, trùng độc, người khi nào thì biết đến?” An Trữ nhớ tới vấn đề này.

“Ta nào có biết đâu, chẳng qua là tùy tiện nói thôi.” Đông Phương Ngọc bật cười, “Lúc đó người chẳng phải cũng vừa nói đã trùng điểm mấu chốt rồi.”

“Ta nói gì đó.” An Trữ lại hỏi.

“Người nói trong Cái bang có bại hoại.” Đông Phương Ngọc mỉm cười nói, “Nếu ta nói, còn có một đại phơi đản.” (bại hoại: đồ khốn, kẻ xấu đại phơi đản: trứng thúi. à ý tục, mắng chửi. Đại loại thế ^^)

“Là thế a...” An Trữ gật gật đầu.

“Người đã hiểu?” Đông Phương Ngọc chọn mi.

An Trữ lắc đầu.

Đông Phương Ngọc đã biết trước mà, khuynh thân gõ trán hấn một cái: “Giả vờ đúng thật là giống, vừa rồi còn dọa người ta.”

An Trữ cho là đang khen hấn, cười hắc hắc.

“Không sao, buổi tối ta lại đi thám thính chỗ của Lưu Dàn Phong, nói không chừng thực sự tìm được cái gì.” Đông Phương Ngọc nói.

“Nga!” Hai mắt An Trữ lập tức sáng lấp lánh lấp lánh nhìn y.

“Sẽ không mang người theo.” Đông Phương Ngọc tức khắc cự tuyệt thỉnh cầu của hấn.

An Trữ bĩu môi.

Bên ngoài tiểu nhị gõ cửa: “Tam đương gia, tiểu thiếu gia, trà bánh đến đây.”

Đông Phương Ngọc cho người ta bưng tiến vào, An Trữ mới lại vui vẻ trở lại, xuân đường điểm tâm, ngọt mà không ngấy, đó là cực phẩm của cực phẩm nha!

## 14. Chương 14

Nửa đêm, Đông Phương Ngọc vỗ vỗ bả vai An Trữ trấn an nói: “Người ngoan ngoãn ngủ, ta đi thám thính thực hư, trở về nói cho người.”

An Trữ ủy ủy khuất khuất gật đầu rồi.

Đông Phương Ngọc xoa xoa đầu hấn, xoay người nhảy xuống từ cửa sổ.

An Trữ nhìn Đông Phương Ngọc một thân hắc y nhanh chóng biến mất trong đêm đen, bĩu môi, quay về ngồi ở đầu giường.

Kinh công của Đông Phương Ngọc cũng thuộc hạng thượng thừa, không bao lâu đã tới chỗ phân đà, áp sát tường nghe ngóng một chút, liền ẩn hơi thở, thả người khiêu tường.

Bên trong cũng không có gì dị thường, Đông Phương Ngọc khinh thân vài cái, đã tới phía trên phòng ngủ của Lưu Dàn Phong, xốc lên một mảnh ngói. Đã trễ thế này mà Lưu Dàn Phong còn chưa nghỉ ngơi, hẳn ngồi bên bàn chong đèn đọc sách. Đông Phương Ngọc theo dõi hẳn trong chốc lát, lại mơ hồ nghe được sương phòng phía đông có tiếng vang khẽ, Lưu Dàn Phong lại giống như không nghe thấy gì, không hề động đậy. Đông Phương Ngọc nghĩ nghĩ, đem ngói đẩy lại, sau đó đi qua phía đông.

Thì ra là lấy nước cứu hỏa, nhưng đám cháy rất nhỏ, rất nhanh đã khống chế được. Không biết là gia đình của Lưu Dàn Phong hay thuộc hạ của Cái bang hò hét dập lửa. Trong hỗn loạn, không ai phát hiện ra Đông Phương Ngọc. Y cau mày nhìn, ẩn ẩn cảm thấy có điểm không đúng. Hốt thấy những phòng cạnh căn phòng bị cháy không có một chút dấu hiệu bị lửa lan đến, đích thực là quỷ dị.

Đông Phương Ngọc trầm ngâm một chút, hôm nay nơi này tuy rằng hỗn loạn, nhưng nhiều người, không thể dễ dàng trà trộn vào, chờ hai ngày sau lại tới thám thính.

Quyết định xong, y lại đề khí, thả người ra tòa nhà.

Trên đường trở về, vừa nghĩ chính mình đường đường Đông Phương tam đương gia, cứ nhiên lại đi làm cái việc của bọn đạo chích... Một bên đang suy tính lần sau có nên mang theo An Trữ đi cùng hay không...

Lại theo lối cửa sổ vào phòng ngủ, nhưng Đông Phương Ngọc lại lập tức dừng lại trong phòng không có hơi thở! Nhanh chóng đi tới bên giường, nường ánh trăng thấy rõ, trên giường không có người. Châm lửa lên, nhìn chung quanh một chút, cũng không thấy bóng dáng An Trữ.

Trong một thoáng, Đông Phương Ngọc có cảm giác tim mình rút ra ngoài, chẳng lẽ là bị người bắt đi? Nhưng nơi này là khách \*\*\* của Đông Phương gia, trong ngoài đều có người canh gác khi nào thì thủ vệ của Đông Phương gia lại yếu đến thế?

Một bên sốt ruột một bên phân tích, khả năng lớn nhất vẫn là Lưu Dàn Phong. Đông Phương Ngọc ngẫm nghĩ, lại thả người ra cửa sổ. Bất chợt thấy bên cửa sổ giắt một sợi dây thừng, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ là kẻ cướp cố ý giấu diếm nội lực khí tức, dùng thủ pháp nguyên thủy cho nên mới qua mặt được cao thủ của Đông Phương gia?

Lần thứ hai “quang lâm” phân đà đại trạch, Đông Phương Ngọc đề khí trên không trung tìm vài vòng, cũng không thấy bóng dáng An Trữ. Nhưng lại có trực giác, An Trữ nhất định ở đâu đó trong này.

Đột nhiên nhớ tới căn phòng quỷ dị kia, Đông Phương Ngọc ngay tức khắc phi thân tới đó.

Lửa đã được dập tắt, xung quanh một mảnh hoang tàn, người cũng đã tản đi hơn phân nửa, chỉ chừa lại hai người trông coi, giống như để phòng ngừa lửa lại bùng lên. Đông Phương Ngọc cẩn thận quan sát, sau đó nhẹ nhàng cạy vài viên gạch, nhảy vào trong.

Đây là một gian khách phòng, trong phòng nhìn cũng không có gì khác lạ, nhưng Đông Phương Ngọc từ nhỏ đã đi theo đường gia lão thái học kỳ môn độn giáp kỳ quan chi thuật, lập tức đã tìm ra chút dấu vết sót lại. Cuối cùng y tìm đến chỗ treo bức họa, sau khi dời đi quả nhiên đằng sau có cái lỗ nhỏ, Đông Phương Ngọc thuận tay lấy một cái bút lông trên bàn chọc vào, lay động chốt mở, giá sách bên cạnh dịch chuyển. (kỳ môn độn giáp kỳ quan chi thuật: bầy, cơ quan ngầm.)

Không cần đốt lửa, trong bóng đêm chỉ bằng nhĩ lực cũng đi lại dễ dàng. Tiếp đó loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy.

Lòng y như bị ai đó xiết chặt, thanh âm kia dù có hóa thành tro y cũng nhận ra!

Nhanh chóng mà vẫn cẩn thận đi về hướng phát ra tiếng khóc, dần dần có thể nhìn thấy một tia sáng. Chuyển qua một cái góc, quả nhiên thấy tiểu tử y sốt ruột tìm kiếm này giờ đang ngồi chồm hổm tại một góc sáng sủa trong thạch thất.

Vì Đông Phương Ngọc che giấu khí tức, An Trữ chỉ lo vùi đầu khóc đặc thương tâm tất nhiên là không phát hiện ra y. Thẳng đến khi Đông Phương Ngọc xác định không có bầy ngầm, mới đi đến bên cạnh, thân thủ vô vô đầu hẩn, hẩn mới tới mức ngừng đầu lên.

“Ngọc ca ca!” An Trữ lập tức nhảy dựng lên, ôm chặt lấy Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc khẽ thở phào một hơi, cũng dang tay ôm lấy hẩn, vô vô lưng hẩn an ủi.

Đợi khi tâm tình của An Trữ bình ổn lại, Đông Phương Ngọc mới mở miệng hỏi: “Sao lại thế này? Chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi, thật là không làm cho người ta bớt lo.”

An Trữ ỷ khuất bữu môi, lại tiếp tục khóc thút thít: “...Không, không biết...”

“Được rồi, ra ngoài nói sau.” Đông Phương Ngọc bắt đầu dễ nói, lấy tay quệt đi vệt nước trên mặt hẩn. Vốn vết sẹo không biết là do quá mức kinh hách hay bởi tại nước mắt mà sưng đỏ lên. Nói đúng ra thì so với ngày thường còn xấu hơn gấp bội, nhưng trong lòng Đông Phương Ngọc chỉ có đau lòng cùng thương tiếc.

An Trữ gật gật đầu, nắm chặt tay áo Đông Phương Ngọc. Y nhìn hẩn như vậy, chấn kinh qua đi vừa có sợ hãi, lại tựa hồ yên tâm, nơi nào đó lại như bị buộc chặt lại, nhưng một chút cũng không đau.

Dẫn theo An Trữ quay trở lại theo đường cũ, lo lắng Lưu Dân Phong hoặc người của hẩn sẽ đến kiểm tra. Nhưng có vẻ như Lưu Dân Phong rất yên tâm với thạch thất bí mật này, nên dọc đường đi cũng không

thấy có người. Rốt cuộc một lần nữa đứng trên mặt đất, An Trữ cuối cùng mới yên lòng. Nhưng Đông Phương Ngọc chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng vang, tức khắc ôm lấy An Trữ phi thân lên nóc nhà. Thêm một người nên động tĩnh đương nhiên lớn hơn nhiều, phía dưới lập tức có người kinh giác: “Người nào?”

Đông Phương Ngọc không chút do dự, ôm An Trữ liền khinh thân ra tòa nhà.

Đợi đến khi về tới phòng ngủ ở khách \*\*\*, cũng đã gần tới hừng đông. An Trữ bị nửa đêm kinh hách, lúc này cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, Đông Phương Ngọc liền đặt hắn nằm trên giường, để hắn đi ngủ trước. Sau đó xuống dưới chỗ chường quầy, phân phó với hỏi một chút việc, mới quay về phòng ngủ, lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

An Trữ tỉnh lại, mở to mắt, ngồi dậy. Thấy Đông Phương Ngọc ngồi bên bàn uống trà, nhu dụi dụi mắt: “Ngọc ca ca sớm.”

Đông Phương Ngọc ghé hắn một cái: “Hiện tại đã qua nửa buổi chiều rồi.”

“Nga.” Xuống giường, đi đến giá đặt chậu rửa mặt bên cạnh, lấy khăn lau mặt, An Trữ ủy khuất nói, “Mắt đau quá.”

Đông Phương Ngọc chưa có đáp lại. An Trữ có chút kỳ quái, vắt khăn lên đi qua, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đông Phương Ngọc liếc qua chỗ dây thừng vẫn còn buộc tại cửa sổ, lại quay ra nhìn An Trữ. An Trữ lập tức cúi đầu.

“Lá gan ngươi to lên thôi?” Đông Phương Ngọc nhếch chân bắt chéo, nhàn nhàn hỏi.

Ánh mắt An Trữ chợt dạ miết hướng hai bên, không dám nhìn Đông Phương Ngọc.

“Chính mình tìm dây thừng leo xuống, bị thủ vệ chặn lại còn xuất ra nhẫn của ta nói muốn đi tìm ta.” Đông Phương Ngọc tiếp tục nhàn nhàn nói, “Quả thực chính là treo một cái bảng trước ngực, nói ‘ta bây giờ chỉ có một mình thôi, mau tới bắt ta’ có phải không?”

Mắt An Trữ lại tiếp tục đảo quanh.

Đông Phương Ngọc đập mạnh xuống bàn một cái, khiến cho chén trà lạnh canh rung theo, An Trữ run run một chút, sau cùng mới nho nhỏ đối thượng tầm mắt Đông Phương Ngọc.

“Ân?” Đông Phương Ngọc hừ một tiếng.

“Ta, ta là thật sự muốn đi tìm ngươi thôi...” An Trữ nhỏ giọng nói.

Đông Phương Ngọc lại hừ một tiếng. Mấy thủ vệ kia cũng bị y giáo huấn qua, chất vấn bọn họ tại sao không đi theo tiểu thiếu gia, lại nghe được trả lời, “Bởi vì tiểu thiếu gia nói hắn có võ công, bảo chúng ta không cần lo lắng, chúng ta nhìn về mặt hắn thành thật cho nên liền...”

“Ngọc ca ca...” An Trữ lấy lòng tiến lên từng bước, lại bị Đông Phương Ngọc trừng, lập tức không dám cử động nữa, “Ta có thu hoạch nga!”

Đông Phương Ngọc nhìn về phía hắn, khiêu mi.

An Trữ nhanh nhanh mở miệng: “Cái kia, ta không phải bị bắt giữ thôi...Sau khi bị giam, có một người ta không biết đến, cũng không có thể nói là không biết...Hắn mặc y phục mà ban ngày Lưu Dàn Phong kia mặc, nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn bất đồng...Có lẽ là thuật dịch dung trong truyền thuyết đi?”

“Tiếp tục.” Đông Phương Ngọc không để ý tới hắn, uống một ngụm trà nói.

An Trữ bĩu môi: “Phỏng chừng là hắn thấy ta quá yếu ớt, đã cho ta dễ khi dễ”

Đông Phương Ngọc khiêu khiêu mi.

“Ân, được rồi, ta quả thật thực dễ khi dễ...” An Trữ thở dài, “Dù sao hắn liền như vậy đi đến, còn hỏi ta người có phải đã biết tất thấy hay không. Ta nói thực dốt nát, ta không biết người đã biết được cái gì...tuy chúng ta nói như thế, nhưng mà ta quả thật dốt nát ta cũng không biết người đã biết cái gì ách...”

“Nói trọng điểm.” Đông Phương Ngọc thúc giục.

“Sau đó hắn cười to, nói nhìn đoán không ra ta hội giả ngu...Ta thật là không giả bộ mà...Sau đó hắn nói mặc kệ người biết được nhiều ít cũng không sao, dù sao Lưu Dàn Phong thật cũng đã bị giết, hiện tại hắn dụng độc khổng chế rất nhiều người của Cái bang Giang Nam phân đà, hắn không sợ người, cũng không tin người dám dùng tính mạng nhiều người như thế làm tiền đặt cược.” An Trữ một hơi nói xong, sau đó tự thương tự xót nói: “Ân, nói nhiều như vậy, miệng thực khát...”

Đông Phương Ngọc tức giận nói: “Lại đây ngồi xuống, uống nước.”

An Trữ vội vàng ngồi xuống rót cho mình chén trà chậm rãi uống. Đông Phương Ngọc đứng dậy, đi ra ngoài cửa phân phó tiểu nhị đưa chút thức ăn lên. Rồi quay trở lại, khoanh tay trước ngực nhìn An Trữ. An Trữ cũng ngây ngốc nhìn lại y.

Sau một lúc lâu, Đông Phương Ngọc rót cuộc không làm mặt lạnh được, thở dài: “Nên nói người đại trí giả ngủ, hay là gốc nhân có gốc phúc đây?”

An Trữ vâng dạ nói: “Sau đó hắn còn nói muốn dụng độc khổng chế ta, nói không chừng có thể khổng chế

Đông Phương gia...Ta sợ muốn chết, vạn nhất liên lụy người làm sao bây giờ...cho nên vẫn khóc...Ân, mắt đau quá...”

Đông Phương Ngọc thật sâu thở dài, thế nhưng vẫn là đi lên trước, nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên, một tay kia dùng ngón cái nhu nhu hốc mắt có vẻ sưng đỏ của hắn. An Trữ đã theo bản năng nhắm mắt lại, mềm nhẹ phủ lên, thay hắn lưu thông máu.

Một hồi lâu Đông Phương Ngọc mới buông tay, hỏi: “Hiện tại có khá hơn chút nào không?”

An Trữ mở to mắt, gạt đầu, mỉm cười ngọt ngào: “Ân, dễ chịu hơn.”

Đông Phương Ngọc mới lại nhẹ nhàng gõ đầu hắn: “Lần sau không được như vậy. Người không phải còn có bao nhiêu kế hoạch lớn chưa thực hiện sao, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì không phải rất không có lời đi?”

“Ân, ta đã biết.” An Trữ ngoan ngoãn gạt đầu, sau cùng không quên nói một câu, “Kỳ thật trong lòng ta vẫn tin tưởng người sẽ đến cứu ta, cuối cùng người quả nhiên đã đến...Ngọc ca ca tốt nhất!”

“Nói, tiếp tục nói.” Đông Phương Ngọc lạnh lạnh nói.

An Trữ đỏ mặt muốn cãi lại, đúng lúc tiểu nhị đưa đồ ăn tới, bụng cũng hợp tình “cô cô” hai tiếng, mới ngậm miệng, vùi đầu ngoan ngoãn ăn.

Đông Phương Ngọc ngồi cạnh bàn, một tay chống đầu, khóe miệng không tự giác loan một mặt nhu hòa độ cung.

## 15. Chương 15

Im lặng ăn xong điểm tâm, An Trữ lau lau miệng, nhìn Đông Phương Ngọc vẫn đang chống tay nhìn hắn, nghiêng nghiêng đầu: “Làm sao vậy? Miệng ta còn chưa lau sạch?”

Đông Phương Ngọc gạt gạt đầu.

An Trữ lại lau một lần, hỏi lại: “Bây giờ thì sao?”

Đông Phương Ngọc nói: “Vẫn còn.”

An Trữ nghi hoặc chạy đến trước gương, nhìn kỹ lại lần nữa, sau đó quay đầu lại, bất mãn nói: “Người gạt

ta.”

Đông Phương Ngọc nhún nhún vai: “Ôi chao, người cảm thấy chúng ta có bỏ qua điều gì sao?”

“Bỏ qua cái gì?” An Trữ ngồi xuống.

Đông Phương Ngọc cười cười: “Cẩn thận ngẫm lại.”

Sau đó Đông Phương Ngọc gọi người đến thu dọn bát đĩa, quét dọn phòng ở một chút. Chờ phòng đã lau dọn sạch sẽ, Đông Phương Ngọc mới quay đầu lại, nhìn chăm chăm An Trữ: “Như thế nào? Có nghĩ ra được không?”

An Trữ thành thật lắc lắc đầu.

Đông Phương Ngọc một bộ biểu tình ta đã sớm biết mà, chọc giận An Trữ: “Người cũng biết ta”

“Bích Lam tỷ tỷ của người thì sao? Nàng cùng Cái bang không thù không oán, vì sao lại bị liên lụy vào?” Đông Phương Ngọc tung ra vấn đề.

An Trữ bị hỏi, nhú mày nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Đông Phương Ngọc cũng lắc đầu: “Ta còn tưởng rằng người ít nhất cũng thông minh một chút a...”

An Trữ cảm giận nhìn y: “Người biết cái gì thì nói luôn đi, úp úp mở mở như thế có giống một đại lão gia không?”

“Ta không biết a.” Đông Phương Ngọc rất là vô tội nói.

An Trữ nắm chặt tay, cắn chặt răng...Cố gắng khiến cho khuôn mặt đầy vết sẹo của mình thoát nhìn thực dữ tợn...

Thấy bé bị mình chọc cho xù lông, Đông Phương Ngọc biết điều thu lại, ho nhẹ một cái, nghiêm túc nói: “Không bằng chúng ta lại đi quý phủ của tổng quản thám thính thực hư? Hoặc là trực tiếp đến hỏi Nhạc Bích Lam?”

“Hảo.” An Trữ lập tức gật đầu, “Chúng ta đi tìm Bích Lam tỷ tỷ đi, ta cũng lo lắng nàng.”

“Vậy nói không bằng làm, chúng ta bây giờ đi luôn?” Đông Phương Ngọc hỏi.

“Hào.”

Thống nhất xong, hai người đang chuẩn bị đi ra khách \*\*\*, liền bắt gặp lão Lục cùng vị hôn thê của hắn.

“Bích Lam tỷ tỷ!” An Trữ thấy người tới, lập tức xốc lên mạng sa, nhảy qua ôm.

Nhạc Bích Lam bị hắn ôm chăm lấy, thiếu chút nữa không đứng vững. May mà Đông Phương Lăng ở phía sau đỡ bọn họ.

Đông Phương Ngọc biến sắc: “Thân thể Bích Lam muối muối đã kém đến mức này?”

Đông Phương Lăng cười khổ.

“Lên lầu đi.” Đông Phương Ngọc nói, kéo An Trữ quay về bên cạnh.

Lên lầu, ngồi xuống, Đông Phương Lăng mở miệng trước: “Tuy rằng không biết Tam ca vì sao phải tham dự việc này”

An Trữ có chút chột dạ, chạy nhanh rót trà cho mọi người.

Đông Phương Lăng tiếp tục nói: “Nhưng nếu có thể được Tam ca tương trợ, cũng là may mắn của ta với Bích Lam. Chúng ta đoán Tam ca với An Trữ chắc chắn ở gần đây, cho nên mới tới khách \*\*\* này thử vận may.”

“Chúng ta cũng đang muốn đi tìm các người.” Đông Phương Ngọc nói.

“Bích Lam với ta biết, Tam ca và An Trữ đối chuyện này có chỗ không hiểu...” Đông Phương Lăng nói.

“Lưu Dân Phong là giả, việc này chúng ta đã biết rồi, chỉ là không biết, vì sao Bích Lam muối muối lại liên quan đến chuyện này?”

Nhạc Bích Lam liếc nhìn Đông Phương Lăng, quay đầu hướng Đông Phương Ngọc nói: “Ta cũng chỉ ngẫu nhiên biết được chuyện này, vốn muốn phải lấy lại chính nghĩa, không ngờ cũng bị Lưu Dân Phong giả hãm hại...Bất quá trên tay ta có tín vật của Lưu Dân Phong thật làm chứng cứ, cho nên kẻ xấu kia vội vàng muốn trói ta vào chỗ chết. Huynh đệ Lâm gia mặc dù là chính đạo nhân sĩ, nhưng mấy ngàn thậm chí tính mạng của cả vạn người lại bị kẻ xấu nắm trong tay, nên chỉ đành phải thay hắn làm việc.”

“Thì ra là thế.” Đông Phương Ngọc gật đầu, “Vậy tín vật kia đâu?”

“Đang ở trên người ta.” Đông Phương Lăng đáp, “Nếu như Tam ca cần...”

“Không cần, người giữ là được rồi.” Đông Phương Ngọc nói, “Lần trước kẻ xấu kia nói cho An Trữ, Lưu Dần Phong thật đã bị giết...”

“Đúng vậy...” Nhạc Bích Lam nói, “Lưu Dần Phong đích xác bị trọng thương, nhưng sau khi tìm được hân, ta đã bố trí hân ở một nơi tuyệt đối an toàn...”

“Nói như vậy, Lưu Dần Phong không chết?” Đông Phương Ngọc nhíu mày.

“Ta không dám kết luận, nhưng ta nghĩ hân hân là còn sống.” Nhạc Bích Lam nói.

“Vậy thì càng tốt hơn.” Đông Phương Ngọc gật đầu.

“Vậy kế tiếp Tam ca có tính toán gì không?” Đông Phương Lăng hỏi.

“...Đây dù sao cũng là việc nội bộ của Cái bang, không bằng chúng ta tìm được bang chủ Cái bang trước rồi nói sau.” Đông Phương Ngọc nói.

Đông Phương Lăng và Nhạc Bích Lam hai người nhìn nhau một cái, gật đầu: “Hảo, vậy cứ y theo lời Tam ca.”

“Nhưng bang chủ Cái bang luôn vân du tứ hải, hành tung mơ hồ...” Nhạc Bích Lam cau mày, nói.

Đông Phương Ngọc trầm ngâm một chút, sau đó tay áo bị người kéo là An Trữ vẫn bị bọn họ bỏ qua từ này giờ. Đông Phương Ngọc khiêu mi, An Trữ nháy mắt mấy cái: “Ta biết cách tìm bang chủ Cái bang.”

Nhạc Bích Lam nhìn về phía hân: “Làm sao người biết?”

Đông Phương Ngọc gọi lên khoe miệng: “Tiểu tử này, cùng bang chủ Cái bang có một đoạn duyên phận.”

Nhạc Bích Lam lại khó hiểu, An Trữ nhún nhún vai, bộ dáng vô tội: “Lúc trước hân ban đêm xông vào nhà của ta, được ta cứu...”

“...Người rốt cục cứu bao nhiêu người?” Nhạc Bích Lam cười hỏi.

An Trữ nghĩ nghĩ, nghĩ mãi cũng không rõ lắm, vì thế lấy cảm túi kia ra, đổ hết tất cả lên bàn, ngẩng đầu, tiếp tục vô tội nói: “Toàn bộ ở trong này.”

Khóe miệng Đông Phương Lăng với Nhạc Bích Lam run run, vẻ mặt không dám tin nhìn một đồng bảo vật, lại ngẩng đầu nhìn An Trữ. An Trữ lại quay ra nhìn Đông Phương Ngọc, người sau cười cười không lộ ý tứ.

“Người này xem như trời sinh may mắn sao?” Nhạc Bích Lam nhéo mũi An Trữ một chút.

Đông Phương Ngọc lại lắc đầu, sờ sờ đầu An Trữ: “Đúng là trời sinh đáng thương.”

An Trữ nghe xong không rõ ý tứ của y, đô miệng có chút bất mãn, dựa vào cái gì nói hắn đáng thương...

Nhạc Bích Lam cùng Đông Phương Lăng cũng là nghe hiểu, vì thế cười cười: “Đúng vậy a, ông trời thương tiếc, hiện tại thêm Tam ca đến cưng chiều a.”

Đông Phương Ngọc từ chối cho ý kiến, nhìn về phía Đông Phương Lăng: “Hắn cũng là đệ đệ của người, người không đau không thương hắn?”

Đông Phương Lăng vội gật đầu không ngừng: “Đương nhiên thương, đương nhiên thương.”

An Trữ mới lại vui vẻ.

“Lão bang chủ nói tuy rằng hắn dạo chơi khắp nơi, nhưng vẫn không cắt đứt liên lạc với ngoại giới, nếu muốn tìm hắn, phải đi tìm tên khất cái xin cơm ở Tam thần miếu.” An Trữ nhớ lại nói, “Lúc trước hắn sợ ta không nhớ được, bắt ta học thuộc rất nhiều lần, nhất định phải làm cho ta về sau nhắc đến là nói được ra...”

Đông Phương Ngọc gật gật đầu, đối Đông Phương Lăng và Nhạc Bích Lam nói: “Ta với An Trữ đi tìm, các người ở lại đây hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Cám ơn Tam ca quan tâm.” Nhạc Bích Lam cười nói.

## 16. Chương 16

Việc này không nên chậm trễ, Đông Phương Ngọc và An Trữ buổi chiều liền đi tìm người liên lạc.

Trên đường người người qua lại vô cùng tấp nập, Đông Phương Ngọc cầm chặt tay An Trữ sợ bị đám người tách ra. An Trữ vốn mang mũ sa nên hơi có chút khó khăn, tới chỗ đám đông lại càng dễ gây chú ý. Len qua được một đám, An Trữ rút cuộc mặc kệ: “Nóng muốn chết!”

Đông Phương Ngọc dừng lại, “Như thế nào?”

“Ta không muốn đội nữa.” An Trữ lẩm bẩm, sau đó phát hiện ngữ khí của mình không đúng, vội vã khiêm nhường hỏi một câu, “Có thể chứ?”

“Người không ngại?” Đông Phương Ngọc hỏi.

“Người không ngại là được.” An Trữ đáp.

“Được rồi.” Đông Phương Ngọc nói, sau đó vươn tay giúp hắn cởi bỏ mũ sa. Thuận tiện quạt quạt cho hắn bớt nóng, quả nhiên là bị nóng đến đỏ cả mặt, cả trán cũng lấm tấm mồ hôi. Đông Phương Ngọc lấy ra khăn tay, cẩn thận lau khô cho hắn.

Mọi người xung quang vốn rất ngạc nhiên bên cạnh một công tử ngọc thụ lâm phong lại có một người che mặt, những tưởng là tuyệt thế mỹ thiếu niên, không ngờ lại là sũu tiểu tử mặt đầy vết sẹo, mỗi người đều hơi hơi mở to hai mắt, cảm thấy thất vọng đến cực điểm.

Cuối cùng cũng có thể thông gió thông khí, An Trữ thở phào một hơi, nói với Đông Phương Ngọc: “Bây giờ thoải mái hơn.”

Đông Phương Ngọc cười cười: “Vây đi thôi.”

Hai người nắm tay, không lâu sau đó đã xuất mồ hôi, nhưng lần này An Trữ không có kêu nóng. Được Đông Phương Ngọc cầm tay như vậy, cảm giác an tâm quan trọng hơn so với mọi thứ khác.

Đến Tam thần miếu, nhìn quanh một chút, An Trữ choáng váng. Nơi này có đến mười mấy tên khất cái, ai là người truyền tin cho lão bang chủ đây?

An Trữ nhìn Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc nhìn hắn, giật giật khóe miệng: “Lão nhân gia cũng không nói thêm đặc thù linh tinh gì đó?”

An Trữ lắc đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, lại lắc đầu.

“Chắc chắc, vậy giờ làm thế nào đây?” Đông Phương Ngọc than nhẹ, một bên đưa An Trữ tới bên tường tránh nắng.

“Đúng vậy a, làm sao bây giờ?” An Trữ cầu cứu nhìn Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc lắc đầu nói: “Nhìn ta cũng không có cách, ai bảo người đốt nát mà.”

“Ta” An Trữ đỏ mặt đang muốn nhận, vạt áo đột nhiên bị ai đó kéo.

An Trữ quay đầu lại, thấy một tên khất cái đang kéo áo hắn. “Tiểu ca, có hoa quế cao hay không?”

“Hoa quế cao phải xứng chè Phở Nhỉ.” An Trữ thốt ra, nói ra miệng mới phát hiện mình nói gì đó, giật mình nhớ tới, “A., đúng rồi, ngày đó lão tiền bối nói có ám hiệu...” (chè Phở Nhỉ – một loại chè được sản xuất ở vùng Vân Nam, Trung Quốc, được ép thành từng bánh)

Đông Phương Ngọc khoanh tay nhìn hắn, cười không nói. Vừa rồi y thấy tên khất cái đi về phía bọn họ, quả nhiên chính là người đưa tin.

“Lão bang chủ nói với chúng ta, nếu có một tiểu ca bộ dạng tương đối đặc biệt đến Tam thần miếu, cũng không phải bái Phật cầu thần, mà chỉ đứng ngốc không biết làm gì, sẽ nói một đôi câu ám hiệu.” Tên khất cái bới bới tóc mình, nói.

Đông Phương Ngọc hiểu rõ gật gật đầu.

An Trữ run run khoe miệng, lại không thể phản bác được gì, cuối cùng chỉ có bĩu môi.

Đông Phương Ngọc vờ ho nhẹ một chút, rồi ngồi xổm xuống, bàn bạc với người nọ.

Công đạo mọi việc xong xuôi, Đông Phương Ngọc mới đứng lên, vỗ vỗ y phục: “Vây phiền toái huynh đệ.”

“Khách khí khách khí.” Tên khất cái kia nói, vươn tay ra, “Gia đánh phần thưởng rồi đi mà.”

Đông Phương Ngọc cười to, hào phóng lôi ra một thỏi bạc. Tên khất cái vui mừng nhận lấy.

An Trữ vẫn đứng xem bọn hắn bàn chuyện này giờ, có vẻ rất nhàm chán. Sau đó nhìn xung quanh, cách đó không xa có người làm từ thiện đang phân phát cháo.

Người truyền tin sau khi thu bạc của Đông Phương Ngọc, liền khoát khoát tay với bọn họ: “Ta đi xin cháo, nhị vị gia tạm biệt.”

Tên khất cái chạy đi, Đông Phương Ngọc lạp lạp An Trữ, phát hiện hắn đang nhìn gì đó. Liền theo ánh mắt của hắn nhìn qua, thấy một tên khất cái gầy yếu khoảng mười bảy mười tám tuổi, ở ngay bên cạnh chỗ phân cháo, lại vẫn không hề nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn mặt đất trước mặt.

“Sao hắn lại không đi nhận cháo?” An Trữ hỏi.

“Có thể hắn không đói bụng đi.” Đông Phương Ngọc đáp.

Hương cháo truyền tới, làm cho An Trữ hít sâu một hơi: “Ta không đói bụng cũng muốn ăn.”

“...” Đông Phương Ngọc ngẫm lại mình bình thường cũng không có thiếu cho tiểu tử này ăn đi.

An Trữ kéo kéo tay áo Đông Phương Ngọc: “Chúng ta qua đó xem đi?”

Đông Phương Ngọc giật nhẹ khóe miệng, thấy thế nào đều là tiểu tử này bị hương cháo thơm hấp dẫn mà.

Hai người đi qua, dừng lại trước mặt tên khát cái, An Trữ ngồi xổm xuống: “Người như thế nào không đi nhận cháo?”

Người nọ nghe được thanh âm, nâng mi lên, nghi hoặc nhìn bọn họ, nhưng không nói lời nào.

“Người không nghe được sao?” An Trữ tiếp tục hỏi, “Còn không nói được nữa?”

Người nọ nhú mày, trợn trắng mắt một cái. Đơn giản trở mình, đưa lưng về phía hai người.

An Trữ nhìn hắn, lại nhìn nhìn Đông Phương Ngọc. Đông Phương Ngọc cũng không quan tâm, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm. Vì thế An Trữ liền đứng lên, đi đến chỗ người phân cháo, có chút ngập ngừng mở miệng: “Có thể cho ta hai bát cháo không?”

Đông Phương Ngọc khoanh tay đứng, khóe miệng có chút run rẩy.

Người phân cháo kia cũng hơi bất ngờ, nhìn bọn họ, mặc dù không tính là hoa lệ, nhưng y phục cũng xem như là hàng thượng phẩm đi. An Trữ nhìn bộ dạng hắn có vẻ không muốn cho, quay lại kéo áo Đông Phương Ngọc: “Cho ta ít bạc đi.”

Người phân cháo nghe xong, cái mũi đều nhanh tức nổ. Đông Phương Ngọc mới tiến lên, không nhanh không chậm nói: “Vị tiên sinh này, tiểu đệ nhà ta ăn nói vụng về. Hắn là bị hương cháo hấp dẫn, tham, cho nên muốn đòi một bát đến nếm thử. Thuận tiện cho vị tiểu ca gây yếu không tranh được kia một bát.”

Người phát cháo nghe xong, thần sắc mới hơi hòa hoãn, sai người lấy hai bát cháo cho An Trữ. An Trữ nhận lấy, nói tạ ơn, lại ngồi xổm xuống, đưa cho tên khát cái kia một bát: “Rất thơm!”

Khóe môi tên khát cái giật giật vài cái: “Người không chõ mồm vào sẽ chết a!”

An Trữ kinh ngạc nói: “Nguyên lai người không điếc cũng không câm a?”

“...” Tên khát cái đầu hàng rồi.

An Trữ tiếp tục khuyến dụ nói: “Thật sự ăn rất ngon a!” Dứt lời chính mình húp một miếng to, làm mình chứng cho lời nói của mình.

Hương cháo xông vào mũi, khiến bụng tên khất cái kia vang lên một tiếng lớn. Tên khất cái xấu hổ, An Trữ vẫn nói: “Người xem, người không phải đói bụng sao?”

Không có cách nào, tên khất cái kia một phen đoạt lấy cái bát, húp vài cái đã hết veo. Xong rồi lau lau miệng, đưa trả bát cho An Trữ: “Còn muốn.”

An Trữ kinh ngạc, đành phải đưa bát của mình cũng cho hắn.

Không ngờ hắn lại cau mày: “Ai muốn thứ người đã dùng qua?!”

An Trữ đứng lên, nói với Đông Phương Ngọc, bộ dáng rất là vô tội: “Làm sao bây giờ?”

Tên khất cái kia cũng đứng dậy: “Đi, mang ta đến tửu quán Động Đình ăn cơm.”

Đông Phương Ngọc hơi hơi nhíu mi, An Trữ nhất thời sửng sốt, không biết nói thế nào.

“Ăn, cá nướng Động Đình, đậu hủ, gà dầm chua, miến ngan...” Tên khất cái kia nói xong, lau nước miếng bên miệng, nhìn về phía An Trữ, “Có đi hay không?”

An Trữ cũng bị hấp dẫn, lần này chỉ do dự trong nháy mắt, liền gật đầu: “Đi!”

Tên khất cái kia cũng không ngại mình bẩn, càng không chê An Trữ xấu, kéo tay áo hắn liền nhấc chân bước đi. An Trữ bị lôi đi phía trước, không quên quay đầu lại: “Ngọc ca ca, chúng ta đi thôi!”

“...”Đông Phương Ngọc khẽ cười, nói gót theo sau.

## 17. Chương 17

Tửu quán Động Đình là tiệm cơm ngon nhất vùng hồ Động Đình. Tên khất cái kia kéo theo An Trữ hùng hùng hổ hổ chạy lên lầu, bị tiểu nhị vội vàng ngăn lại: “Nhị vị nhị vị”

“Ta muốn uống rượu dùng bữa, người ngăn lại làm cái gì?” Tên khất cái trừng mắt.

Tiểu nhị cũng không phải hạng dễ bị khi dễ, cười theo, lời nói ra mang hàm ý khinh thường: “Nhị vị gia,

tửu quán của chúng ta thực là không thích hợp, tới cũng đều là chút quan to quý nhân. Nhị vị mặc thân xiêm y như vậy, dễ gây sợ hãi cho khách nhân khác, điểm này không ổn lắm...Tiểu nhân không thể để cho các vị đi vào.”

Tên khát cái kia cười lạnh một cái, kéo tay An Trữ, lôi đến trước mặt tiểu nhị: “Mở to mắt của ngươi ra nhìn cho rõ, đây là vân la đoán của Tây Vực, trừ bỏ trong hoàng cung, cũng chỉ có Đông Phương gia ở Giang Nam là có, vị này chính là quý nhân của Đông Phương gia, còn chưa đủ tư cách tiến vào đây?!” (vân la đoán: một loại vải vóc chỉ có ở Tây Vực, thời xưa được tiến cống cho vua.)

Tiểu nhị cùng hắn tranh luận lên: “Ta nói chính là ngài a, ngài mặc thành như vậy, không lẽ cũng là Đông Phương gia?”

Đông Phương Ngọc khoanh tay đứng một bên xem kịch vui, có điểm hứng thú nhìn tên khát cái cãi nhau với tiểu nhị.

“Y phục của ta rách nát thì thế nào? Y phục của ta bẩn thì sao? Hôm nay có người mời ta ăn cơm thì có chuyện gì? Có phải hay không, vị này Đông Phương gia người đâu?” Tên khát cái xoay người muốn kéo An Trữ, lại quơ phải khoảng không, nhìn lại, An Trữ đã đứng bên Đông Phương Ngọc xem kịch vui từ lúc nào.

“Ta! Ta nói,” tên khát cái trừng to mắt, “ Có người như vậy thôi?!”

An Trữ nhún nhún vai, rất là vô tội.

“Tốt lắm tốt lắm, cũng quây đủ rồi đi.” Đông Phương Ngọc lúc này mới mở miệng, “Tiểu nhị, cho một gian nhà phòng, đi thôi.”

“Vị đại gia, thế nhưng hắn” tiểu nhị chỉ vào tên khát cái kia.

“Ngươi nếu thật là muốn từ quần áo nhận thức người, y phục kia của hắn, tuy rằng rách nát một chút, bẩn thỉu một chút, nhưng xác thực là lý ngư ti chức thành do Nam Hải tiến cống, đó cũng là trừ bỏ trong hoàng cung cũng không thể có ở đâu khác.” (lý ngư ti chức thành: vải lụa được dệt từ cá chép, cũng chỉ dùng để tiến cống cho vua.)

Tên khát cái quay đầu lại, trợn to mắt nhìn y.

Đông Phương Ngọc cười cười: “Tiểu nhị, dẫn đường đi.”

“...Hảo hảo, bên này thỉnh.” Tiểu nhị bấy giờ mới khấn khoản mời.

Vào nhà phòng, tên khát cái gọi một bàn đầy thức ăn rượu ngon. Không bao lâu, rượu và thức ăn được mang lên, tên khát cái không chút khách khí ngấu nghiến ăn, bộ dạng như quỷ đói đầu thai.

“Uy,” An Trữ gọi hần, thấy hần vùi đầu ăn không để ý tới, lại lớn thanh thêm chút nữa, “Uy!”

“A?” Tên khát cái ngẩng đầu, miệng còn đang gặm chân gà.

“Người là từ hoàng cung đi ra?” An Trữ hấp háy mắt, có điểm chờ mong, tuy rằng chưa bao giờ quen biết.

Tên khát cái xuy cười một tiếng: “Ai đi ra từ cái nơi quỷ quái đó chứ!”

“Nhưng mà vừa rồi Ngọc ca ca nói...” An Trữ nhìn Đông Phương Ngọc.

“Y phục này?” Tên khát cái bỏ chân gà xuống, rót cho mình một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, “Lại nói tiếp ta liền tức giận, tên kia đoạt cả bọc hành lý của ta đi rồi, làm hại ta chỉ mặc được có một bộ xiêm y này mà chạy trốn...”

“A?” An Trữ mở to mắt.

“Không nói không nói, vừa nói sẽ tức.” Tên khát cái khoát tay, “Người sao? Người chính là tiểu tâm phúc gần đây của Đông Phương Ngọc đi? Quả nhiên là đủ xấu a.”

An Trữ trừng hần: “Ta còn không chê người bẩn mà!”

“Người tên là gì?” Tên khát cái lại hỏi.

“An Trữ,” An Trữ trả lời, “Đông Phương An Trữ.”

“Quả nhiên là người?!” Tên khát cái nhảy bật lên, chỉ vào mặt hần, kinh ngạc nói.

An Trữ chẳng biết tại sao, nhìn nhìn Đông Phương Ngọc.

“Xin hỏi các hạ là thần thánh phương nào?” Đông Phương Ngọc vỗ vỗ tay An Trữ, hỏi tên khát cái kia.

“Người chính là sủu tiểu tử đã cứu lão nhân kia?!” Tên khát cái tiếp tục truy hỏi.

An Trữ khó hiểu, Đông Phương Ngọc chỉ điểm cho hần: “Lấy cảm túi của người ra đây.”

An Trữ ngoan ngoãn lấy ra, đổ tất cả mọi thứ bên trong lên bàn. Tên khát cái liếc mắt một cái đã nhìn đến trong đó một cái mộc chất ban chỉ, chỉ vào nói: “Tuyệt mộc ban chỉ ngâm hơn trăm năm thì ra lão nhân không nói dối...” (mộc ban chỉ: khối gỗ dài bằng ngón tay, do Tuyệt Mộc thân y ngâm cùng các loại

được liệu khác hơn trăm năm tạo thành được liệu hiếm có.)

Đông Phương Ngọc cầm cầm khăn lên xem, trên đó thêu tất cả công dụng của đồng bảo bôilần trước bị rơi xuống sông ướn hồng, Đông Phương Ngọc đành phải cùng An Trữ cố nhớ lại cộng thêm phỏng đoán mấy thứ này từ đâu ra, sau đó nhớ kỹ, khi tới hồ Động Đình thì tới một tiệm buôn của Đông Phương gia mua một cầm khăn rồi thêu lên đó.

Mộc ban chỉ, có mùi thuốc, là một vị lang trung lão nhân được An Trữ cứu lưu lại. Lúc ấy Đông Phương Ngọc đoán, lang trung giang hồ kia, có lẽ là Tuyệt Mộc lão nhân – vị thần y mai danh ẩn tích nhiều năm qua.

Hiện tại nghe tên khát cái nói ra bốn chữ “Tuyệt mộc ban chỉ”, Đông Phương Ngọc biết mình đoán không sai.

“Có thể nói cho chúng ta lai lịch của người sao?” Đông Phương Ngọc nhìn về phía tên khát cái, khuôn mặt không còn vẻ thần nhiên tự đắc lúc đầu mà chỉ còn sự nghiêm túc.

Tên khát cái kia ngồi xuống: “Tên ta là Đoạn Thủ”

“Phốc...” An Trữ phun ra một ngụm nước trà.

“Cười cái gì mà cười, ta đây đi không cải danh ngồi không đổi họ, đã kêu Đoạn Thủ!” Đoạn Thủ trừng mắt nhìn một cái, “Tuyệt Mộc lão đầu là sư phụ của ta. Hắn ngày đó vì ta mà ban đêm xông vào hoàng cung, kết quả bị thủ vệ dả thương, được một sủng tiểu tử tên là An Trữ cứu. Sau khi trốn ra đổi ta ân cần dạy bảo, bảo ta nhất định phải báo đáp người nọ.”

“Người làm sao mà hắn phải ban đêm đột nhập hoàng cung a?” An Trữ hỏi.

“Ta, kia đều là lấy cớ, hắn là nhằm vào dược liệu quý hiếm trong Ngự dược phòng, muốn đi trộm.” Đoạn Thủ bĩu môi, “Nói là vì cứu ta, vì cứu ta không đi Vương phủ đi hoàng cung làm cái gì? Đều là kiếm có bắt ta thay hắn báo ân.”

“Người là đồ đệ của Tuyệt Mộc lão đầu?” Đông Phương Ngọc chọn mi, “Chắc là tấn đắc chân truyền đi?”

Đoạn Thủ xua tay, “Làm sao làm sao, ta tài sơ học thiên trời sinh ngu dốt...”

“Tuyệt Mộc lão nhân là ai?” An Trữ đột nhiên chen vào.

“...” Đoạn Thủ nhìn hắn, “Hắn không nói cho người?”

“Là nhất đại thần y, bắt quá mấy năm gần đây hành tung mơ hồ, có lẽ là du ngoạn tứ hải đi.” Đông Phương Ngọc giải thích cho An Trữ.

“Xi, là về quê làm ruộng thì có.” Đoạn Thủ đảo mắt xem thường.

“Thần y vì sao phải làm ruộng?” An Trữ lại hỏi.

“Đánh cuộc bị thua.” Đoạn Thủ lại trở mình xem thường lần nữa.

“Vậy người muốn thay hần báo ân sao?” An Trữ luôn luôn trực tiếp, hơn nữa có lối suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh.

“Báo a, báo xong ta cũng hết trách nhiệm, có thể tiêu dao khoái hoạt đi.” Đoạn Thủ cũng có thể theo kịp hần.

An Trữ nhìn hần: “Người là đồ đệ của thần y?”

“Không phải vừa mới nói sao?” Đoạn Thủ lườm hần, “Người quả nhiên là thực dốt nát a?”

“Vậy người biết giải độc sao?” An Trữ lần này không để ý đến hần châm chọc.

“Biết một chút.” Đoạn Thủ gật đầu.

“Thật tốt quá!” An Trữ vui vẻ cười rộ lên, kéo kéo tay áo Đông Phương Ngọc, “Người Cái Bang được cứu rồi!”

“Độc của Cái Bang?” Đoạn Thủ giật nhẹ khóe môi, “Công trình lớn như vậy, các người chỉ mời ta ăn một bữa cơm này nhất định là không đủ!”

“Người không phải báo ân sao?” An Trữ quyết miệng.

Đoạn Thủ đột nhiên đặt tay lên bàn, khuynh thân về phía trước dò xét, “Vị Tiểu ca này, ta thấy người thân trúng kỳ độc hơn nữa đã tích tụ mười mấy năm, có muốn ta giải độc cho người hay không a?”

An Trữ trợn to mắt, Đông Phương Ngọc cũng thay đổi sắc mặt nhìn hần: “Lời này là thật?”

“Thế nào, giúp Cái Bang giải độc hay là giúp người giải độc, chọn một cái đi?” Đoạn Thủ ngoắc ngoắc khóe miệng, nói.

An Trữ ngập ngừng do dự, có chút khó xử, nhưng đúng là vẫn nói: “Người giúp bọn họ giải độc đi...Dù sao ta đây mười mấy năm cũng không có gì trở ngại...”

“Hai cái đều phải.” Đông Phương Ngọc nói, “Người cho là báo ân cũng được, cho là chúng ta mời người chữa bệnh cũng được, người muốn thù lao thế nào, chỉ cần có thể trả, Đông Phương Ngọc ta nhất định hai tay dâng lên.”

Đoạn Thủ nhìn bọn họ, nhún nhún vai: “Được rồi, một khi đã như vậy, ta đây liền không khách khí. Ta muốn các người giúp ta trốn một người.”

“Không thành vấn đề.” Đông Phương Ngọc khẽ cười nói.

## 18. Chương 18

Chờ Đoạn Thủ cùng An Trữ ăn uống no nê, Đông Phương Ngọc mới vén màn, mang theo bọn họ rời khỏi tửu quán, trở về khách \*\*\*. Dọc đường đi Đông Phương Ngọc vẫn như cũ nắm tay An Trữ, Đoạn Thủ ở một bên nhìn thoáng qua, lại liếc mắt một cái. Đông Phương Ngọc quay qua nhìn hắn, cười nói: “Có việc gì sao?”

Đoạn Thủ cũng không ngại ngần: “Quan hệ của các người là như thế nào?”

“Huynh đệ.” Đông Phương Ngọc đáp.

Đoạn Thủ giật nhẹ khóe miệng, trong lòng thầm nói huynh đệ có cần phải lúc nào cũng tay to cầm tay nhỏ thế không?

“Người cũng biết An Trữ có hơi dốt nát, không cầm tay hắn sợ hắn đi lạc mất.” Đông Phương Ngọc như trước cười nói.

Đoạn Thủ nhìn An Trữ cũng một bộ đương nhiên, xoa xoa trán, không nói thêm gì nữa.

Đến khách \*\*\*, giới thiệu Đoạn Thủ với bọn Nhạc Bích Lam, sau đó thì ngồi xuống bàn công việc.

“Tam ca,” Nhạc Bích Lam lo lắng nói, “Hôm nay chúng ta được đến tin tức, đã có vài người Cái Bang chết bất đắc kỳ tử.” (chết bất đắc kỳ tử: chết không rõ nguyên nhân.)

“Chắc là tên kia muốn cảnh cáo chúng ta.” Đông Phương Ngọc nói.

“Việc này nhất định phải nhanh chóng giải quyết, mới có thể bảo vệ tính mạng người vô tội.” Đông Phương Lăng gật đầu.

An Trữ kéo nhẹ tay áo Đông Phương Ngọc: “Có thể để Đoạn Thủ giải độc cho Bích Lam tỷ tỷ trước sao?”

Đoạn Thủ khoát tay: “Độc mà Nhạc cô nương trúng phải cũng không khác mấy so với những người của Cái Bang, đợi sau khi điều chế ra giải được, có thể giải quyết cùng lúc.”

“Vậy là tốt rồi.” An Trữ thở phào một hơi.

Đoạn Thủ có chút thú vị nhìn hắn: “Người liên không lo cho chính người?”

An Trữ nháy nháy mắt: “Không lo lắng a.”

“Vì cái gì?” Ngay cả Nhạc Bích Lam cũng hiếu kỳ.

“Bởi vì có Ngọc ca ca ở bên cạnh ta a.” An Trữ trả lời, rất là vô tội.

Nhìn biểu tình thực hưởng thụ của Đông Phương Ngọc, ba người còn lại không hện mà cùng run rẩy trong lòng một chút, tổng cảm thấy được là lạ ở chỗ nào...

“Khụ khụ, quay lại chính đề.” Đoạn Thủ nói, “Trong khoảng thời gian ta làm khát cái, đã phát hiện chuyện người của Cái Bang bị trúng độc, hơn nữa cũng nghiên cứu được bảy tám phần, nên điều chế giải được không phải việc khó, chẳng qua làm cách nào để người Cái Bang không hay biết mà ăn vào”

“Việc này giao cho Đông Phương gia, người cứ việc yên tâm.” Đông Phương Ngọc nói.

“Người vì sao lại phải đi làm khát cái?” Công phu ngắt lời của An Trữ quả thực là số một.

“...” Đoạn Thủ trừng mắt nhìn hắn, “Không phải đã nói với người sao, ta bị trấn lột!”

“Nhưng người hội y thuật mà.” An Trữ lại hỏi.

“Hành y kiếm tiền sẽ bị người nọ phát hiện a.” Đoạn Thủ tức giận nói, “Tam đương gia, trông nom hảo ầu nhi nhà người, sao lại dốt nát như vậy chứ.”

An Trữ đô miệng: “Hừ, ta là quan tâm người thôi...”

“Ta sao lại cảm thấy được người là giống như đang xem kịch vui?” Đoạn Thủ không cho là đúng.

“Nói chính sự.” Đông Phương Ngọc nhắc nhở.

Đoạn Thủ lẩm bẩm: “Liền bao che cho con...Ta đây muốn điều chế giải được, được liệu và vân vân, từ Đông Phương gia các người chỉ trả nga?”

“Không thành vấn đề.” Đông Phương Ngọc và Đông Phương Lăng liếc nhìn nhau, gật đầu.

“Ta lại dính vào rắc rối rồi, rõ ràng là không liên quan đến mình, các người Đông Phương gia làm cái gì phải dây vào...” Đoạn Thủ lại lẩm bẩm nói.

Đông Phương Ngọc nhìn An Trữ, lại nhìn Đông Phương Lăng cười cười: “Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, chúng ta cũng chỉ là tích chút âm đức mà thôi.”

Nhạc Bích Lam ở một bên cười gật đầu.

Đoạn Thủ tiểu thần y ra tay, không đến hai ngày, đã nghiên cứu ra giải được. Dem phương thuốc giao cho Đông Phương Ngọc để y đi phối được, cho Nhạc Bích Lam ăn vào, Đoạn Thủ phe phẩy quạt hương bồ, không khỏi đắc ý nói với An Trữ: “Độc này không đơn giản a, là tám vị độc vật nghiền nát phối chế mà thành, chỉ cần tí xúu đã có thể khiến người trúng độc, nếu đúng giờ tiếp tục dùng mới có thể giảm bớt, nhưng tình trạng trúng độc lại càng ngày càng nặng...Người của Cái Bang hiện tại trúng độc còn không sâu, chỉ có Nhạc cô nương còn có điểm nguy hiểm, may mắn là các người gặp được ta mà, ha ha!” (quạt hương bồ: quạt làm từ lá cây hương bồ.)

“...” An Trữ liếc hẩn một cái, “Lúc trước người không phải khiêm tốn nói mình tài sơ học thiển và vân vân...”

“Đúng vậy a,” Đoạn Thủ còn thật sự gật đầu, “Y thuật bác đại tinh thâm, độc vật được vật tương sinh tương khắc, vạn chủng phối hợp vạn chủng hiệu quả...Cho nên trước đây có Thần Nông nếm thử bách thảo, dùng thân mình thí nghiệm được tính. Ta chẳng qua là mới biết được bề ngoài mà thôi.”

An Trữ cũng còn thật sự nghe, sau đó gật gật đầu: “Ta cũng thường xuyên thí nghiệm được tính...”

Thái dương Đông Phương Ngọc nhảy nhảy một chút: “Người đó là lấy người khác thí nghiệm đi?!”

Đoạn Thủ cười ha ha: “Ta cũng nghe lão nhân nói, lúc trước người chữa cho hẩn, khiến hẩn ăn một trận thối...”

An Trữ lập tức ngoan ngoãn câm miệng, bày ra biểu tình vô tội.

Nhạc Bích Lam nhẹ nhàng che miệng cười: “Ân, ta cũng hưởng qua tư vị kia...”

An Trữ cầu xin nhìn nàng: “Bích Lam tỷ tỷ...”

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người đều biết ngươi là một mảnh hảo tâm, sẽ không trách ngươi.” Nhạc Bích Lam an ủi hẳn, “Ngươi xem chúng ta hiện tại cũng đều rất tốt, đều là thực cảm kích ngươi sao.”

An Trữ mới cười khai, “Bích Lam tỷ tỷ tốt nhất.”

Đông Phương Ngọc không có phản ứng, chỉ là khóe mắt tà khiêu như vậy một chút, Nhạc Bích Lam trông thấy, lại che miệng cười khẽ.

“Bất quá lại nói tiếp, lão nhân nói ngươi dùng được mạnh bạo, hơi có điểm làm bừa, nhưng lại phá vỡ lối suy nghĩ thông thường, nếu là hảo hảo tôi luyện, nói không chừng cũng có thể ra hồn đi.” Đoạn Thủ còn nói.

“Thật sự?” Hai mắt An Trữ lập tức sáng long lanh.

Đoạn Thủ nhìn nhìn hẳn, buông tay, “Ta cảm thấy được không giống.”

“...Thiệt!” An Trữ đỏ miệng, xoay người qua phía Đông Phương Ngọc đòi an ủi, “Ngọc ca ca, ngươi cảm thấy được mà?”

Đông Phương Ngọc khoanh tay, nhàn nhàn nói: “Ta làm sao biết? Đến hỏi Bích Lam tỷ tỷ ‘tốt nhất’ đi.”

“...Phốc ha ha ha ha!” Đoạn Thủ bạo cười.

Đông Phương gia âm thầm liên hệ những đại gia muốn làm từ thiện khắp vùng Giang Nam, sẵn lòng không lưu danh mà ủng hộ việc phân cháo. Hiệu suất rất nhanh, vài ngày sau Đoạn Thủ giả dạng làm tên khất cái đi thăm dò, phát hiện độc những người Cái Bang trúng phải đã giải được bảy tám phần.

Nhạc Bích Lam cũng đã dần khôi phục. Nhạc Hùng dẫn theo vài vị võ lâm kiệt xuất âm thầm đến đây hội họp cùng bọn họ, đối việc Đông Phương Ngọc và Đoạn Thủ ra tay tương trợ rất cảm kích.

Đoạn Thủ cùng hẳn khách sáo: “Không khách khí không khách khí, cứu người vốn là chức trách của đại phu.”

An Trữ phản đối: “Còn không phải Ngọc ca ca cho ngươi rất nhiều chỗ tốt.”

Đông Phương Ngọc ở một bên, cười nói: “Bích Lam hiện tại đã là người của Đông Phương gia, Nhạc bá phụ cũng không cần khách khí.”

“Hảo hảo, sau này sẽ là người một nhà.” Nhạc Hùng cũng cười nói, “Ta không với người giả khách sáo.”

“Giờ là thời điểm đi vạch trần Lưu Dần Phong giả.” Đông Phương Ngọc nói, “Sự tình càng kéo dài, sợ sẽ sinh ra biến cố.”

“Nhưng Lưu Dần Phong thật hiện ở nơi nào mà? Nếu không có hấn làm chứng, sợ là...” Nhạc Hùng lo lắng nói.

Đông Phương Ngọc nói: “Không sao, An Trữ nói hấn chẳng qua là đeo mặt nạ da người, chúng ta chế phục được hấn, kéo mặt nạ xuống là có thể chứng minh hết thảy.”

“Được.” Nhạc Hùng gật đầu.

Bởi vì bọn Đông Phương Ngọc đều là bí mật làm việc, cho nên Lưu Dần Phong giả không lần ra được manh mối, cũng không thể nơi chốn quá mức lộ liễu, nhưng lại vẫn còn lo lắng, nghĩ Đông Phương gia đại thế lớn, không có khả năng công khai hành sự, vì thế chỉ có thể cẩn thận âm thầm bố phòng. Nhưng lại thấy Đông Phương Ngọc bọn họ không có động tĩnh gì, lại có chút nghi hoặc.

Vì thế ngày hôm đó, Đông Phương Ngọc tươi cười dẫn An Trữ cùng đôi Nhạc Bích Lam, còn có Nhạc Hùng, lại tới cửa, khiến Lưu Dần Phong giả kinh hách không thôi.

Đông Phương Ngọc thấy kẻ gian kia lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn đang cường tự trấn định, liền cười nói: “Nếu người có thể đi đường ngay thẳng, cũng đã là một nhân tài, đáng tiếc.”

“Không biết Tam đương gia lời ấy có ý gì?” Lưu Dần Phong giả nói.

“Ta đều đã nói trắng ra với người rồi, người lại còn muốn giả bộ hồ đồ sao?” Đông Phương Ngọc nói, “Ta không biết người là ai, bất quá tuyệt đối không phải là tổng quản Giang Nam phân đà của Cái Bang đi.”

“Hừ,” Lưu Dần Phong giả vung tay áo, “Tam đương gia khẩu xuất vọng ngôn, có thể có gì làm chứng có?” (khẩu xuất vọng ngôn: miệng nói ra lời xằng bậy.)

“Lý Triệu Hổ,” Nhạc Bích Lam tiến lên từng bước, lạnh lùng nói, “Người nói ta có thể làm chứng hay không?”

Nhạc Bích Lam nắm chặt hai tay thành quyền, kiệt lực kìm chế hận ý trong lòng, Đông Phương Lăng ôm chặt vai nàng, làm hậu thuẫn kiên cố của nàng.

“Người tiểu nha đầu này, ta không biết người đang nói cái gì!” Kẻ gian kia liều chết không nhận.

Nhạc Bích Lam cắn răng nanh, giọng điệu căm hận nói: “Mười tám năm trước, người sát hại phụ mẫu ta, mười tám năm sau bị ta tìm được, lại phát hiện người giả mạo tổng quản Cái Bang, liền hạ độc thủ với ta. Chỉ có điều người không thể tưởng được, năm đó ta mạng lớn, hiện giờ mệnh của ta cũng không tuyệt, có thể đứng ở đây vạch trần người!”

Mặt Lý Triệu Hồ nổi lên sát ý: “Xú nha đầu chó ăn nói bừa bãi, vẫn là câu nói kia, chứng cứ đâu?”

Đông Phương Ngọc thầm vận nội công muốn tiến lên bắt hắn, lúc này, từ bên ngoài có mấy người chậm rãi đi vào.

Vị lão nhân dẫn đầu kia một thân lam lũ nhưng hình thể khỏe mạnh, cầm trong tay một đả cầu bồng lớn làm từ cây tử đàn, hai mắt sáng ngời hữu thần, thanh âm sang sảng: “Tam đương gia, Cái Bang lần này gặp nạn, may mắn được người ra tay tương trợ a!”

Người đứng bên cạnh hắn, giống Lý Triệu Hồ trước mặt như đúc, chính là Lưu Dần Phong thật.

Đông Phương Ngọc bẻ quyền cười nói: “Lão bang chủ khách khí.”

“Tiểu An Trữ, biệt lai vô dạng a?” Lão bang chủ cười nói với An Trữ. (biệt lai vô dạng: đã lâu không gặp, hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay.)

“Ta tốt lắm, tạ ơn Lão bang chủ quan tâm.” An Trữ ngoan ngoãn đáp.

Vài vị đứng phía sau Lão bang chủ, đều là đương kim kiệt xuất trong chốn võ lâm. Thiếu Lâm phương trượng tiến lên trước, nghiêm khắc nói: “Nghiệt đồ, còn không mau phóng hạ đồ đao, theo ta trở về chịu tội!”

Đông Phương Ngọc nhìn về phía hắn.

Chưởng môn phái Nga Mi thấy Đông Phương Ngọc và An Trữ vẻ khó hiểu, bèn giải thích: “Ai, nói năm đó, Thiếu Lâm có một vị đệ tử tư chất thậm ưu, thiên phú dị bẩm, võ công cao cường. Lại chung quy không bỏ xuống được hồng trần, qua không được cửa tình.”

“Hắn xem trọng mỹ mạo của mẫu thân ta, liền hoàn tục, còn sử dụng cùng phụ mẫu ta kết giao. Phụ mẫu ta coi hắn là hảo hữu (bạn tốt), lại không biết hắn giấu diếm ý đồ căm thù...” Nhạc Bích Lam từ từ kể lại, “Sau đó, hắn thừa dịp phụ thân ta ra ngoài, đổi mẫu thân ta quấy rối, lại không ngờ bị phụ thân đột ngột trở về phát hiện, thấy sự tình bại lộ, hắn liền ngoan độc quyết tâm giết người diệt khẩu....Năm ấy, ta còn nằm trong nôi được ngoại tổ đón về chơi, mới tránh được một kiếp. Sau ta được nghĩa phụ thu dưỡng, vẫn không ngừng truy tra.”

“Việc này khi đó oanh động võ lâm, các môn phái hạ lệnh truy sát, nhưng đều bị người đào thoát, sau cũng không có tung tích.” Chưởng môn Nga Mi nói tiếp, “Sự tình qua đi lâu như vậy, bản tính người vẫn không thay đổi, lại làm ra chuyện thiên lý bất dung này.”

Lý Triệu Hổ cuối cùng buộc phải thừa nhận, mắt lộ hung quang: “Đều do các người ép ta...Đều do các người sai!”

Đông Phương Ngọc lắc đầu thở dài, An Trữ luôn luôn ở bên cạnh yên lặng không nói, nhìn hết thấy một màn giang hồ ân oán.

Lý Triệu Hổ đột nhiên phát lực, hướng Nhạc Bích Lam đánh tới, Đông Phương Lăng phi thân lên tiếp chiêu. Nhưng không ngờ đó chỉ là hư chiêu, Lý Triệu Hổ xoay người một chuyển công thẳng tới An Trữ.

Năm đó Lý Triệu Hổ là võ lâm kỳ tài, trải qua nhiều năm dốc lòng tu luyện, hiện giờ công phu đã đạt tới thượng thừa. Tốc độ của hắn cực nhanh, Đông Phương Ngọc khó khăn lắm mới chặn trước An Trữ đỡ được một chuyển của hắn, nhưng cũng bị bức lui vài bước.

“Ngọc ca ca?!” An Trữ kinh hô.

Nhạc Hùng vội vàng kéo hắn tới phía sau mình để bảo hộ, bên kia Đông Phương Ngọc đã cùng Lý Triệu Hổ kịch đấu.

Lý Triệu Hổ xuất chiêu ngoan độc, nhưng thân thủ của Đông Phương Ngọc cũng không kém, nhất thời hai bên không phân được cao thấp.

An Trữ đứng ngoài nóng lòng không thôi, sốt ruột kéo tay áo Nhạc Hùng: “Nhạc bá bá các người nhanh xông lên a, đừng để Ngọc ca ca bị thương!”

Nhạc Hùng trấn an vỗ vỗ vai hắn: “Không vội, bây giờ tiến lên dễ khiến Tam đương gia phân tâm, ngược lại không tốt.”

Nhạc Bích Lam cũng an ủi hắn: “Người phải tin tưởng thực lực Ngọc ca ca của người.”

“Lúc trước hắn còn rưng trong viện của ta mà, hắn có thực lực cái gì a...” An Trữ vẫn thực sốt ruột.

Mọi người giật nhẹ khóe miệng.

Bên kia Đông Phương Ngọc đã chiếm được thượng phong, rất nhanh đã chế trụ Lý Triệu Hổ. An Trữ mới thoáng an tâm, nhưng vẫn như cũ khẩn trương nhìn chăm chú.

Đông Phương Ngọc cuối cùng điểm vài đại huyết của Lý Triệu Hổ, khiến hắc quỷ rạp xuống đất không thể động dậy.

Lúc này mọi người mới yên lòng, muốn tiến lên.

Đông Phương Ngọc vừa quay đầu lại liền thấy cái mặt xấu xí kia thở phào một hơi, cong cong khóe môi, lại đột nhiên thấy khuôn mặt kia biến sắc lập tức cảm giác phía sau một trận chưởng phong đánh úp lại, mà An Trữ trước mặt

Đông Phương Ngọc một tiếng “Đừng tới đây” cũng không kịp kêu lên, An Trữ đã thi triển khinh công mèo ba chân phi tới chắn sau lưng y, tiếp lấy một chưởng kia.

Đông Phương Ngọc trong lòng chấn động, sau đó là đau đớn như bị cắt đi một khối. Xoay lại một tay tiếp lấy thân mình An Trữ đổ xuống, một tay kia vận xuất mười thành công lực, huy hướng kẻ đánh lên.

Hóa ra lại là Lâm Nhất Long. Hắc bị một chưởng của Đông Phương Ngọc, phun ra một búng máu, lùi về sau mấy bước, lại khàn giọng nói: “Cái Bang hơn ngàn người bị hắc không chế... Các người không thể chỉ vì chính mình muốn làm anh hùng mà không để ý những người đó!”

“Ồ đồ!” Lão bang chủ lớn tiếng quát, “Tam đương gia đã sớm âm thầm trợ giúp đệ tử Cái Bang giải độc!”

“Cái gì?” Lâm Nhất Long sửng sốt.

Cũng đã không có người nào buồn để ý đến hắc, Thiếu Lâm phương trượng tiến lên, chế trụ Lý Triệu Hổ đang muốn vùng thoát. Còn mấy người Nhạc Bích Lam vây quanh Đông Phương Ngọc, lo lắng nhìn An Trữ.

“Khụ...” An Trữ khụ ra một búng máu, vô lực nhìn Đông Phương Ngọc, “Ngọc... Ca ca...”

Đông Phương Ngọc thấy ánh mắt An Trữ dần dần mất tiêu cự, từ từ nhắm lại, tâm càng đau đớn, thê thống gọi to: “An Trữ!”

## 19. Chương 19

Chậm rãi mở to mắt, dần dần thấy rõ cảnh vật trước mặt, An Trữ lại lập tức nhắm mắt lại.

Đông Phương Ngọc ngồi ở bên giường, khóe môi khẽ cong: “Tình cũng đừng giả bộ ngủ.”

An Trữ đành phải miễn cưỡng mở mắt lần thứ hai, phết miệng, một bộ ủy khuất: “Ngọc ca ca...”

“Ngày thường bảo người dốt nát người còn dám cãi! Làm chuyện gì cũng không chịu suy nghĩ! Người là xem thường ta hay tự cho mình rất lợi hại?! Vô duyên vô cớ người xông lên làm cái gì?!” Đông Phương Ngọc mắng liền không ngừng.

An Trữ có chút thống khổ nhắm mắt lại: “Đau đầu quá...”

“Làm sao vậy?” Đông Phương Ngọc vội hỏi.

Đoạn Thủ đứng ở một bên tiến lên chắn mạch, phủ tay: “Yên tâm, không có việc gì mà, hấn giả bộ thôi.”

An Trữ vẻ mặt đau khổ lại trợn mắt, trừng trừng nhìn Đoạn Thủ.

Đoạn Thủ nhún nhún vai: “Hắc, ta đi ra ngoài trước, miễn cho có người ngượng ngùng.”

An Trữ vội vàng muốn ngăn hấn lại: “Đừng nha, ta không chê người.”

Đông Phương Ngọc khoanh tay, nhìn hấn.

An Trữ chợt dạ dời tầm mắt.

Đoạn Thủ đã thức thời sớm rời khỏi phòng. Không khí trong phòng lập tức trở nên có chút kỳ quái. An Trữ trộm liếc Đông Phương Ngọc, thấy đôi mắt y sắc quắc nhìn mình.

“Nói đi.” Đông Phương Ngọc mở miệng, “Lúc người mê man ta vẫn luôn suy nghĩ, khi đó người rốt cục là nghĩ gì mà lại hành động như vậy?”

Nếu nói An Trữ thay y cần một chưởng kia, y không cảm động không đau lòng đương nhiên là giả. Từ khi hấn hôn mê, Đông Phương Ngọc vẫn túc trực bên cạnh đợi An Trữ tỉnh lại, cơ hồ là chưa từng chớp mắt. May là Lâm Nhất Long cũng không phải muốn đẩy người vào chỗ chết, cho nên vẫn chưa dùng tới nhiều thành công lực. Nhưng cảm động thì cảm động, dạy bảo đương nhiên vẫn phải làm. Y luôn luôn tự hỏi mình, rốt cuộc bản thân thế nào mà lại làm cho An Trữ cảm thấy mình không đáng tin cậy?

An Trữ bĩu môi, chống tay xuống giường muốn ngồi dậy. Đông Phương Ngọc liền tiến lên đỡ hấn, lấy hai cái gối kê sau lưng cho hấn dựa.

“Ta, chỉ là theo bản năng thôi...” An Trữ thấp giọng lẩm bẩm, có chút ủy khuất, “Không muốn nhìn người bị thương...”

Đông Phương Ngọc nghe xong câu này, bao nhiêu tức giận trước đó muốn phát cũng không phát nổi, chỉ đành thở dài một hơi, có lẽ cũng là vì che giấu trong lòng một mặt rung động kia.

An Trữ tiếp tục nói nhỏ: “Vừa nghĩ tới người sẽ bị thương, người sẽ đau, ta đã cảm thấy không vui...Ta lại dốt nát, không thể so với người đi lâm trận, nghĩ đến đây lại thấy thực lo lắng, lo lắng đặc muốn khóc...”

Nói xong, đôi mắt còn thật sự rưng rưng nước. Đông Phương Ngọc cuống quýt vỗ vỗ đầu hấn: “Được rồi được rồi, ta cũng không trách người a...Ta cũng thực lo lắng mà...nhìn người bị thương ta cũng khó chịu a...”

An Trữ vẫn nhỏ giọng khóc nức nở.

Đông Phương Ngọc không nghĩ tới còn một chiều này, trong lòng có chút hối hận mới vừa rồi hơi hung dữ, là nha, người ta là vì y mà bị thương, chính mình chẳng những không cảm tạ, lại còn nghiêm khắc như vậy. Dạy bảo trẻ nhỏ cũng cần phải chọn thời điểm, sao lại không chờ hấn đỡ hơn rồi nói sau cũng được mà...

“Đừng khóc,” Đông Phương Ngọc dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt An Trữ, “Người khóc thế ta làm sao mắng tiếp được...”

“Vậy không mắng nữa sao...” An Trữ sụt sùi.

“Hảo hảo, không mắng không mắng.” Đông Phương Ngọc nói, “Ngoan, ta cũng vì lo cho người. Người nói xem ta gặp nguy hiểm người sẽ đau lòng, sao không ngấm lại người bị thương ta cũng khó chịu muốn chết a.”

An Trữ giờ mới ngoan ngoãn gật đầu: “Ân, lần sau cam đoan sẽ không nữa.”

Cũng không đi quản hấn lần này “cam đoan” nặng bao nhiêu phần, Đông Phương Ngọc thấy hấn rất cực nín khóc, tâm thần siết chặt mấy ngày qua đến giờ mới thả lỏng xuống.

“Đói bụng đi?” Đông Phương Ngọc hỏi, “Người hôn mê đã hai ngày hai đêm.”

An Trữ gật đầu: “Vừa tỉnh liền thấy đói bụng, vẫn không dám nói...”

Đông Phương Ngọc nhin xuống cơn tức, biết tiểu tử này tự cấp thang trèo lên. (kiểu như được nước lán tới ý), nhưng cũng không đành lòng tiếp tục hung dữ với hấn: “Tại trù phòng vẫn để dành cháo với canh nóng, để ta đi gọi người bưng tới.”

“Ân”, An Trữ hé miệng, lại gật đầu, giờ mới dám ngẩng đầu nhìn y, sau đó kinh ngạc: “Người sao lại râu cũng không cạo, cả mặt cũng thâm như vậy a?”

Đông Phương Ngọc bất đắc dĩ cười lắc đầu: “Không có gì, ta đi gọi người bưng cơm đến.”

Đông Phương Ngọc vừa mới xoay người định đi, lại thấy góc áo bị người kéo lại. Quay đầu lại, chọn mi nhìn người trên giường.

An Trữ tự nhiên nhìn thẳng y: “Giờ ta vẫn chưa đói bụng, ngươi trước đi ngủ đi.”

Đông Phương Ngọc vừa giận vừa buồn cười nhìn hắn: “Thật không đói?”

An Trữ vừa muốn nói “Không”, bụng lại đúng lúc kêu lên một tiếng thanh vang. Liền đỏ mặt, cúi đầu nói: “Vậy ngươi coi như lại bồi ta không được sao...”

Đông Phương Ngọc mở miệng muốn nói, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, tiếp theo là thanh âm của Đoạn Thủ: “Cháo cùng canh gà ta bưng tới rồi, xem ta nhiều quan tâm a.....”

Đoạn Thủ chút cũng không để ý tới hai người đang ‘giằng co’, dọn xong bát đũa, hướng bọn họ nói câu “Chậm dùng a”, cũng không đợi đáp lại đã đi ra ngoài.

Đông Phương Ngọc thở dài, rời khỏi bên giường, liền cảm giác tay An Trữ lại nắm chặt lấy, quay đầu lại vỗ về: “Ta không đi, ta đi bưng đồ ăn lại đây.”

An Trữ bây giờ mới buông tay.

Một thìa một thìa uy hết cháo gà, thẳng đến An Trữ ăn no nhắm chặt miệng không chịu ăn nữa, Đông Phương Ngọc mới ngừng tay.

Lúc uy hắn ăn y vẫn không nói một lời, sau đó đặt bát xuống bàn, liền quay về ngồi ở đầu giường, thay An Trữ sửa sang lại chăn đệm, kế tiếp cứ ngồi như vậy.

Lát sau không khí dần trở nên gượng gạo. Hai người nhìn nhìn nhau, lại chuyển khai tâm mắt trong chớp lát, sau đó lại nhìn nhau.....

Ngươi qua ta lại không tiếng động như vậy một hồi, mặt An Trữ thế nhưng dần dần nổi lên nhất mạt phần hồng, Đông Phương Ngọc nhìn, vốn cảm thấy không khí thay đổi kỳ lạ, cũng không khỏi nhẹ nhàng gợi lên khóe miệng. An Trữ thấy y tựa hồ là đang cười mình, liền cắn cắn môi, mặt cũng càng đỏ hơn.

Nhận thấy rung động trong lòng sâu thêm Đông Phương Ngọc ho nhẹ một tiếng: “Ngươi muốn nghỉ ngơi một chút sao?”

“Ngươi sao?” An Trữ hỏi, “Ngươi có phải hay không vẫn không ngủ trông ta?”

Đông Phương Ngọc nhún nhún vai: “Sức khỏe ta tốt lắm, nghĩ ai cũng như người sao?”

An Trữ lần này không để ý y, chính là dịch lui vào trong: “Người lên đây đi, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Đông Phương Ngọc chọn mi.

An Trữ hỏi: “Sao thế, giường này đủ lớn a....Trước kia cũng không thấy người ghét bỏ...”

Đông Phương Ngọc nhún nhún vai, đẩy chân leo lên giường: “Ta nào dám ghét bỏ người.”

Nhẹ nhàng ôm lấy An Trữ nằm xuống, thấy hần thực tại ăn no buồn ngủ, thẳng nhắm mắt, Đông Phương Ngọc cũng nhắm mắt lại. Trong lòng ngực như có thứ gì đó vô cùng ấm áp, cảm thấy thực an lòng.

## 20. Chương 20

Tuy rằng An Trữ bị thương, nhưng chuyện của Cái bang Giang Nam phân đà cũng coi như giải quyết tốt đẹp. Người Nhạc gia đối Đông Phương Ngọc càng thêm cảm tạ, Đông Phương Ngọc chỉ cười nói người một nhà không nên khách khí, liền xem Đông Phương lão lục khi nào thì rước dâu về nhà thôi. Đông Phương Lăng nhân cơ hội hướng Nhạc Hùng cầu thân, Nhạc Hùng vui vẻ đáp ứng.

Sự tình đã xong, Đông Phương Lăng luyến tiếc rời đi người trong lòng, vì thế lại cùng theo về Hoa Sơn. Còn Đông Phương Ngọc dắt An Trữ quay trở về Tô Châu Đông Phương gia, nhân tiện dẫn theo ‘phải trốn một người’ là Đoạn Thủ.

Có hần chiếu khán nên vết thương của An Trữ rất nhanh đã tốt lên, nhưng xe ngựa vốn đủ cho hai người ngồi thoải mái, giờ lại thêm một kẻ rảnh rỗi. Tuy rằng người nọ có chút thức thời, hoặc là cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn bên ngoài, hoặc là nhắm mắt ngủ, sẽ không chủ động đi phiền nhiễu hai người kia. Thế nhưng An Trữ sẽ chủ động đi phiền nhiễu hần.

“Nột, nói một chút đi, chuyện cũ của người?” An Trữ giật nhẹ tay áo Đoạn Thủ.

“Có gì hay mà nghe.” Đoạn Thủ không kiên nhẫn mà huy phát tay. “Đừng phiền ta, ta muốn ngủ.”

“Dọc đường đi người lúc nào cũng ngủ, ngủ tiếp sẽ thành ngốc....” An Trữ nói.

“Nếu thành ngốc cũng chỉ có người ngốc?” Đoạn Thủ xuy một tiếng.

An Trữ tức giận bất bình: “Ta là tại quan tâm người.”

Đoạn Thủ đương nhiên không cho là đúng: “Ta xem người thuần túy là hiếu kỳ đi.”

Đông Phương Ngọc vỗ vỗ đầu An Trữ: “Lúc chúng ta mới gặp hần, hần mặc y phục là lý ngư ti chức thành chỉ có ở Nam Hải, cực kỳ trân quý. Lúc ấy sau khi tiến cống, Hoàng thượng chỉ để lại một ít cho mình dùng, còn lại tất cả đều ban cho bào mẫu đệ đệ hần cưng chiều nhất là Thụy An vương gia.”

Đoạn Thủ nghe y nói liền đổi sắc mặt, An Trữ đầu tiên là ngây ngốc nghĩ nghĩ, sau đó hiểu ra: “Nga....”

Đông Phương Ngọc thản nhiên nhìn Đoạn Thủ: “Lúc ấy Nam Hải muốn triều cống, từ Đông Phương gia làm trung gian chuẩn bị hết thảy.”

Đoạn Thủ giật giật môi, tựa đầu vào thành cửa sổ: “Mọi người nói Đông Phương tam đương gia âm hiểm giả dối, quả nhiên không phải giả.”

“Không được nói xấu Ngọc ca ca.” An Trữ phản đối.

“Ta nói sai sao? Ngẫm lại hần bình thường đối người như thế nào?” Đoạn Thủ chọn mi.

An Trữ nghĩ lại một chút, ngẩng đầu kiên định nói: “Kia cũng chỉ có ta có thể nói, không cho phép người nói.”

Đông Phương Ngọc nghe xong, không biết là nên cười hay nên mắng.

Đoạn Thủ trợn trắng mắt xem thường, lại cảm thấy sự có mặt của mình thật đúng là dư thừa a.....

Tối đại trạch của Đông Phương gia, đương gia tổ mẫu sớm đã thu được tin tức Đông Phương Ngọc phái người truyền đến, sáng sớm đã ngồi chờ trong đại sảnh. Vốn huynh đệ hai người bọn họ vừa đi là suốt hơn một tháng, nãi nãi nhiều ít vẫn có chút tức giận. An Trữ thì không sao, nãi nãi coi hần là đứa nhỏ ham thích chơi đùa, cái gì cũng không hiểu, chỉ có Đông Phương Ngọc tam đương gia này là phải chịu trách nhiệm. Đại ca Đông Phương Mặc vì y mà lượng công việc tăng lên không ít, có đôi khi ngay cả nãi nãi một lòng muốn lui về sau hưởng thụ thanh nhàn cũng phải ra mặt. Bất quá vừa nhìn thấy An Trữ sắc mặt tái nhợt, cơn giận của nãi nãi lập tức tiêu tán, vội vàng bảo bọn hần trước đi xuống nghỉ ngơi.

Đông Phương Ngọc dưới đáy lòng nói An Trữ giả bộ nhu thuận một chiêu này thật đúng là trăm lần không sai, liền nghe lời ôm hần về Đào uyển. Trương bá thấy chủ tử lâu ngày không gặp, lại nhìn bộ dáng hần suy yếu, thật là lo lắng vô cùng. An Trữ liên tục an ủi: “Ta không sao, Trương bá. Người xem bên cạnh ta còn có cái thần y nha.”

Đoạn Thủ khề nhếch môi: “Đúng vậy a, lão bá, người yên tâm, hần thật sự tốt lắm, Tam đương gia chiếu cố hần rất tốt.”

An Trữ đột nhiên nhớ tới: “Ai nha, Đoạn Thủ, người nghỉ ngơi ở đâu mà?”

Đoạn Thủ nghe hắn nói cũng mới nghĩ tới, chuyển hướng Đông Phương Ngọc: “Xin hỏi tam đương gia, ta nghỉ ngơi ở đâu a?”

An Trữ lạp lạp tay áo Đoạn Thủ: “Nếu không, người ở cùng với ta?”

“Không được.” Đông Phương Ngọc lập tức nói.

An Trữ bĩu môi, nghi hoặc nhìn y. Đông Phương Ngọc khoanh tay trước ngực: “Người tới là khách, chủ khách có phân.”

Đoạn Thủ phát phát tay áo: “Tùy Tam đương gia an bài thế nào đều hảo, dù sao người đáp ứng ta thì nhất định phải làm được.”

Đông Phương Ngọc gật đầu: “Việc đó người yên tâm.”

Mấy người ở lại chỗ An Trữ một lúc. Đoạn Thủ cùng An Trữ nói qua nói lại lại bàn sang được lý với độc y, người tới ta đi cãi lên cãi xuống, xem ra vẫn chưa tận hứng, Đông Phương Ngọc không rời đi mà ngồi một bên, chỉ là nhìn hai người bọn họ, cũng không xen vào. An Trữ vốn ít suy nghĩ, một chút cũng không phát hiện không khí có gì không thích hợp. Mà Đoạn Thủ trời sinh tính thích gây chuyện thị phi, đương nhiên cũng sẽ không đi trông nom đến vị đại thần nào đó đang ngồi bên.

Cuối cùng, vẫn là đương gia nãi nãi phái hạ nhân tới gọi mấy người đi ăn bữa trưa. Đông Phương Ngọc mới tính tách hai người này ra, tự mình ngành đứng giữa hai người bọn họ. An Trữ cảm thấy còn chưa cãi đã, nhảy qua Đông Phương Ngọc lôi kéo Đoạn Thủ nói. Đông Phương Ngọc trầm mặt, còn Đoạn Thủ trong lòng cười trộm không thôi.

Buổi chiều, Đông Phương Ngọc cuối cùng là an bài tốt chỗ ở cho Đoạn Thủ, là gian phòng cách chỗ An Trữ xa nhất, Đoạn Thủ cũng không có cái gì bất mãn, thấy trêu chọc An Trữ với Đông Phương Ngọc đủ rồi, mới quay về phòng ngủ trưa. Đông Phương Ngọc cũng kéo An Trữ trở về phòng y.

Đông Phương Ngọc vốn tính ở cùng hắn lâu một chút, nhưng một lát sau, nãi nãi lại phái hạ nhân đến, bảo y đi cửa hàng tìm đại ca, đại ca của y có việc muốn cùng y thương lượng. Nãi nãi thật cẩn thận ngẫm tính toán, tôn nhi đã trở lại, đương nhiên phải hảo hảo sai sử mới được.

Đông Phương Ngọc thở dài, hỏi An Trữ: “Vậy, người muốn hay không đi cùng ta mà?”

An Trữ cau mày, có điểm khó xử: “Ta muốn đi.....Thế nhưng, buồn ngủ quá a.....”

Đông Phương Ngọc chỉ đành lại thở dài: “Vậy người hảo hảo nghỉ đi.”

An Trữ gật gật đầu: “VẬY người cũng đi sớm về sớm nga.”

An Trữ cầm tay Đông Phương Ngọc, thẳng tiến y đến đại môn, nhìn y rời đi, mới tự mình quay về phòng. Trương bá ở một bên chăm sóc hoa cảnh thấy thế, có chút nghi hoặc lầm bầm lầu bầu, ta sao lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào mà?

## 21. Chương 21

Đến bữa tối, toàn bộ người nhà cũng đã trở về, tiểu Tinh Thiên lâu ngày không gặp An Trữ, lập tức phác lên ôm, An Trữ bị đụng một cái lão đảo, vừa lúc ngã vào lòng Đông Phương Ngọc. Đông Phương Ngọc đỡ lấy hai người, ho nhẹ một chút: “Chú ý một chút, bàn ăn có canh nóng, đừng để đụng vào.”

Đông Phương Tinh Thiên đối y làm cái mặt quỷ, lôi kéo An Trữ qua chỗ mình ngồi. Đông Phương Ngọc cười cười, cũng tự ngồi xuống bên cạnh An Trữ.

Sau đó giới thiệu Đoạn Thủ với mọi người trong nhà. Đoạn Thủ lúc này lại thật có vẻ như rất hiểu quy củ, không nói nhiều lắm, chỉ cười cười. Đông Phương Ngọc nhớ lần đầu tiên An Trữ gặp mọi người cũng là bộ dáng này, nhưng kỳ thật a, chỉ là một tiểu ngu ngốc cái gì cũng không hiểu thôi.

Đông Phương Ngọc vừa nhếch môi cười thực nhu hòa, vừa bóc vỏ tôm cho An Trữ, rồi đặt vào bát hân. Một bàn ăn nhìn thấy hành động này của y, ngoại trừ Đoạn Thủ dọc theo đường đi đã thành thói quen, còn lại những người khác đều có phần kinh ngạc. Nhưng mọi người tức khắc đều cười cười, bất động thanh sắc, tiếp tục vui vẻ nói chuyện với nhau.

Về lại Đông Phương gia đã hơn nửa tháng, cũng không khác mấy so với trước khi hai người rời đi. Đông Phương Ngọc như cũ ngày ngày bận rộn, dẫn theo An Trữ đến hiệu thuốc bắc quan sát, điểm khác duy nhất chính là hơn một cái Đoạn Thủ, Đoạn thần y. Đoạn Thủ mỗi ngày sẽ cùng An Trữ cùng nhau ở hiệu thuốc bắc, xem cách vận dụng kỳ lạ của An Trữ, phối chế được theo phương thức khó thể tưởng tượng được mà lại thành thuốc hay. Có đôi khi sẽ cảm thấy An Trữ quá lớn gan, hai người ở hiệu thuốc bắc tranh tranh cãi cãi cũng là chuyện thường. Lần đầu tiên thấy bọn họ tranh cãi, lão đại phu chủ trì tiệm thuốc còn có thể khuyên một khuyên hai, sau lại, đành mặc kệ cho hai tiểu hài tử ở nơi nào đánh nhau, dù sao cũng không đánh bị thương ai, thậm chí còn càng đánh càng thân mà.

Nhưng Đông Phương Ngọc lại vì thế mà có chút buồn bực, tuy rằng An Trữ có bạn cùng chơi, sẽ không nhàm chán tịch mịch, nhưng hiện tại thời gian An Trữ ở bên Đoạn Thủ còn nhiều hơn so với ở bên y, nghĩ như thế nào trong lòng cũng cảm thấy không được thoải mái. Đặc biệt là buổi tối, hai người kia tán gẫu hăng say, Đoạn Thủ sẽ ở lý không chịu đi!

Bất quá Đông Phương Ngọc bên này cũng vội không kịp thở, lão đương gia xem như đang phạt y tự tiện trốn đi, ném cho y rất nhiều công sự. Đông Phương Ngọc cho dù muốn ở bên An Trữ nhiều hơn, cũng không có cách nào.

Kỳ thật, Đông Phương Ngọc là người cực kỳ thông minh, lúc nghĩ đến điều này, cũng đã cảm thấy có điểm nguy hiểm. Có điều người thông minh thường bị thông minh làm, y lại vẫn nghĩ mình chẳng qua là quá cứng chiều đệ đệ một chút, như vậy hẳn là không có vấn đề gì.

Bên kia Đông Phương Ngọc phiền muộn, bên này An Trữ rảnh rỗi, chống cằm ngồi bên cửa sổ, cảm thấy bên người cùng trong lòng đều trống rỗng. Về mặt đau khổ cố gắng nghĩ nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra được nguyên do. Thẳng đến mỗi khi thấy Đông Phương Ngọc phong trần mệt mỏi mà vẫn tới đây, mới thấy hết lo lắng, cười nghênh đón.

Cho nên Đông Phương Ngọc, nếu nơi y đến có thể dẫn An Trữ theo, liền tranh thủ dẫn theo. Hôm nay phải bàn chuyện làm ăn, chính chọn mi nghĩ nếu địa điểm là ở tửu lâu hoặc nơi nào đó, liền dẫn tiểu tử kia theo, để hắn ăn uống no nê. Thế nhưng vị Hà gia công tử mặt mũi bóng nhẫy này lại mở miệng nói: “Vậy định rồi, đi Mãn Nguyệt lâu.”

Đông Phương Ngọc hơi hơi cong lên khoe môi: “Hà công tử thật có nhã hứng. Bất quá, Hà công tử nhiều lần đều đi Mãn Nguyệt lâu, ngẫu nhiên cũng nên đổi chỗ?”

“Đương nhiên là nhiều lần cũng phải đi!” Hà công tử điệu điệu chiết phiên, “Như Yên cô nương của lòng ta chính ở nơi đó mà!”

Hà gia coi như là đại trung thương nhân, hiện thời cùng Đông Phương gia hợp tác chặt chẽ. Hà gia lão gia thực là người tài giỏi, có điều đưa con lại thuộc hạng vô dụng, hàng đêm sênh ca, ăn chơi đàng \*\*\*. Bất quá Hà lão gia yêu chiều nhi tử, Đông Phương nãi nãi từng nhắc nhở qua, mọi việc tốt nhất cứ thuận theo ý của Hà công tử, việc làm ăn sẽ dễ hơn.

Âm thầm thở dài, nơi như hoa lâu, tất nhiên sẽ không thể dẫn tiểu tử kia đi miễn cho học thói xấu.

Tối đến, An Trữ thấy Đông Phương Ngọc còn chưa về, liền hỏi Đông Phương nãi nãi. Đông Phương nãi nãi chỉ mỉm cười nói: “Ngọc nhi đi bàn chuyện làm ăn đi, bảo chúng ta không cần đợi.”

An Trữ “Nga” một tiếng, ngoan ngoãn vui đầu ăn cơm. Đoạn Thủ bên cạnh nhếch môi cười trộm, trong mắt chột lóe tinh quang.

Ăn xong bữa tối, vẫn an đương gia nãi nãi, An Trữ liền quay về tiểu viện của mình. Đoạn Thủ cùng đi theo.

Trên đường đi, An Trữ đột nhiên dừng lại: “Không biết Ngọc ca ca đã ăn cơm hay chưa a?”

Đoạn Thủ bá vai hắn: “Không cần lo cho y, y ở Mãn Nguyệt lâu ăn uống rất thoải mái!”

“Mãn Nguyệt lâu?” An Trữ nghiêng đầu, “Là tửu lâu nhà ai a? Tại sao ta không có nghe nói qua?”

Đoạn Thủ cười hắc hắc: “Đều không phải, không phải tửu lâu, là hoa lâu.”

An Trữ tức thì sững người, nhìn chăm chăm Đoạn Thủ, ngây ngốc lặp lại: “Hoa lâu?”

Đoạn Thủ phút chốc có chút không đành lòng, bất quá đã nói ra rồi, cũng chỉ có thể tiếp tục gạt đầu: “Ân, rất nổi danh ở Tô Châu....”

An Trữ lập tức ôm ngực, mặt nhăn lại.

Đoạn Thủ vội hỏi: “Sao thế?”

Chắc không phải mới kích thích một chút đã tái phát bệnh cũ đi?!

An Trữ vẻ mặt đau khổ muốn khóc: “Ngực đau quá, có phải ta sắp độc phát thân vong rồi?”

Đoạn Thủ dở khóc dở cười. Hai người này, người sáng suốt vừa thấy sẽ không phải ràng buộc đơn thuần, chỉ là một cái ngốc nghếch, một cái lại rất thông minh, bây giờ chẳng qua mới thử một chút, thật đúng là liền la làng phải “độc phát thân vong”? Đoạn Thủ vội đỡ An Trữ nhanh nhanh về phòng, đỡ phải thật sự thương tâm quá độ dẫn đến bệnh cũ tái phát vân vân, sau đó tìm người báo cho Đông Phương Ngọc đi....

Về phòng, Đoạn Thủ giúp An Trữ chẩn mạch, xác định thân thể của hắn không có việc gì, đau lòng linh tinh gì đó, bất quá là tiểu ngốc tử này chưa từng ném qua dư vị tư tình thôi.

Rót chén nước cho An Trữ, An Trữ nhận lấy ngụm nhỏ ngụm nhỏ uống, đột nhiên lại ngẩng đầu: “Y đi hoa lâu làm cái gì?”

Đoạn Thủ đảo mắt xem thường: “Không nghe đương gia nãi nãi nói sao, bàn chuyện làm ăn.”

“Bàn chuyện làm ăn vì cái gì phải đi hoa lâu?” An Trữ nói xong, mắt đã bắt đầu rưng rưng nước.

Đoạn Thủ dưới đáy lòng nói ai nha nha, bình thường ngơ ngác ngây ngốc không hiểu được tình hà chi vật, giờ lại uốn thẳng thành cong....Bất quá, nếu đã như thế, không bằng tiếp thêm một kích....Ai kêu Đông Phương Ngọc ngày thường lúc nào cũng trầm mặt với hắn?!

Nghĩ như vậy, Đoạn Thủ nhếch chân bắt chéo: “Nhất có mỹ nữ cùng bồi, nhị có mỹ nữ cùng bồi, tam có mỹ nữ cùng bồi, vì cái gì lại không đi hoa lâu đâu?”

An Trữ vừa nghe, nước mắt liền không kìm được, tí tách rơi xuống: “Nào có nhiều mỹ nữ như vậy.....”

Đoạn Thủ tiếp tục nói: “Mãn Nguyệt lâu là hoa lâu số một số hai Tô Châu, hoa khô ở đó a, nào là ôn nhu hiền thực, nào là yếu điệu đa tình....”

An Trữ khóc càng to: “Hoa khô cái gì a, có đẹp bằng nương ta sao?”

Đoạn Thủ bị hỏi đến có chút không biết làm sao: “Liên quan gì đến nương của người?”

An Trữ khóc thút thít nói: “Dù sao người cũng không hiểu....”

Đoạn Thủ run run khóc môi: “Ta không hiểu, tổng vẫn tốt hơn nhiều so với cái tên đi chơi hoa lâu kia a.”

An Trữ không để ý tới hấn, lau lau nước mắt.

Đoạn Thủ thở dài: “Ai, quên đi, làm gì vì tên bạc tình quả tính như thế mà thương tâm chứ?”

An Trữ nghe vậy, ngẩng đầu, nhìn hấn: “Người đang nói cái gì?”

“Nói Đông Phương Ngọc thôi.” Đoạn Thủ nhún nhún vai.

“Không cho người nói xấu Ngọc ca ca!”

“.....”

“....Chỉ có ta có thể nói....Tên hỗn đản bạc tình quả tính, không biết lễ nghi liêm sỉ!” An Trữ vùng ra khỏi chỗ, nắm nắm tay.

Đoạn Thủ mạnh gạt đầu: “Đúng đúng! Thế thì đừng khóc a, không đáng.”

An Trữ khịt khịt: “Nhưng vừa nghĩ tới liền khó chịu....”

Đoạn Thủ bó tay, tuy rằng cục diện rối rắm này là do hấn gây ra, bất quá hấn cũng không có ý định đi gỡ. Cứ chờ tên ‘hỗn đản’ nào đó quay về dọn dẹp đi!

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-thu-ngu-phu>*